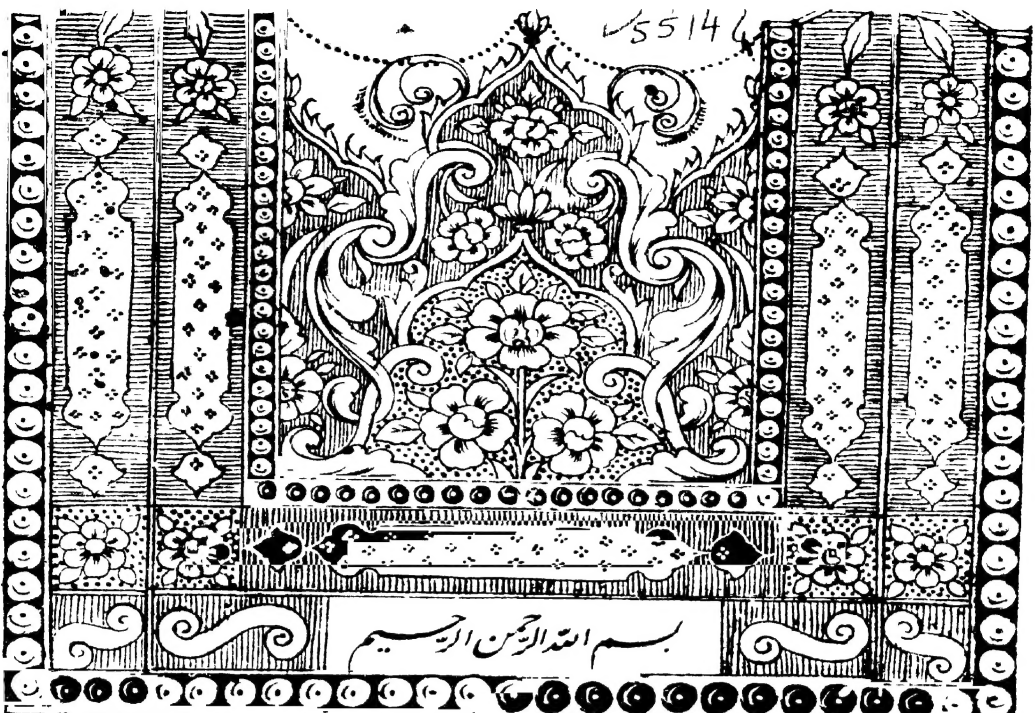

مجموعہ رسائل علمی شریعت پناہ حقیقت اکاہ خلاصہ تفاسیر ماہل بلغیر اللہ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي

در مقام عیش و سرور و لذت و کمال و بهر حال ایامی که از این عالم بگذشت

حاجب حاشیہ محمد ۹۰ در محمد ۳۰ نظامیہ
از حسن حسینی در حسن حسینی مطبعہ حسن حسینی

اوف بحیرت و شاد و صنوف عظمت و کبریا سر او را پروردگار خالق البراست که از ذره تا خورشید بروحد ذات مستجمع کمالا
 کوایی ست بزبان حال کویا و هو الله فی السموات الارض و اثری تاثر یا بریکانگی آن خدای بی همنا شادیت بهر
 لب کشا و هو الله فی السموات الارض صانعی که لای جان دروچ کالبد و ابدان و دیت نهاد و است و بیعی که جواهر
 در حد جسم و شباح امانت داد و او پس کفویض و تسلیم که هر جان انسان حیوان هر حال و زمان خالق الانس و الجن است
 ز غیر او را و له من فی السموات الارض ناطق است بدان و کل شیء یسبح الی الصلّه شادیت بران قطعه آفریننده ان
 زمین تجیع الی می هو الصانع جان سپردن ما و بی غیر کل شیء لاصله راجع و هزاران تحفه صلوات
 و فروان بدیجیات شایرگاه رسالت پناه سرور و ان خاتم پیغمبران ختم سل سلطان جزو کل شفیع هم رحمت عالم که گنا
 پیش حاق ایوان نبوتش گنت نبیا و آدم بنی الملع و الطین ست و سر نامه و فرزان سانش و ما آرم صلا که
 رحمت العالمین را نهائی که کم شد کان با ویه ضلالت را بشا همراه بدایت رسانیده و همان نوازی که رسدگان سفره همت
 را بریده و ایت سیر خوانیده با آنکه در ذره کائنات از انوار آفتاب عالمات رحمت علامه اش بهره افریده بر عالمیان بکند
 برای خود روانه داشته تا بدگر می چه رسد فرمان عظمی لا استکبر علیه اجرا فرموده و حکم حکم الانقیاد و الا ایاه و انمود
 مشویه مهر عرب ما عجم نور کل فخری آدم و ختم رسل خابرن کفر بکند از جهان کلین اسلام شادیت ان
 کلین دنیا بکشتن نمود عالم تیره همه روشن نمود رحمت عامش همه را در رسید از گویان و ضلالت کشید
 راه دایت بجهان نمود برین هر یک فیضان کشد مقصد عالم همه بخشید است از پی خود نذر و نیازی نخوا

زائل که دید فجاعت بحمد الله سبحانه عن زلة الاقلام متعربة ولحمة الصخرة
 مسکينة من حيث تجلونا طرین احسن تقوی و تبد و انظار النیر کفلا در
 نظیر چون مشاطه افادات حضرات مدح و حسن و مجرب العالمین در طریقه مسائل مختلفه تحقیقات مولفه کما به طور سبب
 ازین روشا بهر مضمون و لباس سائل جدا گانه جلوه داده چنانچه در بیان مباحات و ممنوعات رساله از آن مظهر عن مسائل الاجاب
 و مظهر و تحقیق و دقائق تصرف رساله از آن اشکوک عن مسائل السواک و در تحصیل سرایه ایتقان رساله شقه اعرافان فی تحقیق
 الایمان در دستک انجمنان رساله نور النجیان نجات القرآن در امتهای خاص و عام رساله بدایه اللامع الی مسائل الکلام تبیین
 یافته در احکام ذابح همین رساله شقیه و عجماله نقیه مقدم الوصف مرتب کرده شد از بسکه این گرانمایه سلک جواهر زبدیه احکام
 ذابح و ملامتیه و اعیط و نصاب است آنرا زبده النصائح فی مسائل الذابح نامیده شده و برای شیوع و تشایق این
 شایده کفلا در اصله طبع پوشانیده و من بعد شایسته استخوان سائر مسائل با فضائل لباس طبع پوشیده جلوه آرا
 شهید خواهند شد تا هر یکی از مکره سلکین با سهل و آسایش طریق از آنها نفع تمام گیرد و فائده عامه پذیرد و این کسیرین خلاق را بهر
 حسن عاقبت و نجات از غمی دنیا و آخرت یاد آرد و ماحق غرور و جل از کاره این جهان بر کران دارد و در این جهان از جرمش
 در گذرد و در وصف نعال شینان امت محمدیه علی صاحبها الصلوٰه و السلام حل کند اللهم تحقیرنا انک انت السميع العليم
 واعظمنا و تجا و غیره نسیان کما که النبی اکرم صلوات الله علیه و علی اله و اصحابه اولی الخطر العظیم
 و عنوان تفصیل منه جات این رساله برین منوال است **سوال** از حلیت و حرمت بقره مندره سید احمد سیر
 شیخ **جواب** از مولانا شاه عبدالعزیز رحمته الله علیه است آنها جواب است از مولانا عبدالمجید که است آنها و بعضی
 جوابات لا نامع و در جواب کور از مولانا موصوف رساله مضبوطی بود که می خوانم بنات حرمت بقره مذکور تقریر
 مولوی برهان الدین در جواب مسد ملت و حرمت بقره مندره رساله از مولوی فاضل الدین در محل بعضی عبادات
 تفسیر شیخ عزیز جواب از مولوی محمد حسین در اثبات حرمت بقره مندره و جواب چهار سوال از
 مولوی محمد حسین در تقریر مولوی سمیع شریف در حرم شریف بر مضمون رساله بعضی فضلاء شریفی حلیت بقره مندره رساله
 مصنفه مولانا سید جمعی هم در رساله مذکور تقریر مولانا شاه علی السید محدث در اثبات حرمت بقره مذکور استفتا
 مع جواب از مولوی محمد قطب الدین و دیگر علمای بی دنیات حرمت بقره مندره تقریر تراغیف مولوی ابعلی سلم
 استدعا در بعضی احوال مولوی عبدالحکیم خیابانی استفتا از شیخ حلیت حرمت مجری جواب آن از مولوی ابعلی سلم

وَالْمَرْدِيَّةُ كَقَتْلِ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا

وَمَرْدِيَّةُ كَقَتْلِ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 وَتَرَدُّدُ كَيْفَ تَقْتُلُ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 صَلَاحُ كَلَاكَلَا قَتْلًا وَتَقَرُّ بِإِذْنِ اللَّهِ وَبِالْوَجْهِ الْمَشْرُوعِ بِحَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ الدَّمُ الْمُسْفُوحُ
 كَقَرْدِ حِلَالِ بَرِيٍّ يَكْتُمُ شَيْءًا نَفْعُ شَيْءٍ بِحُكْمِ عَدُوِّهِ بِطَرِيقِ مَشْرُوعِ بَطُورِيٍّ كَرَبِّهِ أَرَادَ أَنْ يَأْخُذَ بِنُحُوسِ
 وَمَعَ ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ فَحُكْمُ هَذَا وَتَحْرِيمُ ذَلِكَ عِزُّ التَّعْطِيلِ لِمَا مَرَّ اللَّهُ وَأَمَّا حَدِيثُ الشُّكْرِ
 وَبِإِذْنِ كَرَامِ خَدَائِسِ حِلَالِ كَرْدِ أَنْ يَنْعَمَ بِطَرِيقِ مَشْرُوعِ بَطُورِيٍّ كَرَبِّهِ أَرَادَ أَنْ يَأْخُذَ بِنُحُوسِ
 فَمُعَاظَةُ وَهَيْئَةٍ لَا تَكُلُ الْقَتْلُ مَقْتُولُ اللَّهِ سَوَاءً كَانَ بِأَيْدِيْنَا أَوْ بِأَيْدِيٍّ غَيْرِنَا أَوْ
 بِسِمْيَةِ مَخْلُوعَةٍ مِمَّنْ جَرَّاهُ كَيْفَ تَقْتُلُ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 مَلَكَتْ حَقْفَ أَنْفِهَا أَدْلَا مَوْتِ عِنْدَ كَلَاكَلَا بِإِذْنِ اللَّهِ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى اللَّهُ يُؤْتِي الْأَقْسَرَ
 بِمَنْزِلِكِ مِثْلِي خُودِ مِثْلِ مَرْكَزِ مَا كَرِهَ بِرِوَاكِي خَدَا كَفَتْ خَدَايَ تَعَالَى خَدَا قَبْلَ مِثْلِ رَوَاكِي
 حِينَ مَوْفَقًا وَلِذَلِكَ لَجَعَ أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ عَلَى أَنَّ الْقَتْلَ مِثْلُ لِحَالِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 نَزْدِيكِيَّتِ أَنْ دَرِيٍّ مِمَّنْ تَقَاتُ كَرْدِ مَا لَمْ يَنْتَ بِجَمَاعَتِ كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ
 وَمَا وَفَّقَ فِي الْمَضَارِبِ وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 وَابْنُ زَيْدٍ هَبَ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 الْقَتْلُ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 أَنْزَلَ أَنْزَلَ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 أَيْ غَيْرَ قَوَانِي التَّعَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ وَيَنْ مَقْصِدُ بَذْخِهِ
 ذِكْرُ كَرْدِ مَفْسَرِ تَفْسِيرِي قَدِيمِ مِثْلِ مَا ذَكَرَ كَرْدِ شَوْهَامِ غَيْرِ خَدَا بَرِيٍّ مِثْلِ مَا ذَكَرَ وَتَوَضُّعِ أَنْ
 التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ لِأَنَّ مُشْرِكِي ذَلِكَ الزَّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ كَانُوا
 نَزْدِيكِيٍّ بِسُوءِ غَيْرِ خَدَا كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ
 إِذَا اقْتَصَدُوا التَّقَرُّبَ بِذَنْجِ هَيْئَةٍ إِلَى عِزِّ اللَّهِ ذَكَرُوا عَلَيْهَا عِنْدَ الدَّجْرِ اسْمُ ذَلِكَ
 وَتَبَيَّنَ قَدَمُكَ وَتَقَرُّبُ رَاغِبِ جَانُوزِيٍّ بِسُوءِ غَيْرِ خَدَا كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ

وَالْمَرْدِيَّةُ كَقَتْلِ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 وَتَرَدُّدُ كَيْفَ تَقْتُلُ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 صَلَاحُ كَلَاكَلَا قَتْلًا وَتَقَرُّ بِإِذْنِ اللَّهِ وَبِالْوَجْهِ الْمَشْرُوعِ بِحَيْثُ خَرَجَ مِنْهُ الدَّمُ الْمُسْفُوحُ
 كَقَرْدِ حِلَالِ بَرِيٍّ يَكْتُمُ شَيْءًا نَفْعُ شَيْءٍ بِحُكْمِ عَدُوِّهِ بِطَرِيقِ مَشْرُوعِ بَطُورِيٍّ كَرَبِّهِ أَرَادَ أَنْ يَأْخُذَ بِنُحُوسِ
 وَمَعَ ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ فَحُكْمُ هَذَا وَتَحْرِيمُ ذَلِكَ عِزُّ التَّعْطِيلِ لِمَا مَرَّ اللَّهُ وَأَمَّا حَدِيثُ الشُّكْرِ
 وَبِإِذْنِ كَرَامِ خَدَائِسِ حِلَالِ كَرْدِ أَنْ يَنْعَمَ بِطَرِيقِ مَشْرُوعِ بَطُورِيٍّ كَرَبِّهِ أَرَادَ أَنْ يَأْخُذَ بِنُحُوسِ
 فَمُعَاظَةُ وَهَيْئَةٍ لَا تَكُلُ الْقَتْلُ مَقْتُولُ اللَّهِ سَوَاءً كَانَ بِأَيْدِيْنَا أَوْ بِأَيْدِيٍّ غَيْرِنَا أَوْ
 بِسِمْيَةِ مَخْلُوعَةٍ مِمَّنْ جَرَّاهُ كَيْفَ تَقْتُلُ عَلَى الْوَجْهِ الْمَادُونِ فِيهِ مِنَ اللَّهِ فَحَرِّمَتْ وَمَا قَتَلْنَاهُ بِأَيْدِيْنَا إِنَّمَا
 مَلَكَتْ حَقْفَ أَنْفِهَا أَدْلَا مَوْتِ عِنْدَ كَلَاكَلَا بِإِذْنِ اللَّهِ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى اللَّهُ يُؤْتِي الْأَقْسَرَ
 بِمَنْزِلِكِ مِثْلِي خُودِ مِثْلِ مَرْكَزِ مَا كَرِهَ بِرِوَاكِي خَدَا كَفَتْ خَدَايَ تَعَالَى خَدَا قَبْلَ مِثْلِ رَوَاكِي
 حِينَ مَوْفَقًا وَلِذَلِكَ لَجَعَ أَهْلُ السُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ عَلَى أَنَّ الْقَتْلَ مِثْلُ لِحَالِهِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 نَزْدِيكِيَّتِ أَنْ دَرِيٍّ مِمَّنْ تَقَاتُ كَرْدِ مَا لَمْ يَنْتَ بِجَمَاعَتِ كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ
 وَمَا وَفَّقَ فِي الْمَضَارِبِ وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 وَابْنُ زَيْدٍ هَبَ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 الْقَتْلُ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 أَنْزَلَ أَنْزَلَ بِرِوَاكِي وَغَيْرِهَا مِنَ التَّعَاسِيرِ كَقَتْلِ مَا لَمْ يَكُنْ أَهْلًا بِهِ لِغَيْرِ اللَّهِ أَيْ مَا كُنْ
 أَيْ غَيْرَ قَوَانِي التَّعَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ وَيَنْ مَقْصِدُ بَذْخِهِ
 ذِكْرُ كَرْدِ مَفْسَرِ تَفْسِيرِي قَدِيمِ مِثْلِ مَا ذَكَرَ كَرْدِ شَوْهَامِ غَيْرِ خَدَا بَرِيٍّ مِثْلِ مَا ذَكَرَ وَتَوَضُّعِ أَنْ
 التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ لِأَنَّ مُشْرِكِي ذَلِكَ الزَّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ كَانُوا
 نَزْدِيكِيٍّ بِسُوءِ غَيْرِ خَدَا كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ
 إِذَا اقْتَصَدُوا التَّقَرُّبَ بِذَنْجِ هَيْئَةٍ إِلَى عِزِّ اللَّهِ ذَكَرُوا عَلَيْهَا عِنْدَ الدَّجْرِ اسْمُ ذَلِكَ
 وَتَبَيَّنَ قَدَمُكَ وَتَقَرُّبُ رَاغِبِ جَانُوزِيٍّ بِسُوءِ غَيْرِ خَدَا كَرْدِ تَحْقِيقِ مَقْتُولِ مَرْدِ سَبَبِ أَجْلِ خُودِ اسْمِ عِلْمِ

[illegible]

۱۰۰

۲۰

التَّوْبَةُ إِلَى اللَّهِ وَبَدَّ عَرَفْتَ أَفَلَا لَيْسَتْ دَلِيلًا فِيهِ أَوْ فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 تَرْوِيهِ بِسَوِيٍّ غَيْرُهُ دَلِيلًا فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَبَدَّ عَرَفْتَ أَفَلَا لَيْسَتْ دَلِيلًا فِيهِ أَوْ فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 بِهِ يُعَذِّبُ اللَّهُ لَا عَذَابَ إِلَّا لِلَّذِينَ كَانُوا يَحْتَفِظُونَ بِمَعْنَاهُ فَقَوْلُ اللَّهِ تَعَالَى وَالتَّوْبَةُ
 بَوِيٍّ بِسَوِيٍّ غَيْرُهُ دَلِيلًا فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَبَدَّ عَرَفْتَ أَفَلَا لَيْسَتْ دَلِيلًا فِيهِ أَوْ فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 الْكُنَاسِ إِنَّ سَمْعًا فِي الْغَوِّ وَالْفَتَاوِي رَفَعَ الصَّوْتُ عِنْدَ الدُّعَاءِ بِاسْمِ اللَّهِ سَوَاءً كَانَ
 خَاسًا كَحَقِّقِ مَعْنَى تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ
 الْغَيْرُ صَمًا أَوْ سَمًا أَوْ غَيْرَ مَا عِنْدَ أَبِي حَنِيفَةَ وَالشَّافِعِيُّ وَمَالِكٌ فِي الصَّحَابِ وَأَهْلُ
 غَيْرِهَا بِسَوِيٍّ غَيْرُهُ دَلِيلًا فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَبَدَّ عَرَفْتَ أَفَلَا لَيْسَتْ دَلِيلًا فِيهِ أَوْ فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 بِالْقِسْمَةِ عَلَى الدُّعَاءِ قَوْلُهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ بِهِ يُعَذِّبُ اللَّهُ أَيْ تَوْبَةٍ عَلَيْهِ يُعَذِّبُ اللَّهُ
 بِكُلِّ سَمٍّ بِدُجْحٍ قَوْلُهُ تَعَالَى وَبَدَّ عَرَفْتَ أَفَلَا لَيْسَتْ دَلِيلًا فِيهِ أَوْ فِي حَقِّهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ
 اللَّهُ وَأَصْلُهُ رَفَعَ الصَّوْتُ أَنْتَهَى بِقَوْلِهِ وَفِي الْبَيْضَاوِيِّ وَمَا أَهْلُ بِهِ يُعَذِّبُ اللَّهُ أَيْ
 مَا دَلَّ بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ عِنْدَ دُجْحٍ لِلصَّوْتِ أَنْتَهَى وَمِثْلُهُ فِي الْمَدَارِكِ وَالْحَلَالِكِ وَالْحَسَنِ
 بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ
 وَغَيْرَ هَذَا مِنَ الْفَتَاوِي الْمُنْدَوِلَةِ وَفِي حَاشِيَةِ الْبَيْضَاوِيِّ لَوْلَا مَا عِنْدَ الْحَكِيمِ قَوْلُهُ أَيْ
 وَسَوَّى أَيْهَا تَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ عِنْدَ دُجْحٍ الصَّوْتُ أَنْتَهَى وَمِثْلُهُ فِي الْمَدَارِكِ وَالْحَلَالِكِ وَالْحَسَنِ
 رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ عِنْدَ دُجْحٍ الصَّوْتُ أَنْتَهَى وَمِثْلُهُ فِي الْمَدَارِكِ وَالْحَلَالِكِ وَالْحَسَنِ
 أَوِ السَّيِّئَةِ الْمُسْتَفَادَةِ مِنَ الْبَاءِ فِي بَدَلٍ مِنْهُ أَوْ عَطْفٌ بَيَانٍ وَالصَّوْتُ مُتَعَلِّقٌ بِرَفْعِ
 بِسَبَبٍ كَمَا هُوَ فِي الْأَرْوَاحِ بِسَبَبٍ كَمَا هُوَ فِي الْأَرْوَاحِ بِسَبَبٍ كَمَا هُوَ فِي الْأَرْوَاحِ
 وَمَعْنَى رَفْعِ الصَّوْتِ لِلصَّوْتِ أَنْتَهَى وَمِثْلُهُ فِي الْمَدَارِكِ وَالْحَلَالِكِ وَالْحَسَنِ
 وَمَعْنَى بَدَلٍ كَرَأْسُهُ عِنْدَ الدُّعَاءِ عَلَى مَا فِي الْكَوَاسِمِ وَتَقْسِيرُهَا بِمَنْزِلَةِ تَوْبَةٍ

عقلمندانه و خردمندانه

رَحِمَهُ مَا أَهْلُ بَيْتِهِ لَعَنَ اللَّهُ مُؤَدَّى عَلَيْهِ لَعْنُ اسْمِ اللَّهِ اِيشِي

و ساری این برود منی مایل به غیر اسم این است که مذکر ده شود برود به منبر نام خدا
نوعی است که ضمیر و ضمیر زجبه که در عبارت بیضادی است راجع است بسوی ماکه عبارت از پنج

است خدا و ده که صاحب بیضادی بر عبارت تفسیر کنان لفظ عند زجبه را برای بیان است
بسیار است استفاد از این پس لفظ عند زجبه بدل از به است یا عطف بیان و اسرار و محبت

فی قوله الصنم متعلق است برفع و علی بد معنی رفع الصوت للصنم اینکه ذکر کرده شود اسم صنم بوقت فوج
و بعضی می گویند تفسیر الکواشی و کتاب اللغة تاج بهی است و غیر آن هر دو معنی مَا أَهْلُ بَيْتِهِ لَعَنَ اللَّهُ

تو را که ده شود بغیر اسم اسد در وقت فوج اینی ترجمه پس معنی آیه که به چنین خواهد شد که حرام است
زجبه که آواز بلند کرده شود بنام غیر اسد در وقت فوج آن و اذاعلت معنی الاية

عَلَى مَا قَالَه الْبَيْضَادِيُّ وَتَحْتِيهِ مَطَابِقُ التَّفَاسِيرِ وَاللُّغَةِ عَرَفَتْ أَنَّ مَا كَتَبَهُ مَعْنَى
بنابر آنچه گفت از بیضادی و معنی او در عا لیکه موافق است بر تفسیر او است که تحقیق اینجاست که آیه

أَحَافِظُ الْحَدِيثَ عَبْدُ الْعَزِيزِ الدِّهْلَوِيُّ فِي تَفْسِيرِهِ عِنْدَ قَوْلِهِ تَعَالَى مَا أَهْلُ بَيْتِهِ لَعَنَ اللَّهُ
حافظ حدیث عبد العزیز دهلوی در تفسیر خود نزد قول او است و ما اهل بیت به غیر اسم

و حاصل مافیه حرام است جانوری که شبهه و منسوب کرده شود برای عینه خدا تفسیر
عند تفسیره و مخالف التفسیر واللغة و استقاید الاوراق لا غیر و منشأ خلطه

نزد فیش و مخالفت برای تفسیر او است و سیاه کردن در قیاس نه ساری آن و منشا غلطی و
حاصل الامر فی قوله تعالى لعن الله على التلکيل او التلکيل و الاختصاص و هو

مس کردن لام است در قول می تا تفسیر بر معنی علت یا تملیک و اختصاص و او
سقوط بل می معقول لاهل کما مر و لم یدر انه لذا كان الامر بالتلکيل و الاختصاص

سببش در بیان آن که معنی تفسیر معقول است این را که در تفسیر تملیک باشد لام بر تملیک و اختصاص
بجز مراد لا یكون حراما ما دیمجه بجز آنکه اسم غیر الله مع الله حرام کافی الیه ایست

هذه می تملیک که باشد حرام اینجور کرده شود بکثرت نام غیر خدا با وجودیکه التبع و حرمت جایزه در تفسیر

در تفسیر اسم است

در تفسیر اسم است

این جواب خدا است که او فرمود عباد من معکم فی سبیل الله ما لکم من الله من عباد من الله ما لکم من الله ما لکم من الله ما لکم من الله

علی عمن فی الشقیق فاقول و بذر الله التوفیق و منه التوفیق **فله** ما راجع و خیر
بر عرض چنین پس بگویم و حال آنکه نجاست زمین و از دست رافت کردن

و بجه بر تقد و نیت ذاب است اگر بیت تقرب الی اسد یا برای اهل خود و یا برای تجارت
و دیگر امور سیاحت و فرج میکند حلال است و الاحرام جواب بخلاف الکتاب

لأن الذیجة المذكورة للتقرب الی الله بالمعنی الذی اتفق علیها الفقهاء و لا الذیجة المذكورة
چنین و بجه مذکور بر تقرب بسوی خدا آن معنی که اتفاق گردید بر آن فقهاء و بیت اینک الذیجة مذکوره
و الذیجة المذكورة و لا الذیجة المذكورة و لا الذیجة المذكورة و لا الذیجة المذكورة
و بجه مذکور بر تقرب بسوی خدا آن معنی که اتفاق گردید بر آن فقهاء و بیت اینک الذیجة مذکوره

الحل باحدیها حاکم التحیل بالکل و ما تمسک ذلك الحیب حیث قال فی التفسیر
حتی بکی حکم حلت بر همه و آنچه دلیل گرفت آن مجیب باینکه گفت در تفسیر

النیسابوری تحت قوله تعالی و ما اهل بید بعید الله قال العلماء لو ان مسلماً اذبح
نیشابوری زیر قول او تعالی و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا گفتند علماء اگر چنین سلیمان کرد

ذبیحة و فصلاً بیدها التقرب الی عین الله صار مؤکلاً و ذبیحة و ذبیحة مؤکلاً و ذبیحة مؤکلاً
و بجه را و قصد کرد بجهش تقرب بسوی غیر خدا کرد آن سلیمان نزد و بجه مردست خود پس بیت

ما نحن فیهِ لان المذكور فی هذا التفسیر حرمه ما قصد بیدها التقرب الی عین
از آنچه ما در آن نیم چنین مذکور درین تفسیر حرمت با نوز است که قصد کرده شد بجهش آن تقرب بسوی

الله و لهذا الذیجة لیست كذلك كما مر مراراً و كذلك ایراده عبارة الله الحاکم
خدا و این و بجه نیست چنان چنان که گذشت چند بار و چنین وارد کردن مجیب بت در مختار

شرح توفیر الامصار ذی القدر و غیره و احادیث الطائفة و غیره
شیخ توفیر الامصار را فرج کرد بجهش میر و مانند آن مثل کی از بزرگان حرام برین و چنین شهر و ده

این تفسیر است
و این تفسیر است
و این تفسیر است

الَّذِي يَدُلُّ عَلَى غُفْلَةٍ مِنْ أَعْوَالِ الْعُقَبَاءِ وَحُلْمٍ شَرِّهِمْ كَأَنَّهُمْ كَانُوا نَوْمًا
نَكُورًا. وَكَانَتْ يَكُونُ بِرِغَالٍ بَدَنُ بَيْتِ قَوْمٍ هِيَ قَبَاوِدُ سِتْنِ بَيْنِ أَوَّلِ شَرْطِ رَفْعِهِمْ فِي كُنْزِ كُنْزِهِمْ
الَّتِي فِيهَا صَلَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَكْرَامِ الْمُسْلِمِينَ لَا يَكُونُ أَحَدًا وَأَنْ مَا يَدْرُقُ لَهُ وَيَدْرُقُ
بِنَاصِيحَةِ أَمِيرٍ عَلَيْهِ سَلَامٌ بِرَأْيِ بَرْكَ كُودِ سَلَامٍ بَرَكِي كُنْزِي رَحِيمٍ أَجْمَعُ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ
كَهْ فَالْعُقَبَاءُ نَوَاقِبُ الطَّعَامِ لِلْأَوْلِيَاءِ وَغَيْرِهِمْ كَالْمَوْتِ وَبَرِيدِ الْكَلْبِ فَالْعُقَبَاءُ
بِرَأْيِ بَيْنِ تَحْقِيقِ أَوْثَانٍ مَجْنُونَةٍ طَبَاخٍ بِرَأْيِ وَلِيٍّ وَغَيْرِهِمْ شَانِ جَانِكِ مَجْنُونَةٍ بِرَأْيِ دَوَّارٍ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ
الَّتِي فِيهَا صَلَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَكْرَامِ الْمُسْلِمِينَ لَا يَكُونُ أَحَدًا وَأَنْ مَا يَدْرُقُ لَهُ وَيَدْرُقُ
بِنَاصِيحَةِ أَمِيرٍ عَلَيْهِ سَلَامٌ بِرَأْيِ بَرْكَ كُودِ سَلَامٍ بَرَكِي كُنْزِي رَحِيمٍ أَجْمَعُ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ
كَهْ فَالْعُقَبَاءُ نَوَاقِبُ الطَّعَامِ لِلْأَوْلِيَاءِ وَغَيْرِهِمْ كَالْمَوْتِ وَبَرِيدِ الْكَلْبِ فَالْعُقَبَاءُ
بِرَأْيِ بَيْنِ تَحْقِيقِ أَوْثَانٍ مَجْنُونَةٍ طَبَاخٍ بِرَأْيِ وَلِيٍّ وَغَيْرِهِمْ شَانِ جَانِكِ مَجْنُونَةٍ بِرَأْيِ دَوَّارٍ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ
الَّتِي فِيهَا صَلَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَكْرَامِ الْمُسْلِمِينَ لَا يَكُونُ أَحَدًا وَأَنْ مَا يَدْرُقُ لَهُ وَيَدْرُقُ
بِنَاصِيحَةِ أَمِيرٍ عَلَيْهِ سَلَامٌ بِرَأْيِ بَرْكَ كُودِ سَلَامٍ بَرَكِي كُنْزِي رَحِيمٍ أَجْمَعُ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ
كَهْ فَالْعُقَبَاءُ نَوَاقِبُ الطَّعَامِ لِلْأَوْلِيَاءِ وَغَيْرِهِمْ كَالْمَوْتِ وَبَرِيدِ الْكَلْبِ فَالْعُقَبَاءُ
بِرَأْيِ بَيْنِ تَحْقِيقِ أَوْثَانٍ مَجْنُونَةٍ طَبَاخٍ بِرَأْيِ وَلِيٍّ وَغَيْرِهِمْ شَانِ جَانِكِ مَجْنُونَةٍ بِرَأْيِ دَوَّارٍ وَكَانَتْ يَدْرُقُ لَهُ

ذِيحَة لِلْأُمَمِ الْمَبَاحِ كُلُّهُ ذَلِكَ لِجَوِّبُ نَظَرٍ إِلَى أَعْلَى طَرَفِهِ وَعَلَيْتَ أَيْضًا مِنْ عِبَارَتِهِ
ذِيحَة لِأَمْرِ مَوْجِبِ جَانِبِهِ وَنَسْتَحْيِي رَأْسَ حَيْبٍ كَسْبِ عِلْمِيٍّ أَوْ دُورِ نِسْرِ نِزَارِ عِبَارَتِهِ شَرِّكَ
أَنَّ الْمُتَقِيَّ حُرْمَةِ الذَّيْحَةِ الْمَذْكُورَةِ قَدْ دَخَلَ فِي الضَّالِّينَ الْمُضِلِّينَ وَارْتَبِلَ غَارِجَ مَنْ لَمْ يَحْتِ
تَحْقِيقَ مُتَقِيٍّ بِحُرْمَتِ ذِيحِهِ مَذْكُورِهِ أَسْبَغَهُ دَخَلَ شَدِيدًا كَمَا شَوَّذَ كَانِ كَمَا كَسَدَ كَانِ أَيْضًا
مَا قَالَ ذَلِكَ الْجَبِيبُ مِنْ أَنَّهُ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْأَشْتَبَاهِ وَالظُّلُمَاتِ وَفِي الْحَدِيثِ
أَيْضًا كَمَا أَنَّ مِمَّا لَا يَحْتَقِقُ بِحَسَبِ مَا نَسْتَدْرِكُ فِي مَطَالِبِ الْمُنِينَ وَشَبَاهِ وَنَظَائِرِ وَدُورِ حُدُوثِ
لَعَنَ اللَّهُ مَنْ خَبَّرَ كَعْبَةَ اللَّهِ رَأَاهُ أَحْمَدُ وَابْنُ مَلْعُوكٍ مَنْ دَخَلَ لَعْنَةُ اللَّهِ رَأَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَ
لَعَنَتْ كَرْدُ الْكَلْبِيِّ خَيْرُ رَوَايَتِ كَرْدِ أَنْ رَأَى خَيْرُ رَوَايَتِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ
فِي عَرَابِ أَيْ عُبَيْدٍ وَبَشَانِ الْفَقِيهِ وَكَزَّ الْعَبَادِ أَنَّهُ لَا يَحْتَقِقُ دَخَلَ لَعْنَةُ اللَّهِ وَفِي الْفَقِيهِ
وَدُورِ غَرَابِ أَوْ عُبَيْدٍ وَبَشَانِ الْفَقِيهِ وَكَزَّ الْعَبَادِ كَمَا تَحْقِيقَ جَانِبِ نِسْرِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ
عِنْدَ الْقُبُورِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَا عَقْرَ فِي الْأَسْلَامِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
نَزْدِيكَ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ
أَبْنِ دَاوُدَ وَكَذَا لَا يَحْتَقِقُ عَلَى الْبِنَاءِ الْجَدِيدِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ الدَّارِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
أَبُو دَاوُدَ وَنَسْتَحْيِي رَأْسَ حَيْبٍ كَسْبِ عِلْمِيٍّ أَوْ دُورِ نِسْرِ نِزَارِ عِبَارَتِهِ شَرِّكَ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ كَرْدِ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مَنَعَ فَرَمُوْا زَوْجِيَّ جَنِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ
وَكَلِّ عَنْهُ لِأَنَّهُ لَا كَلَامَ فِي الدَّلِيلِ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَقَدْ مَعْنَاهُ وَسَيِّدُكَ فِي كَلَامِ الْحَبِيبِ
وَمَنَعَ فَرَمُوْا زَوْجِيَّ جَنِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ بَرِّ
الْقُبُورِ وَالْبِنَاءِ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ وَالْحَقِّ عَلَى أَنَّ الدَّلِيلَ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَعِنْدَ الشَّرَاءِ وَالْحَقِّ
قَبْرُ بَرِّ
لَا أَتَا حَرَامَ كَلَامٍ كَزَّ الْعَبَادِ وَنَسْتَحْيِي رَأْسَ حَيْبٍ كَسْبِ عِلْمِيٍّ أَوْ دُورِ نِسْرِ نِزَارِ عِبَارَتِهِ شَرِّكَ
أَيْضًا كَمَا أَنَّ مِمَّا لَا يَحْتَقِقُ بِحَسَبِ مَا نَسْتَدْرِكُ فِي مَطَالِبِ الْمُنِينَ وَشَبَاهِ وَنَظَائِرِ وَدُورِ حُدُوثِ

الْبِضَارِ وَغَيْرِهِ مِنَ التَّفَاسِيرِ فَمُرَّ قُلُوبُ مَا أَهْلَ بِهِ لَعَنَ اللَّهُ أَيْ مَارَ نَجَحَ الضُّمُوتُ
تفسیر بنیادی و غیر آن از تفسیر ما که تحقیق ایشان گفتند یعنی آنچه بلند کرده شود و آواز

بِهِ عِنْدَ ذَوِيهِ لِلصَّلَاةِ عَلَى بَرِيٍّ مَا دُرِيَ الشَّرَّاءُ لَيْسَ فِي ذَلِكَ التَّوَكُّلُ بَلْ لَمْ يَفْقَرُوا
بوی نزدیکی محض بری است پس سنی است بر جابری و آن شرکان در آن زمان بود و همین قیاس کردند

فِي التَّفَاسِيرِ الْقَدِيمَةِ بَيْنَ مَا ذَكَرَ اسْمُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ وَبَيْنَ مَا قَصِدَ بِهِ نَجَاحُ التَّقَرُّبِ
در تفسیر قدیم بیان آنچه ذکر کرده شود نام غیر خدا بر وی در میان آنچه قصد کرده شود برین نزدیکی بسو

غَيْرِ اللَّهِ لَكَ مُشْرِكِي ذَلِكَ الزَّمَانِ كَانُوا مُخْلِصِينَ فِي الْكُفْرِ وَكَانُوا إِذَا قَصَدُوا
غیر خدا چه البته شده کان آن زمان بودند خالص در کفر و بودند و چنانکه قصد میکردند

التَّقَرُّبَ بِدَائِمٍ هَيَمَ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ ذَكَرُوا وَعَلَيْهَا عِنْدَ الدِّخْرِ اسْمُ ذَلِكَ الْغَيْرِ مُخْلَافِ
نزدیکی را بدیج جاویدی بسو غیر خدا ذکر میکردند بران نزدیج نام آن غیرا بخلاف

مُشْرِكِي السُّلَاطِينِ فَالْهَمْ خَطِئُوا لَيْسَ الْكُفْرُ إِلَّا بِسَلَامٍ يَقْضِي التَّقَرُّبَ بِالْذِّخْرِ إِلَى
شرکان سلطان پس تحقیق ایشان آنست میکنند میان کفر و سلام پس قصد میکنند تقرب را بسبب ذیج بسو

غَيْرِ اللَّهِ وَيَذْكُرُونَ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا وَقْتُ الذِّخْرِ لَا قَوْلَ كُفْرٍ مَرِيحٍ وَالتَّوَكُّلُ الْكُفْرُ
غیر خدا و ذکر میکنند نام خدا را بران وقت ذیج پس اول کفر است صاف دوم کفر است که مشهور

لَهُوَ الْإِسْلَامُ وَكَانُوا يَعْتَقِدُونَ أَنَّ لَاحِظَ تَوَكُّلِ الْكُفْرِ لَا هَذَا سِوَهُ كَانَ الذِّخْرُ لِلَّهِ أَوْ
سورت اسلامت و بودند که عقاید میداشتند اینکه نیست را بی بونیج کرا این برابرست که باشند ذیج بر خدا یا

لَعَنَ اللَّهُ وَقَدْ تَجَرَّيْ هَذِهِ الْعَادَةُ فِي زَمَانِنَا أَيْضًا فَاقْضِ سِتْرَهُ قَدْ أَنْ فُلَانًا يَذْكُرُ
برای غیر خدا و البته جاری شده است این عادت در زمان ما نیز پس تحقیق ایشان شبه میکنند که تحقیق فلاان میکنند

بِسْمِ اللَّهِ لَا حِلَّ لِلشَّيْءِ أَحْمَدُ كَيْدٍ مَثَلًا سِوَا ذَكَرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَغَيْرِ اللَّهِ
کامور برای سبب حسد کسیر مثلا برابرست که ذکر کنند نام خدا را بر وی نزدیکی بسو

السُّلَاطِينِ لَكَ كِتَابَ رَبِّيَا هُوَ الَّذِي نَزَلَ فِي مُقَابَلَةِ الشِّرْكِ وَالْمُشْرِكِينَ
کار و یازده تحقیق کتاب پروردگار است که نازل شده در مقابل شرکان و مسلمانان

فَبَعَا لَهَا وَهْمَةً لِأَنَّ السَّيِّئَ كَثُرَ عَلَيْهِمْ وَكَانَ بَيْنَهُمْ أَوَّلُ بَيْتٍ عَنِ الْأَوَّلَاتِ
 پس مخاطبه بچهارم است چرا که تحقیق همه را گفته خدا اندر باریست که باشد قتل او و شما را یا از دستها غیر یا با نیز بربکه
 خَشَفَتْ أَهْلَهَا إِذْ لَا مَوْتَ عِنْدَنَا إِلَّا بِالْإِذْنِ اللَّهِ قَالَ تَعَالَى اللَّهُ يَتَوَكَّلْ الْأَخْسَرُ حِينَ
 بینی خود چه نیست درک نزد ما که حکم خدا . منمورد خدای شما که افسوس کند اوضاع از روی
 مَوْتًا وَلِذَلِكَ لَجَّعَ أَهْلَ الشُّنَّةِ وَالْجَمَاعَةِ عَلَى أَنَّ الْمَقْتُولَ مَيِّتٌ لَا حَيَّةَ هَذَا
 موت آن در باری بین اتفاق کرده اند اهل سنت و جماعت بر این که تحقیق مقتول میت است به عمل خود بگویند
 وَاللَّهُ أَعْلَمُ تَطَوُّلُ الْأَطْطَالِ لَا أَقُولُ بِتَعْيِيدِ الْآيَةِ بَلْ مُخَصَّصَةٌ وَبَعْدَ التَّخْيِصِ
 و الله اعلم تطویل است بفرمانده چه تحقیق مانی کویم تعییم است بلکه مخصوص است و بعد تخیس
 الدِّيْحَةُ الْمَذْكُورَةُ دَاخِلَةٌ فِي الْآيَةِ لَكِنَّا لَيْسَتْ مَيِّتَةً وَلَا مَاءً وَلَا لَحْمًا خَيْرٌ وَلَا مَا
 ذبیحه مذکوره داخل است در آیت چه تحقیق ذبیحه میت مردار و نه خون و نه گوشت خوک و نه آنچه
 أَهْلُ غَيْرِ اللَّهِ بِهِ وَلَا مُخَفِّفَةٌ وَلَا مُوَفِّقَةٌ وَلَا مُدْخِلَةٌ وَلَا بَطِيْئَةٌ وَلَا مَا أَكَلِ
 یاد کرده شود بنام غیر خدا و می بخند کردن مرده و نه سنگ و نه طلا و نه نای و نه طلا و نه نای و نه طلا و نه نای
 الشَّيْءُ وَلَا مَا دُخِيَ عَلَى النَّصْبِ وَلَا مَا قُصِدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَهُوَ ظَنُّ بَعْضِ
 در نه و خورده و نه آنچه دخی کرده شد بر نشان نه آنچه قصد کرده شد بوی تعجب بوی غیر خدا این ظاهر است آری
 الْأَفْتَاءُ بِحُجْرَتِهَا مَدْخُلٌ فَمَا قُصِدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى عِزِّ اللَّهِ وَمَا أَهْلُ غَيْرِ اللَّهِ بِهِ
 فتوی دادن بجزست ذبیحه داخل میشود آن و آنچه قصد کرده شود تقرب بوی غیر خدا و نه نای و نه طلا و نه نای
 قَدْ تَقَرَّبَ إِلَى الشُّكُوتِ فِي مَقَرِّهِ السَّيِّئِ بَعْدَ الْحَقِّ وَظَهَرَ أَنَّ الْفَرَقَاتِ مُخَصَّصَةٌ
 البته ثابت شده که خاموشی در مقام بیان فایده و حسیه بیدار پس ظاهر شد که تحقیق حرات خضر و نه
 الْمَذْكُورَاتِ فِي الْكُتَابِ وَالشُّنَّةِ وَأَقُولُ الْحَقُّ فِي الْإِذْنِ عَلَيْهِمْ أَنْ يَخْتَلِعُوا فِيهِ
 استیلا مذکوره در کتاب حدیث و قولهای مجتهدین و زیواتی بر اینها بجا آوردن دین
 وَالدِّيْحَةُ الْمَذْكُورَةُ لَيْسَتْ دَاخِلَةً فِي شَيْءٍ مِنْهَا كَمَا لَا يَخْتَلِعُ فِي كَلِمَةٍ كَمَا قَالَهُ بَعْضُ مَن
 و ذبیحه مذکوره نیست داخل در چیزی از آنها چنانکه در شنیده و همچنین قولش و آنچه دانسته

۴
 این قول در
 و اگر این قول در
 و اگر این قول در
 و اگر این قول در
 و اگر این قول در

كما هو الرسم في زماننا حلال طيب لانه لم يذكر اسم غير الله وقت الذبح وان كانوا
 چنانکه اورسم است در وقت ما حلال است با کبر و تحقیق ذکر کرده شده نام غیر خدا وقت ذبح کردن اگر چنانکه
 يَنْذَرُ وَفَعَلَهُمْ شَيْءٌ مِّنْهُ عَلَى الْغَفْلَةِ عَنْ قَوْلِ صَاحِبِ الْهَدْيَةِ وَهُوَ قَوْلُهُ وَالثَّالِثَةُ
 نذر میکنی برای او یا نام نذرنهست بر غافل بودن از قول صاحب هدیه و او قول وی و موت سوگند
 أَنْ يَقُولَ مَقْصُودًا عَنْهُ صَوْرَةٌ وَمَعْنَى آه فَإِنَّ الْأَفْضَالَ الْمَعْنَوِيَّ كَيْفَ يَصْطَوُ إِذَا
 بگوید عطفه از او از روی موت و معنی آن پس افضل معنوی چگونه مقصود میشود و قیتکه
 كَانَ النَّذْرُ لِلْأَوْلِيَاءِ فَإِنَّهُ عَيْنُ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ فَنِيَّتُهُمْ دَائِمَةٌ إِلَى وَقْتِ الذَّبْحِ فَلَا
 باشد نذر برای اولیا پس تحقیق نذر بعینه تقرب است بسوی غیر خدا پس نیت او نشان نیست و نذر ذبح پس نیت
 أَنْفِضَالَ مَعْنَى أَصْلًا لِمَا تَقَرَّرَ فِي قَوْلِهِ أَعَدَّ الْفَقْهَ مِنْ اسْتِدْمَةِ النَّبِيَّةِ إِلَى الْخَيْرِ الْعَقْلِ وَأَيْضًا
 انقض از روی نیتی هرگز برای اینچنین نباشد در قواعد فقها همیشه ماذن نیست آخر کار و نیز
 مَعْنَى عَلَى عَدَمِ الْفَرْقِ بَيْنَ الذِّكْرِ لِلْجَمْعِ الَّذِي وَضَعَ صَاحِبُ الْهَدْيَةِ مَسْأَلَةً فِيهِ وَبَيْنَ
 معنی است بر نذر کردن میان ذکر صرف آنکه نهاد و نیت صاحب هدیه سبب را در آن و میان
 مَا قَصَدَ بِهِ التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ لِلذِّكْرِ وَضَعْنَا الْمَسْأَلَةَ فِيهِ وَأَيْنَ هَذَا مِنْ ذَلِكَ وَمَعْنَى
 آنچه قصد کرده شود بسوی تقرب بسوی غیر خدا آنکه نهادیم سبب را در آن و کجاست این از آن پس سبب نیت
 عَلَى الْغَفْلَةِ عَنْ مَعْنَى التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَتَوَلَّيْهِمْ دُخُولَ الْبَقَرَةِ الْمَذْمُومَةِ فَيَقْصِدُ بِنَذْرِهِ
 بر غافل بودن از معنی تقرب بسوی غیر خدا و هم کردن داخل شدن گاوند که مذکور شده و آنچه قصد کرده
 التَّقَرُّبُ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَلَيْسَ لَكَ إِلَّا هُمْ لَا تَكُلُوا مِنْ ثَمَرِهَا وَتَقْبَلُوا مِنْهَا لَعَلَّكُمْ تَكُونُونَ
 تقرب بسوی غیر خدا نیست این چنین چه تحقیق او نشان بخورد که شما آن را میخشد ثواب آن برای لیا تحقیق
 لَا تَكُلُوا وَاسْتِدْمَةِ النَّبِيَّةِ أَيْ تَكُونُ إِذَا لَمْ يَوْجَدْ الْمَنَافِي وَهَمُنَا قَدْ وَجَدَ الْمَنَافِي وَ
 هرگز نمیکند و همیشه بودن نیت خیر این نیست که میباید و قیتکه یافته نشود و ایجاب آنست یافته شد منافعی و
 هُوَ ذِكْرُ اللَّهِ صَرَحَ وَفَعَلَهُمْ شَيْءٌ مِّنْهُ عَلَى الْغَفْلَةِ عَنْ قَوْلِ صَاحِبِ الْهَدْيَةِ بَأَن يَقُولَ قِيلَ السَّعْبَةُ وَقِيلَ أَنَّ
 او ذکر خداست مرعیا و از قول صاحب هدیه باین طور بگوید پیش بسم الله گفتن و پیش از آنکه

مَوْصُولًا لَا مَعْطُوفَ يَكْرَهُ مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يُقْبَلُ مِنْ فُلَانٍ
بطریق عطف کرده میگوید مثلا اینکه بگوید ذاج بسم الله محمد رسول الله و الله يقبل من فلان

وَلَا يَحْرُمُ الدَّيْجَةُ لِعَدَمِ قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَيْهِ وَأَتَاكُمْ لِجَلِّ مُشَاهِدَتِهِ فِي ذَلِكَ
و حرام نمی شود ذبیحه جهت نبودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و جز این نیست که کرده شد جهت شایسته آن در

بِذِ اسْمِ غَيْرِ اللَّهِ بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ وَلَوْ ذَكَرَهُ مَعْطُوفٌ تَحْرِمُ أَيْضًا وَإِنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ مَعْنَى
بذکر نام غیر خدا باراده تقرب و اگر ذکر کند او را بطریق عطف حرام شود نیز اگر چه نیست در آن معنی

التَّقَرُّبِ لِحُكْمِ صَدْرِهِ فِي الشَّرْكَ وَالصَّرِيحُ لَا يَخْتِاجُ إِلَى التَّيْسَةِ وَإِذَا ذَكَرَ مَوْصُولًا
تقرب لیکن روی محبت و شرکت و مزج محتاج نمی باشد بسوی نیست و وقتی ذکر کند صومعه

لَا يَطْرُقُ الْعُطْفُ وَلَا يَطْرُقُ الْوَصْلُ لَا تَكَرُّهُ وَلَا تَحْرِمُ لَانْتِفَاءِ الْمُشَاهَةِ صَوْنَهُ وَ
نه بطریق عطف و نه بطریق وصل کرده نشود و نه حرام شود جهت نبودن شایسته از روی

مَعْنَى مِثْلًا أَنْ يَقُولَ بِسْمِ اللَّهِ وَتَوَقَّفَ مُتَرَفًا لِمُحَمَّدٍ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ غَيْرِ قَصْدٍ
معنی مثلا اینکه بگوید ذاج بسم الله و توقف کرد باز گفت محمد رسول الله بدون قصد

التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ وَإِذَا عَرَفْتَ مَعْنَى هَذَا الْكَلَامِ عَرَفْتَ أَنَّ صَاحِبَ الْهَدْيَةِ وَضَعَ
تقرب بسوی غیر خدا و متبکی شناختی این کلام را شناختی اینکه تحقیق صاحب هدیه نبوده است

السَّلَاةُ فَمَا إِذَا لَمْ يَكُنْ الْمَذْكُورُ مُقَرَّبًا بِقَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى الْعِيْدِ بَلْ ذَكَرَ مُجَرَّدًا فَمَوْصُولٌ
سلا در آنچه متبکی نباشد مذکور نزد یک باراده تقرب بسوی غیر خدا بلکه باشد ذکر خالی پس لیکن کیست

عَنْ مَسَلَّتْنَا الْمَوْضُوعَةَ فِيمَا قَصْدُ التَّقَرُّبِ إِلَى غَيْرِ اللَّهِ فَأَمَّا حُرْمَتُهُمْ مُطْلَقًا عَرَفْتَ أَيْضًا أَنَّ
از سلا بخواهده شده است در آنچه قصد کرده شود تقرب بسوی غیر خدا پس لیکن از جهت عطف و شایسته از آنچه تحقیق آنچه

وَقَعَ فِي التَّفْسِيرِ الْأَحْمَدِيِّ مِنْ تَفْرِيعٍ قُلْتُ عَلَى مَا وَقَعَ فِي الْهَدْيَةِ وَتَفَكَّرْتُ فِي
واقع شده در تفسیر احمدی از تفریع گفتم بر آنچه واقع شده در هدیه و تفکر کردم در آن

ذَلِكَ التَّفْسِيرَ كَمَا ذَكَرْنَا وَهُوَ قَوْلُهُمْ هُنَا عِلْمُ أَنَّ الْبَقْرَةَ الْمَذْكُورَةَ لِلْأَوْلِيَاءِ
آن تفسیر را که ذکر کردیم و او قول است و اینجا دانسته شد که تحقیق که مذکور کرده شده بر اولیا

[illegible]

۱۲
 القرب الی جنب
 ۱۳
 کما فی قوله
 ۱۴
 ما یلزم من
 ۱۵
 فی قوله
 ۱۶
 فی قوله
 ۱۷
 فی قوله
 ۱۸
 فی قوله
 ۱۹
 فی قوله
 ۲۰
 فی قوله
 ۲۱
 فی قوله
 ۲۲
 فی قوله
 ۲۳
 فی قوله
 ۲۴
 فی قوله
 ۲۵
 فی قوله
 ۲۶
 فی قوله
 ۲۷
 فی قوله
 ۲۸
 فی قوله
 ۲۹
 فی قوله
 ۳۰
 فی قوله
 ۳۱
 فی قوله
 ۳۲
 فی قوله
 ۳۳
 فی قوله
 ۳۴
 فی قوله
 ۳۵
 فی قوله
 ۳۶
 فی قوله
 ۳۷
 فی قوله
 ۳۸
 فی قوله
 ۳۹
 فی قوله
 ۴۰
 فی قوله
 ۴۱
 فی قوله
 ۴۲
 فی قوله
 ۴۳
 فی قوله
 ۴۴
 فی قوله
 ۴۵
 فی قوله
 ۴۶
 فی قوله
 ۴۷
 فی قوله
 ۴۸
 فی قوله
 ۴۹
 فی قوله
 ۵۰
 فی قوله
 ۵۱
 فی قوله
 ۵۲
 فی قوله
 ۵۳
 فی قوله
 ۵۴
 فی قوله
 ۵۵
 فی قوله
 ۵۶
 فی قوله
 ۵۷
 فی قوله
 ۵۸
 فی قوله
 ۵۹
 فی قوله
 ۶۰
 فی قوله
 ۶۱
 فی قوله
 ۶۲
 فی قوله
 ۶۳
 فی قوله
 ۶۴
 فی قوله
 ۶۵
 فی قوله
 ۶۶
 فی قوله
 ۶۷
 فی قوله
 ۶۸
 فی قوله
 ۶۹
 فی قوله
 ۷۰
 فی قوله
 ۷۱
 فی قوله
 ۷۲
 فی قوله
 ۷۳
 فی قوله
 ۷۴
 فی قوله
 ۷۵
 فی قوله
 ۷۶
 فی قوله
 ۷۷
 فی قوله
 ۷۸
 فی قوله
 ۷۹
 فی قوله
 ۸۰
 فی قوله
 ۸۱
 فی قوله
 ۸۲
 فی قوله
 ۸۳
 فی قوله
 ۸۴
 فی قوله
 ۸۵
 فی قوله
 ۸۶
 فی قوله
 ۸۷
 فی قوله
 ۸۸
 فی قوله
 ۸۹
 فی قوله
 ۹۰
 فی قوله
 ۹۱
 فی قوله
 ۹۲
 فی قوله
 ۹۳
 فی قوله
 ۹۴
 فی قوله
 ۹۵
 فی قوله
 ۹۶
 فی قوله
 ۹۷
 فی قوله
 ۹۸
 فی قوله
 ۹۹
 فی قوله
 ۱۰۰
 فی قوله

فَرَّقَ بَيْنَهُمَا إِلَى كَلَامِهِمَا وَكَانَ فِي ذَلِكَ إِذْ بَلَغَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ وَهُوَ ذُو جَهَنَّمَ بِاسْمِ اللَّهِ
 وَكَانَ مَسْكَوْنًا بِمِرْقَةٍ وَكَانَ فِي تَوْبَةٍ كَذِبٍ كَرِيمٍ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ فَإِنَّهُ يَقُولُ كَمَا قَالَ رَجُلٌ بَعْضُ
 الْعُلَمَاءِ كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ إِذَا كَانَ فِي تَوْبَةٍ كَذِبٍ كَرِيمٍ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 لَنَأْسِ إِلَهِي تَذَكَّرْتُ أَنْ أَذْبَحَ بَقْرَةً لِلَّهِ وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 وَإِنْ كَانَ الْبَقْرَةُ مِنْ ذِكْرِهِمْ كَذِبٌ كَرِيمٌ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 كُلِّ ذَنْبِهِ لِأَنَّهُ لَا خُلُقَ فِي تَبَتُّلِهِ كُلِّ هُوَ أَخْلَاصُ التَّائِبَةِ لِلَّهِ لَكِنْ أَجْهَلُ فِي اعْتِقَادِهِ
 عِلَالٌ شَيْءٌ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ
 عَلَوْلَ اللَّهُ فِي السَّيِّئِ كُلِّ كَيْفَ كَانَ النَّصْرَانِي بِعَقْدِ حُلُولِ اللَّهِ فِي السَّيِّئِ كُلِّ بِقَوْلِهِ
 عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ مَا تَنْصُرُنِي كَمَا عَقَدَ عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ
 اللَّهُ هُوَ السَّيِّئُ كُلِّ فِي الْمَقْنُونِ دُونَ الْعُقُوبِ فَعُوقُهُ حَقٌّ وَمَقْنُونُهُ بَاطِلٌ
 خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ مَا تَنْصُرُنِي كَمَا عَقَدَ عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ
 بِحَاكٍ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ تَذَكَّرْتُ أَنْ أَذْبَحَ بَقْرَةً لِلَّهِ وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 بِحَاكٍ سَلَّمَ أَلَا تَكُنْتَ كَتَبْتُمْ كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا
 وَالْمَقْنُونِ مَعًا كَمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ النَّصْرَانِي بِاسْمِ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 وَمَقْنُونُهُ دُونَ الْعُقُوبِ فَعُوقُهُ حَقٌّ وَمَقْنُونُهُ بَاطِلٌ
 مِنْ عِبَارَتِ مَنْدَفِعٍ مَنِ شَاءَ أَنْ يَكُونَ مِنْهُمْ أَيْضًا مِنْ عِبَارَتِ مَنْدَفِعٍ مَنِ شَاءَ أَنْ يَكُونَ مِنْهُمْ
 عَنْوَانٌ مَقْرَبٌ إِلَيْهِ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ
 أَعْمَالٌ مَنِ دَانَ فِي أَضْيَافِهِ كَمَا يَجُوزُ مَكِينُ حَلَالٍ سَتَ زِيرًا كَمَا يَجُوزُ مَكِينُ حَلَالٍ سَتَ زِيرًا
 سَتَ فِي عُنْوَانِ قَوْلِهِ قَوْلُ الْعِدَايَةِ وَكَانَ أَنَّهُ أَنْ يَقُولَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ
 قَوْلُ هَذَا بِمَوْتِ سَوْمٍ أَنْ تَكُونَ فِي دَانٍ وَرَعَالِكُمْ هَذَا بِأَشْرَارٍ وَرَعَالِكُمْ
 مَقْنُونٌ هَذَا لَا تَقُولُ لَهُ حَلَالٌ فَإِنَّهُ فِي ذَلِكَ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 مَقْنُونٌ هَذَا لَا تَقُولُ لَهُ حَلَالٌ فَإِنَّهُ فِي ذَلِكَ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ

٤
 فَرَّقَ بَيْنَهُمَا إِلَى كَلَامِهِمَا وَكَانَ فِي ذَلِكَ إِذْ بَلَغَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ وَهُوَ ذُو جَهَنَّمَ بِاسْمِ اللَّهِ
 وَكَانَ مَسْكَوْنًا بِمِرْقَةٍ وَكَانَ فِي تَوْبَةٍ كَذِبٍ كَرِيمٍ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ فَإِنَّهُ يَقُولُ كَمَا قَالَ رَجُلٌ بَعْضُ
 الْعُلَمَاءِ كَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ إِذَا كَانَ فِي تَوْبَةٍ كَذِبٍ كَرِيمٍ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 لَنَأْسِ إِلَهِي تَذَكَّرْتُ أَنْ أَذْبَحَ بَقْرَةً لِلَّهِ وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 وَإِنْ كَانَ الْبَقْرَةُ مِنْ ذِكْرِهِمْ كَذِبٌ كَرِيمٌ هُمُ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ
 كُلِّ ذَنْبِهِ لِأَنَّهُ لَا خُلُقَ فِي تَبَتُّلِهِ كُلِّ هُوَ أَخْلَاصُ التَّائِبَةِ لِلَّهِ لَكِنْ أَجْهَلُ فِي اعْتِقَادِهِ
 عِلَالٌ شَيْءٌ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ وَهُوَ أَهْوَى تَحْقِيقِ نَيْتٍ وَنَيْتٍ
 عَلَوْلَ اللَّهُ فِي السَّيِّئِ كُلِّ كَيْفَ كَانَ النَّصْرَانِي بِعَقْدِ حُلُولِ اللَّهِ فِي السَّيِّئِ كُلِّ بِقَوْلِهِ
 عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ مَا تَنْصُرُنِي كَمَا عَقَدَ عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ
 اللَّهُ هُوَ السَّيِّئُ كُلِّ فِي الْمَقْنُونِ دُونَ الْعُقُوبِ فَعُوقُهُ حَقٌّ وَمَقْنُونُهُ بَاطِلٌ
 خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ مَا تَنْصُرُنِي كَمَا عَقَدَ عَلَوْلَ خُذْ رَأْسَ سَيِّدِ أَحْمَدِ كَبِيرٍ
 بِحَاكٍ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ تَذَكَّرْتُ أَنْ أَذْبَحَ بَقْرَةً لِلَّهِ وَأَرَادَ بِالسَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 بِحَاكٍ سَلَّمَ أَلَا تَكُنْتَ كَتَبْتُمْ كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا كَذِبًا كَرِيمًا
 وَالْمَقْنُونِ مَعًا كَمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ النَّصْرَانِي بِاسْمِ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 وَمَقْنُونُهُ دُونَ الْعُقُوبِ فَعُوقُهُ حَقٌّ وَمَقْنُونُهُ بَاطِلٌ
 مِنْ عِبَارَتِ مَنْدَفِعٍ مَنِ شَاءَ أَنْ يَكُونَ مِنْهُمْ أَيْضًا مِنْ عِبَارَتِ مَنْدَفِعٍ مَنِ شَاءَ أَنْ يَكُونَ مِنْهُمْ
 عَنْوَانٌ مَقْرَبٌ إِلَيْهِ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ
 أَعْمَالٌ مَنِ دَانَ فِي أَضْيَافِهِ كَمَا يَجُوزُ مَكِينُ حَلَالٍ سَتَ زِيرًا كَمَا يَجُوزُ مَكِينُ حَلَالٍ سَتَ زِيرًا
 سَتَ فِي عُنْوَانِ قَوْلِهِ قَوْلُ الْعِدَايَةِ وَكَانَ أَنَّهُ أَنْ يَقُولَ مَقْنُونٌ خَطَاكَ أَنْ تَكُونَ مَقْنُونٌ
 قَوْلُ هَذَا بِمَوْتِ سَوْمٍ أَنْ تَكُونَ فِي دَانٍ وَرَعَالِكُمْ هَذَا بِأَشْرَارٍ وَرَعَالِكُمْ
 مَقْنُونٌ هَذَا لَا تَقُولُ لَهُ حَلَالٌ فَإِنَّهُ فِي ذَلِكَ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ
 مَقْنُونٌ هَذَا لَا تَقُولُ لَهُ حَلَالٌ فَإِنَّهُ فِي ذَلِكَ السَّيِّئِ كُلِّ هَذَا عَنْ مَذْهَبِ الْقَائِلِ بِالْحَرَمَةِ

۴
سجده

یعنی الذبح یعنی اراقه الدم و بین الذبح و الذبح یعنی الذبح و الذبح یعنی اراقه الدم
میان ذبح یعنی ریختن خون و میان ذبح یعنی ریختن خون و بین ذبح و ذبح یعنی اراقه الدم
للتقرب إلى غير الله حرمت الذبيحة و من كان اراقه الدم فهو التقرب إلى الغير
برای تقرب بهی غیر خدا حرام شود و ذبیحه و هرگاه که باشد ریختن خون برای خداوند و یکی حرام است
یا لا یحل و الا متوافر حلت الذبیحة لان الذبح عبادة عن الاراقة لا عن التدبج ای
بخوریدن و نفع گرفتن حلال شود و ذبیحه نیز اگر تخمین نفع عبادت است از ریختن خون نه از ذبح پس
الذبیحة یحصل بعد الذبح من الذبح و النحر و علی هذا قلنا لو اشتد فی طعام من السوف
چیزی که حاصل شود بعد ذبح کردن از گوشت و پیه و بنا بر این گفتیم که اگر خرید کرد گوشت را از بازار
او ذبح بقره او شاة قد لا یحل ان یطعم مرقا و طعاما یطعم الفقراء و یحصل ثوابها
اینج که گوشت را یا گوشت را برای تخمین شور با و طعام یا بخوراند نفیست به ان را و بگوید ثواب
و روح فلان حلت بالاشتهاء و علامة هذا ان اراده ان یعین بقره خاصة
برای روح فلان حلال شود و ذبیحه بلا شبهه و علامت این اراده است که مقرر کند گوشت را خاص
بالشکم ذلک لیس لک لیس الذبیحة بل یلکون عند ذلک کل البقره سواسیه فی ان الذبح
نام آن مرده و نشان آن نخند از اجزای دیگر که باشد نزدش همه کاه و برابر در یک تخمین گوشتی که
الاشد من السوف و الحاصل بعد ذبح البقره سواسیه فی وفاء الذبح و الفرق
خورد و باشد از بازار و که بشنید حاصل شود بعد ذبح کردن کاه و برابر در یک تخمین گوشتی که
لحکم قد حلت وجه الفرق فان هذا اراقه الدم بلسم الله من غیر ذبیحة التقرب
بله دلیل است تخمین دستی و در فرق را این تخمین در این تخمین خونست بنام خدا و من نیست تقرب
إلى الغير بل ان اراقه بل اتصال توایسیه بالیه با طعامه الفقراء او اتصال نفع
بهی غیر خدا بن ریختن بلکه قصد رسانیدن ثواب است بهی بخوراند یا بپزدن یا رسانیدن نعم
الذبح بل لا یحل کافی الا کثیر و الا کثیر ای و فی ضوارة الذراع الا اراقه فمهما امتنا
بهی غیر تخمین چنانکه در ویرانه و سبوات و در صورت نزاع ریختن خون ذات آن تخمین حکم

بن ابراهیم قال کان النبی صلی الله علیه وسلم یأتی قبور الشهداء علی رأس کل حول
 بن ابراهیم گفت بدو پنجشنبه سال بعد علیه وسلم که می آمد قبرهای شهیدان را ابتدا می پیران
 میقول السلام علیکم بما صبرتم فعمی الدار و ابونکر و عمر و عثمان انشی و فی النفس
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب کردنی این بخت بر این سر و دهر و عثمان و در نفس
 الکبیر عن رسول الله صلی الله علیه وسلم انه کان یأتی قبور الشهداء علی رأس کل حول
 کبیرتر کورت که از رسول خدا صلی الله علیه وسلم می رفت که شریف می آورد و کوفتی می پیران سر بر سال
 میقول السلام علیکم بما صبرتم فعمی الدار و الخلفاء الا ربعة هكذا یقولون انشی
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب مبر کردن شما بخت بر این سر و دهر و چهار عثمان میگویند
قوله لان الذین جاءه هذا یسئرون مذهب القائل بل الحرة قد رجح المعترض الى الحق
 چرا که تحقیق در میان این بعینه مذ سبب است که قال حرست تحقیق بخت معترض است چون
 واعترف به او جری علی لسانیه و هو لا یستعز **قوله** و هو ما اهل به لغير الله اه
 و اقرار کرد بحق یا جاری شد حق بر زبان حال آنکه نمی انداد و اقرار است که شرع داده شود و جری
 لهذا ایضا رجوع الی مذهب القائل بل الحرة وان البقرة المذمومة داخله فیما
 این نیز باز کرد بدین سبب ذنب قال حسب است تحقیق کاد نذر کرده شده است در
 اهل لغير الله به فاختطه **قوله** قد اجمع الفقهاء اه لا بد فی دعوی الاجماع من نقل
 ما اهل لغير الله پس یاد دار این را تحقیق اتفاق کرده و فقها بر دست در دعوی اتفاق از نقل کرده
قوله ان قدما لیا کل ان کان المراد من الاکل اکل
 و لحای فقها و که پس نمیدانند آن در اکلین کرده و در اکلین و اگر باشد مقصود از خوردن خوردن
 الذی فی ذیقه القصاب بل الذی اولو کثر و الا غریس یخرج عنها لاذ اکل الذی فی ذیقه
 فرج کنند و این ذیقه قصاب بکشت و میرد و عر سها برین میشود از ان ذیقه و خوردن
 فی ذیقه و لا یستعمل فی ذیقه مکان الذی فی ذیقه و المنفعة للقیف و غیره و سبب ظاهر
 در مقصود است و در ذیقه برین سخن برین سخن را نفع برای بهان و غیره و سبب ظاهر

بن ابراهیم گفت بدو پنجشنبه سال بعد علیه وسلم که می آمد قبرهای شهیدان را ابتدا می پیران
 میقول السلام علیکم بما صبرتم فعمی الدار و ابونکر و عمر و عثمان انشی و فی النفس
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب کردنی این بخت بر این سر و دهر و عثمان و در نفس
 الکبیر عن رسول الله صلی الله علیه وسلم انه کان یأتی قبور الشهداء علی رأس کل حول
 کبیرتر کورت که از رسول خدا صلی الله علیه وسلم می رفت که شریف می آورد و کوفتی می پیران سر بر سال
 میقول السلام علیکم بما صبرتم فعمی الدار و الخلفاء الا ربعة هكذا یقولون انشی
 پس میفرمود سلام باد بر شما بسبب مبر کردن شما بخت بر این سر و دهر و چهار عثمان میگویند
قوله لان الذین جاءه هذا یسئرون مذهب القائل بل الحرة قد رجح المعترض الى الحق
 چرا که تحقیق در میان این بعینه مذ سبب است که قال حرست تحقیق بخت معترض است چون
 واعترف به او جری علی لسانیه و هو لا یستعز **قوله** و هو ما اهل به لغير الله اه
 و اقرار کرد بحق یا جاری شد حق بر زبان حال آنکه نمی انداد و اقرار است که شرع داده شود و جری
 لهذا ایضا رجوع الی مذهب القائل بل الحرة وان البقرة المذمومة داخله فیما
 این نیز باز کرد بدین سبب ذنب قال حسب است تحقیق کاد نذر کرده شده است در
 اهل لغير الله به فاختطه **قوله** قد اجمع الفقهاء اه لا بد فی دعوی الاجماع من نقل
 ما اهل لغير الله پس یاد دار این را تحقیق اتفاق کرده و فقها بر دست در دعوی اتفاق از نقل کرده
قوله ان قدما لیا کل ان کان المراد من الاکل اکل
 و لحای فقها و که پس نمیدانند آن در اکلین کرده و در اکلین و اگر باشد مقصود از خوردن خوردن
 الذی فی ذیقه القصاب بل الذی اولو کثر و الا غریس یخرج عنها لاذ اکل الذی فی ذیقه
 فرج کنند و این ذیقه قصاب بکشت و میرد و عر سها برین میشود از ان ذیقه و خوردن
 فی ذیقه و لا یستعمل فی ذیقه مکان الذی فی ذیقه و المنفعة للقیف و غیره و سبب ظاهر
 در مقصود است و در ذیقه برین سخن برین سخن را نفع برای بهان و غیره و سبب ظاهر

يَحْيِيهِمْ وَأَنْ كَرِهْتَ بِذُنُوبِهِمْ مِمَّا بَالَ الْعَظَامُ حَمَتِ الدَّائِجِ الْمَذُورَةُ لَهُمْ وَمَا بَالَ

جفت داد و اگر گوید مختص به فعل سید محمد کبر و بزرگان پس چیست حال بزرگان که عوامند مذبحه می کرده اند بهر آنکه

الصغار حلت الذبايح المندونة لهم وبأجله في هذا الكلام حفظا من قبله له وثانيه

خداوند که حلال شده از جویای می کرده و برای ایشان حاصل آن که درین کار خطی است خدا هر سنی که بغیر از هفتاد و نه می

أَنَّ الْبَقْرَةَ الْمَذْبُوحَةَ لِتَعْظِيمِ السَّيِّدِ خَمْدِكُمْ مِثْلًا يَدْعُوكُمْ هَذَا إِلَى الدَّافِينَ

کانونج کرده شده بر بزرگی سید احمد کبیر غلام دفع میکنند گوشت از اسب رومی فغان

وَالرَّافِعِينَ وَيَطْخُونَ بِغَضَبٍ مُّزْمَرٍ وَكُلًّا مَّا كَانَتْ تُمْسِكُ وَتُجْهَدُ لِقَائِهِ يُجْهِدُكَ

و در حقن کفایت می پزند پاره کاه را شور با گوشت و پنجه در انوارنج گنفته و غلیظ می کنند که در بد کاه و سردام

مع ان اللہ بجز شریک فی اکل حکما قولہ پس قیتکہ قوی داد کہ دبیجہ اہ این کلام مہموس است

باو که تخمین نواح شرکست در خوردن گوشت و

بابا که حضرت امام اعظم حین قنوی داد و بجزمت سو سار ز نرسد بسبب بیم طلال بمصدق حایین ز

باشد و حضرت امام سماعی چون قیدی داد و بگریست و خداوند بر دوشی صدق صایس بس با

فاما جو انکس جو ايسو له وياست اري موله ورسل حرمت سياتو ديت بيبک اري د
پسې نه اود جان کشنه ستر او جراب پست

که با وجود ادعای انس و علم حضرت صیون را در دست میاورد و همان ضرب بیستم ویست و اوید

سیده و در لب جمیع قرنی دور سر بایستد یار و بهیار زبیدی با بسجده و در

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَجَّاهُ الصَّلَاةَ عَنِ السَّنَةِ الَّتِي لَا تَنْتَبِهُ لَهَا وَقَالَ اللَّهُ وَأَضْحَكَ

محمد بن ابراهیم را می فرماید که زاهدت او و حشمت کا باینرازل بود یعنی او که نیست نمی بعد از نبی بر آل او دو مهاباب

اللَّهُ يَخْطُ نُقُطَةً وَدُرِّ زَانٍ فَقَدْ كُنَّا مِنْ سَمِّ حَارِي نَشْنُ بِهِ وَكَهَيْتَانِ رَارِي كَيْ اِسْمِعُوْنَا

باطل نمیرساند و موافق رسم نام اله تعالی رو گرفته فرج سازند و آن مذبح را بر می جوی

معتقد او نیند صرف سازند خود و وقت فراغ علامات تخمین و ثابت نمایند مانند رسایدن

چین اور سونا ایدن تعریف اکس منجمد اور ایسی مردمان اور چپے بنام بہان کس منہ بند جان

رسم و زبان زبان پیدا نشده بود مفسرین و تفسیر آیات کلام مجید بر ما نخبه و در عهد کفار جاهلیت معمول

اذ اكل الضيف ليس اكل للذبيح فيجب على هذا ان يكون ذبيحة القصاب والولاء
 من خورن بهان بن خورن فخر بن ابي اسحق بن خروين تقدیر که باشد ذبیحه قصاب و ولایه
 و الاخر ايس والضيافات كلها محرمة قوله وان لم يبق منها الاكل للذبيح والاول
 و هوها و ضيافتها همه احرام و اگر پیش نکرد ذبیحه را بخورد مراد از خورن
 اكل الذبيح او غيره فان كان الاول كان ذبيحة القصاب والولاء و الاخر
 يا خورن و ايج است يا خورن پس اگر باشد مراد اول باشد ذبیحه قصاب و ولایه و هوها
 محرمة داخله في هذا القسم لا في القسم الاول وان كان للذبيح اكل للغير فليس
 حرام داخل بدین قسم نه در قسم اول و اگر باشد مراد خورن غیر ذبیحه پس هم
 ان تكون الذبيحات في احيائها كحقوق الاحرام والندم للعقوبة والله و لكن في
 ای که باشند همه مذبو حان و در جای منوعات احرام و نذرهای که سفندند بر این زمین در
 كفارة الحنایات كلها مینایات محرمات و ايضا فالذبيح الى الغنم ان كان
 كفارة بر کفایان همه مراد احرام و نیز پس منع کردن بهی غیر ذبیحه اگر چه
 حلالا فلیک صارته هذه الذبيحة محرمة وان كان حراما لیک یحرم حمله
 حلال پس چگونه باشد این ذبیحه حرام و اگر باشد آن منع حرام چگونه میسر شود که
 مدار الحکم الشرعی اذ الحرام سابق على الذبيحة لا اعتبار قوله ولا حرم الذبيحة
 اصل بر حکم است چه حرام ساقط از درجه اعتبار و برای این آمده شد
 للعظام هذا مما يقتضى منه البهائم فكل واحد من اهل البيت كذا
 بر این کان این از جمله ذبیحت که سیر از آن نمیداد و کی که چنین سید احمد کبیر آیا او نشان افند
 في العظام ام لا فان قال يدخل فيهم فلم صار الذبيحة محرمة
 در بندگان یا نه پس اگر گوید مقررین داخل شدن نشان بندگان پس چه کردید که او را منع کردید و باید که هر چه از جمله
 المحرمات وقد نقل سابقا من التفسير لا يحسد حلالا واجاب هو انما في هذا
 حرامها و چنین نقل کرده است مقررین سابقا از تفسیر حرام حلت کاه و جواب داده است مقررین را باین نحوی

این کلمات از کتاب
 سنن الاصل
 التواتر
 عای
 نوردان تفسیر
 باب الحرام

بکارشاده و عجمی فرج کرده و ششهای آن را منجم زینج کسی بحاطت قرب می باشند این همه قسم جلالت
بی شبهه آنچه غیر از میباید آن هم چند قسم است یکی آنکه بجان نفع بلا تعین مذبح و فرج میکنند چنانچه
برای قدم امیر و برای تعمیر مکان بنام خدا فرج کرده و درینا و دفن میکنند و وقت نزول عروس
فرج بنام خدا کرده و خون و سپای زن الید و بجالان سواری اوجی دهند و خود را بخودن آن
استحکام کلی بنمایند و آنچه وقت افادن ظلمت زیر علمای فرج میکنند و آنچه وقت بندگش توپ از
حرکت و صد فرج میکنند اینها را و اسنال اینها را حرام محسن نوشته اند و دوم سخن فیه که طائفه از
روحانیات خبیثه بر سر بعضی مردمان تصرف میکنند و اخبار غیب بریدند و پرستشهای خود می خوانند
و مذکور میکنند و اگر کسی درین کار قاعد کند او را از امیر رسانند اینها تا طین لایعین و مهورات باطله
اند که برای خود عبادت بخوانند تقرب باینها شرک طاعت چنانچه در فرج علی الصب تسبیح کار می آید زیرا که
علامت شرک از جهت تخصیص مکان موجود است و حق تعالی موافق ولایت حدیث قدسی **أَنَا أَطْلُقُ الشُّرْكَ**
عَنِ النَّبِيِّ لَمْ يَنْعَلِ عَمَلًا وَ أَشْرَكَ فِيهِ مَعِيَ عَذْرَى تَرْكُهُ وَ تَرْكُهُ مُقْبُولٌ لِي فَرَأَيْتُمْ وَ ذَكَرَ
أَنْ تَرْكُهُ **كَيْسِكُهُ** کذب عبادتی را که شرک است که داند در آن عبادت و دیگری را میگذارد آنرا که شرک است و می
نام او تعالی بر این چیز خبیث مانند افندن نیشه کلاب است و در حق قبول بلکه اگر گیرند و نام از حقیقت این
و خلقت این کار میباید و مانند تسبیح باری تعالی که بطعام و شراب سوسنت و بر خمر و محرمات حرام
این را نیز حرام دانسته نام او تعالی میگوید لیکن این بر حقیقت بی بهره است مانند رسم نام میگوید و موقع
از مجموع معنی شناسد پس علامه کلام آنکه جایکه تقرب بغیر منظور باشد و علامات آن غضب سازند و بعد
آن مالک بگوید که من مذرفلانی کردم این همه شرکست و مذبح آن حرام و فرج آن از طرف
او به نیست و افاق یا کافر و آنرا ذکر مفسران در تفصیلات قید تسبیح عند الفرج بنا بر رسم قدیم بود که با سم
اللات و العزری میکنند و چون این رسم شائع شده و معنی شرک در آن ظهور از نفس است و واضح تر
حت از آنکه برای قدم امیر و نزول عروس و تاسیس عمارت میکنند چون آن حرام است بتخصیص نقیض
از آن شدت و واضح است و در حرمت و اسناد علم و ازین بیان واضح میشود که حکم حدیث مطلق
مَنْ ذَكَرَ لَعَنَ اللَّهُ هَرَكَةَ تَقَرُّبٍ كَجِيٍّ أَوْ بَابًا أَوْ لَبًّا وَ صُلْحًا بِنَجْمٍ نَائِدٍ مَعَهُ نَارُ حَرِّهِ وَ خَرَابِي وَ دِينَ وَ حَرِّهِ
معدوم است هرگز بکار بردن غیر خدا

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

برزگی رسانند و این طور و مذبذب است پس آن طعام حرام می شود طعام خود حلال است چون
 بر هر جنس چنین مذوق می شود حال حیوان بین است که حلال است که نذر و انباشد پس اگر شخصی گوید که
 اگر حاجت من بآید نذر حضرت سید احمد کبیر قدس سره و دهن گوشت گاو و بز بخته فقیر انجور انجم و بعد از آن
 حاجت بعمل آورد گوشت حلال است و اگر بین قدر بگوید که یک گاو و انجور انجم و یک گاو و فوج گنم به شرطیکه
 معنی سابق منظور باشد گاو حلال است و صورتیکه گفت یک گاو و فوج گنم گاو با اندازه گوشت من یا دهن
 نه کرد بلکه این اندازه را بجا و تعبیر کرد و این حکم عام است برای هر که نذر کند مثلاً شخصی را برای بیونی
 و رچو راه به ندادن دل و بگو و سپرز و غیره کوفندی منظور است در کان قصاب نیافت کوفندی
 از فوج کرد و دل بگو و غیره بر آورده بدستور آواره در چو راه به نداد و آن کوفندی را هم گفته فوج کرد
 بود گوشت آن کوفندی حلال است بلکه اگر آن دل بگو را هم بخورد و مطابقه نیست و بر خوردن حرام نه
 پس صورتیکه گفت و در آن بیرون است که از فوج کردن تقرب منظور باشد و معنی تقرب نزدیک شدن
 است و مراد ازین نزدیک آن قسم نزدیک است که در محاوره گویند که صوبه دار ملتان را از صوبه دار
 اکبر آبا و زیاده تر قرب بخنور پادشاه شاه جهان آباد است یا جو لایه بهار بنور کان بر د که تقرب من پیش
 حضرت سالار سحر و از انداز تقرب جو لایه باشد بهر هیچ است باین سبب می باشد یا با خانان
 گذشته و مرغهای نذرشان را بآب بر سر خود بنهاد و مسافتی که باین بهر هیچ و بهار بنور است قطع
 کرده و مراد ازین تقرب که معنی بر آورده و جو لایه دیگر با وجود صحت و فراغت مال بکار بنیاد است مشرف
 شده و مرغی بر نیازشان هیچ کرده و معنی آنکه معنی قرب را فهمد و غرض ازین قرب و تقرب که هر دو
 مقام متحدند کاهی فائده گرفتن از ایشان منظور می شود مثل آنکه گمان برود که فرزند خواهند داد و یا نذرستی
 یا دولت یا دفع از اجناسی بر سر کسی آید امید دهد و بگوید که یک بچه ز برای من فوج کند و اگر
 کسی گوید که ده آمار گوشت سید هم قبول نمیکند آفت زدگان فرمایش را قبول کرده و بجان بکشند
 این چنین مقصود اگر از فوج حیوان حلال باشد و تقرب لغیر الله تعالی حل حلال باشد و آن غیر بر که
 باشد از سبب آنکه گرفته تا پنجم و ملک بر است و این حکم آن حیوان مراد می شود و تقرب کار
 دل است معنی قصد و اراده و نیت کرد که از فوج کردن برای فلان تقرب من پیش فلانی خواهد شد

که مالک خلق جاهاست و ما را بعد از موت در آن ضلالت اشغاع محض ملجم دشمن و جبر و دیگر می باشد
 بسطل که نشن شرک محض است از همه پرهیز باید کرد و معلوم شد که ما اهل لعن الله سوی می گام می گذار
 اسم الله چیرست که تقریباً داده کرده شود بنوعی که این فوج اخراج صوح برای او باشد اگر باغرض از باز
 گوشت آرد و فاحشه او بدیند قلمم نذر خود را از همین آن فایع نه شاد و همین است علامت شرک
 و فوج نه آنکه غرض آن منافع خود و امثال خود و وقت فوج مرعی و ادبی تقرب و اما سازند و راز
 قسم طوایف و طعمه پس در آن تفصیل است یکی آنکه برای اولیا و امد باشد که حق تعالی احسان ایشان
 و ایصال ثواب بایشان پسندیده میدارد و از آن جا که امید کافات بهتر ازین منوع است که بخند
 قرب دارند و مو و عیانت اویند و دم و جامه موین که استغفار برای ایشان مقصدی بلی ایشان لباس طعام
 دادن برای ثواب ایشان نیز در حجاب الهی پسندیده است چنانچه در باب تصدق عن الیه قده
 چند وارده شده اند و سوم آنکه خود را تصدق کنند بر نصیب و عیانت خود نیاز باطلیند و اگر بدین قصد
 ایزام شوند اینها ملعونانند از جناب الهی نه برای ایشان فاقه میاید و او نه از فاقه ایشان بهیاید خورد
 نیز که این از قسم حوان الکاهن است و اشغاع این قسم و حایات با نچه نام آنها میدهند از قسم شبنج و ثواب
 اخروی نیست بلکه از قبیل صفات محسن است چنانکه سکت استخوان سید اینها با نچه نام اینها داده شود پسند
 و متنی مانند متع حیات از نذر خود ما بر میدارند تمام شد تقریر مولانا رفیع الدین رح او اعلی السلام
 بسم الله الرحمن الرحیم برای دریافت حکم کوفتد میران و غیره که راجع این مطلب است این سخن
 را دانستن ضرورت تا حقیقت آن متکشف کرد سخن اول دریافت صور بلکه گفتگو در آن کرده میشود
 واضح باد که نذر بنام بزرگان مقرر کردن باین طور که مد طعام خواهم داد و ثواب آن از طرف خود جمع
 فلان خواهم رسانید مثلاً اینکه مد طعام به صاحب کی زن بخوراند همین قدر تفاوت است که زنده آن
 طعام را بخورد و وفات یافته را بدل آن طعام که ناس ثواب است خواهد رسید این طور نذر
 بزرگان رویت طور دوم آنکه این طعام و دادن نقد یا حبس را مد نفقه بچنان بپردازد که دادن
 و خوراندن صرف بنام ایشان موجب خوشی ایشان نه آنکه اولاً این عمل برای خدای تعالی
 باشد و خدای تعالی به کرم خود جزای نیک است هر قسم که باشد و عدل فرموده پس ثانیاً آن ثواب جمع

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

چنین روایات در مختار هم مرقوم است و در دیگر کتب فقه نیز مرقوم دارند بر تقرب است و آن نسبت
 زنده باشد یا مرده نام خدا بر آن کوید یا نه و چون تقرب برست پوشیده و کلمات آن این کارها را
 بخوبی بخند که قصد بد ایشان بود است و لاجرم تفهیم آثار و علامات باید کرد و همین است سخن سوم از
 سخنان سه گانه پس این را نه که کا و کو سفند و مرغ را بنام سید احمد کبیر میران شیخ سید وزین خان فوج
 میکنند اگر چه هم بعد وقت فوج میگویند لیکن مقصودشان ثواب کوشش مبنی باشد بلکه فوج بقصد تقرب شان
 بعلامتی که از افعال احوال شان واضح میگردد اول آنکه تخصیص حیوانات متلازم میران بجای داد امانی شود
 و نیاز حضرت سید احمد کبیر نیز از مرغ امانی شود و دوم تخصیص اموات یعنی بوضیقه کا و خصوصیت سید
 احمد کبیر در ذهن این کار کنندگان پیدا کرده این طور برای حضرت غوث الاعظم یا پیغمبر خدا صلی الله علیه
 و سلم میکنند با وجودیکه ثواب همه میرسد سوم آنکه شیخ سید و میران وزین خان که ام حق دین نادان
 دارند که برای ایشان جابها تلف کرده خوشدل میشوند و گاهی این قسم عملهای پدر و پیر و استاد
 خود مبنی نمایند با وجودیکه نزد او تر بر ساینده ثواب ایشانند سید و میران وزین خان چهارم آنکه
 اگر پلا و برای حضرت غوث الاعظم پند و برای کفایت یا لطافت و نفاست حسن کوشش از قصاب خرید میکنند
 بلکه کو سفند با رانجانه خود فوج کنند مراعات ادبی که فوج کو سفند میران میکنند هرگز مبنی نمایند بلکه فوج کردن
 آن کو سفند و کو سفند خوراک خود را بر میازند چنانچه قصود صوتی که بوقوع می آید علامت کافی و شافی
 است متلازم بر که میران شرط است که رنگ سیاه باشد یا دغی بزرگ دیگر ندارد و چشم و گوش و دود است
 و مسلم بود معذرت تخصیص این اوصاف قربانی طاهرانم کامل تمام میشود و پیش از فوج کو سفند را
 غسل میدهند و صاف و پاک مینمایند و دودی سرخ در گلوش می اندازند و پاان بخوراند و درو
 یکت فلوس می دهند و سد و پرستان خان که شیخ و فانی مشهورند و فغان و بوی کو سفند سبک
 میران از سر و مینمایند و بعد از آنکه کمان خود را تمام ستایش میران میکنند و افصح مینمایند و علی هذا القیاس
 امر سوم حاضران این کار را از زبانه تر سیرت خاص بجهت بلکه طالع و حال غیرشان که معانه
 میکنند جهان مثل مینامد مصرعه شنیده کی بود مانند دیده و این علامات و آثار و چیزیکه بان
 تقرب بخوبی مختلف و متبدل باعتبار زمان و بلدان میشود عاقل را باید که مال مغرور کرده تفهیم نماید

[illegible][illegible]

ازین بر سخن که در مقدمه سخن دوم سخن بخواند کان کتاب است و چون حکم کتاب دریافت شد و
 کتاب آن و غیر کتاب و آن برابرست اگر محافظت ایان منظورت تقیض کرده بر پهن نمایند و هر که را
 شبهه درین تحریر باشد پس باید که تعین کرده بر کار دکه در آن مقام در سخن اول یاد دوم و سوم و پنجم
 است تا رفع کرده آید سخن انصاف این است که اگر خطای یا سهوی از محررین باشد بران تنبیه
 کرده و شبهه گفتگو در اصل سبباید در امثله گفتگوئی باید و خلاصه همین قدرست که فوج بقصد تقریر
 و تعظیم غیر خدا نبوح را مردار میارزد و کوفتند میران و غیره که درین ملک درین زمان رائج
 است فوج آن بقصد تقرب و تعظیم میباشد پس درست و چون قصد مذکور باشد نام خدا گرفتن
 خوردن یا دیگران را خوردن و یا فاتحه خواندن بر گوشت آن همه برابرست بر ظاهرست که مرن
 فاتحه بر گوشت منظوریست و الا گوشت کفایت میکرد با وجودیکه اگر گوشت دنبه نامی و لایقی
 صد مان بایشان داده شود که برای پیران فاتحه خوانند و نذر خود ادا کنند هر که گمان ایشان
 نذر ادا نموده باشد باطله اگر ثابت کرد که قصد مذکور نذرند پس کوفتند حلاست لیکن با وجود علالت
 ظاهره هر که گوید قصد تقرب مذبح نمی دارند و هیچ نمیتوان گفت که آنکه آنچه برایش می آید گوشت
 نذر است **بسم الله الرحمن الرحیم** و المآب تمام شد تقریر مولوی عبدالحی صاحب مغفور **بسم الله الرحمن الرحیم**
الحمد والثناء والصلوة علی رسولنا المصطفی و الله المصطفی **عبد**
 مولای است ستاین و رحمت کامل نازل باد بر رسول و بر کنیز و بر اولاد و بر کنیزه

درین زمان سلسله محرمت بقره مندره بنام نبی سید احمد کبیر و غیره اخلاقی در علمای دین
 بروداده بعضی فضلاء نامدار تلامذه عالمی قدر جناب مولانا بنیاده عبد العزیز قدس سره اعزیز
 و تحقیق این ام تحریرات کلام با شرح و ببط تمام بحیطه اقلام در آورده و بتفصیل احکام انواع و حصص و حجه
 سعی موفوره افزوده **بسم الله الرحمن الرحیم** بعضی کسان که در سخن فنی بجهروانی و خط کاشی
 نمیدارند افراط و تفریط بعمل آورده و بعضی علانیه میگویند که جانوریکه برای فاتحه دوازدهم و یازدهم
 شمره داده شد گوشت او مطلقا حرام و مردار و بعضی پنهانی با وجود ظهور بر پا کرده فتوی میدهند
 که نذر اطعمه بنام زبکان که شش پخته نهی شد در حرم طعام هم پس آنکه جافران و نذری که شمره بنام

۴
 این کتاب از کتابخانه
 جامع کتب اسلامی
 تهران است

[illegible]

ان سفتی منک انما نواب هذا القدر الى روح فلو ان ذکر ولی برای حقین عمل مندر
 اگر مشافه است در مشافه بفرستیم بطور نواب این قدر است و روح فلو ان
 ست برای مصرف و حکم و انما نواب هذا القدر الى روح فلو ان ذکر ولی برای حقین عمل مندر
 و حکم نواب است که حقین را است و فلو ان ذکر ولی برای حقین عمل مندر
 را حلال شکلات بالاستقلال یا شفع غالب اعتقاد کند بخرشک و خدا بیکر و استیغنی آن
 ولی را گشایند مهابت و برآنده حاجات بالاستقلال بلا توقف بر حکم آن قادر و کمال داند
 یا شفع غالب اعتقاد کند و بداند خواه خواه کار من از خدای تعالی بر فرد و خواهد گشاید
 این قسم ندریم ممنوعست نه ندر بنام اولیا مطلقا یعنی المذکور **مسئله** کای ندر استیغنی نیاز
 یکیزد چرا که ندر در عرف عبارت از است که شخص در فی چیزی را بجدت اعلی رساند و نیز در فکر
 مجاوزه از لفظ نیاز همین مراد میشود و شفع متابع مبتدئ آرمیدن + نیاز غارت فرودیده دیدن +
 پس اگر کدام از عوام مدین زمانه بگوید که بشرط برآمد کار اینقدر طعام ندر غوث الاعظم مقرر کردم من
 است که نواب آن طعام بروج بر فوج ایشان خواهم رسانید بطور مستقیم است مضمون فاعلم
 بنفی ابدا و در و او محمد و قل هم نواب بذل طعام ندر و بروج آن جناب خواهد رسید بطور مستقیم
 و بدیه در زندگانی بجز در کان بجز در همین طرح در عالم بروج نواب این طعام خواهم رسانید
 یعنی باور خوب رسید که طعام بجنوس در آن مقام نمیتواند رسید پس سوی نواب چه تصور تواند
 محیی از قسم جاریست یعنی نواب طعام بکدام انهم من کلام حضرت شاه ولی الله محدث رومی است
 فی بعض ملفوظات و تعظیم آن بزرگ در گمان نازد بظن آن است که او از قیاس بازگاه احدیت است
 نه اینکه گمانی بالاستقلال میدارد و بالبداهت رسیدن طعام بفقرا و بر یکر سلطان موجب نواب
 است در عینی چون آن نواب بروج کسی دیگر رساند رضای او سبحانه بر و مرتب خواهد شد و گمان
 این محرر این قسم ندر واجب الادایست و ادون او با ضیاء هم راست و از قبل مواجید است بطور
 صله و بالاشاره بین سخن از کلام محدث محمد صرح هم نفهمی آید و امید اعلم **مسئله** اگر اهل مندر
 بنام احیای حقین مقرر کنند مراد است که قدر برای خدای تعالی است و نواب بنا ندر و ذکر فقرات

این قسم ندریم ممنوعست نه ندر بنام اولیا مطلقا یعنی المذکور
 یکیزد چرا که ندر در عرف عبارت از است که شخص در فی چیزی را بجدت اعلی رساند و نیز در فکر
 مجاوزه از لفظ نیاز همین مراد میشود و شفع متابع مبتدئ آرمیدن + نیاز غارت فرودیده دیدن +
 پس اگر کدام از عوام مدین زمانه بگوید که بشرط برآمد کار اینقدر طعام ندر غوث الاعظم مقرر کردم من
 است که نواب آن طعام بروج بر فوج ایشان خواهم رسانید بطور مستقیم است مضمون فاعلم
 بنفی ابدا و در و او محمد و قل هم نواب بذل طعام ندر و بروج آن جناب خواهد رسید بطور مستقیم
 و بدیه در زندگانی بجز در کان بجز در همین طرح در عالم بروج نواب این طعام خواهم رسانید
 یعنی باور خوب رسید که طعام بجنوس در آن مقام نمیتواند رسید پس سوی نواب چه تصور تواند
 محیی از قسم جاریست یعنی نواب طعام بکدام انهم من کلام حضرت شاه ولی الله محدث رومی است
 فی بعض ملفوظات و تعظیم آن بزرگ در گمان نازد بظن آن است که او از قیاس بازگاه احدیت است
 نه اینکه گمانی بالاستقلال میدارد و بالبداهت رسیدن طعام بفقرا و بر یکر سلطان موجب نواب
 است در عینی چون آن نواب بروج کسی دیگر رساند رضای او سبحانه بر و مرتب خواهد شد و گمان
 این محرر این قسم ندر واجب الادایست و ادون او با ضیاء هم راست و از قبل مواجید است بطور
 صله و بالاشاره بین سخن از کلام محدث محمد صرح هم نفهمی آید و امید اعلم **مسئله** اگر اهل مندر
 بنام احیای حقین مقرر کنند مراد است که قدر برای خدای تعالی است و نواب بنا ندر و ذکر فقرات

که اگر خورد و باج جانوری را برای آنکه خورد یا خورد که شت او بدیگر این پنج برای نیست
و منفعت برای جهان بود و لیه یا خاند هندی از پنج گوشت چون قصابان که گوشت میفروشند
و اگر آورد برای آنکه خوردن او منظور نیست بلکه برای جان او بدیگر این نظر او آنکه بپوک جان
بهند و آن میدهند و آن میرسانند در اینجا تعظیم و قرب لغیر الله یافته شود پس حرام است گوشت
او و امثله او این است که شخصی جانوری را از جهت قدوم امیری به نظر تعظیم او فرج کند همچنین بیگانه
داخل شدن حاکم نو در قلعه یا وقت فرود آمدن محافه عروس بخانه نوشت یا با مخصوص
علانیه بنام جن و پری و بهوت که بخانه او تسلط شده انواع اذیت و مشورت هلاکت میرساند
یا برای و انگی توپ که یکایک بند شده یا وجود یک کیه باروت در جوف است و آتش میدهد
اما آواز بمبئی آید یا غیر خانه نو کرده یا بیت جدید خریده پس جانور را در مخفیام بدمج میرساند که کوز خاطر
فقط اراقه الدم و اخراج روح و جان کشتی است این طرز باج نارواست و مردار است گوشت او در
بعضی کتب است که اگر کسی با کشتن جانور که حرام است کذا فی السیراج اللندی فکذا عن کثیر
العباد من است که سبب این باج حصول تقرب خوش آمد جان و پری می است که آن جاست
ازین کار خوشنود شده اید اما باز ساند چه آنها ازین ذباخ خرسند میشوند و حال از اول الامر
حسب سوم مقررده این تدابیر میسازند که بعضی آنها خوب از اسرار این کار آگاه نباشند و
خوش آمد آن امر علاوه و همچنین است معامله اگر برای پری و پیمبری و دیگر اموات نظر کنیم
بغرض من اگر کشتن اخذ خواهد برای کدام انسان مانند آیندگان از حج کعبه حج میکنند و جان کشتی
جانور مراد اصلی از دوازده گوشت سرکاری نیست همین است مراد از عبارت فتح العیز زوریا
معنی آن که بگوید عبارت بکذا آن جانور که آوار برآورده شود و شعله داده شود و باو که لغیر الله است یعنی
برای غیر خداست خواه آن غیریت باشد خواه روحی جنیت که بطریق بپوک بنام او دهد خواه
پری و پیمبری یا صافیه ثواب عمل خود را بغیر بخشید چنانچه میرسد که مال خود را بغیر خود بخشید
و جان جانور ملوک آدمی نیست اما او را بجای توان بخشید یا صافیه جان جانور آن قابل انتفاع است
نیست در زندگی پس بعد از آن قابل انتفاع او نشود یا صافیه که این مسئله آن است که جان را

بانی جانوری در دنیا یا کتب است از انوار صفا

بانی جانوری در دنیا یا کتب است از انوار صفا

چون میبایست همان یا فاعله میباید بزرگان خواه واجب چون خداست خواه حرام چون رسانیدن گوشت
 او برای قربت خوش آمدن مطلق بزرگوارستی بطور شونت حرام که حق تعالی دیگران بدان مشروط بود
 پس چون این طور بود اگر بام خدا فوج شده دست بی شبهه این قسم فوج تقریباً الی غیر است
 کما مر من الله الخ **مسئله** اگر کسی گولی مشرب را قرینه لغیر بگوید نفع خواه بیم ضرر صرف کند و نیست
 خوردن او در دنیا و آخرت چون بپری را میدهند و میداند که اگر با آنها این طعام در سالم آید یا نه
 رسانیدن هرگز نیست و در فاعله و ثواب در نجاست آن روح حیث است که یا خود را بمصیبت قرار میدهد
 و ازین گذر خوشتر و بیشترند که آن طعام خود آن حیث بخورند و باطلان تقریب چادرسی با آنها
 بپوشانند یعنی هم عالی از اتم نیست و چنین است حرام اگر زرقه یا چراغ و غیره بر قبور بزرگان برای
 تقریب باقیان گذارد و نیست آن بخند که به محتاجان و مسلمانان صرف شود و ثواب و روح پاک
 آن بزرگ برسد **کلام** اگر کسی بپوشانند کار بر فرار بر بپوشانند و روح عظیم آلوده نشیند
 که طعام بر قبورشان بگذرانند و سگ که به هر که خواهد بخورد و چنین بعضی انسان چراغان آرد از
 روغن دند و روشن کرده بر فرار بعضی شهدا بسوا و شهر بسوزند و نیست این نمیکند که محتاجی آنها
 را نان نخته نموده بخورد و ثواب جمع با صاحب قبر شود و اگر این چنین نیات نباشد فلا باس
 اما چراغ بر قبر نهادن گناه و دیگرست و در حق این فعل آنچه مقدمه نوشته شد باید آید
 خلاصه تمام کلام و سخن متوجه و درین مقام آنکه بعضی افعال عباد و عبادت است مختص با جناب
 کبریا مانند فوج و اراقة الدم حشمت ما و شریک به الشیخ چون اضحیه و بدیهه که اراقة الدم از آنهاست
 است نه محرم کما مر فی الباب التثانی بیا که بعضی فعل را می بگریز یا ساخت بیل آنکه این کار عبادت
 عبادت حقیقه و مشابهه با غیر خدا ناپسندیده او سبحانه تعالی بعلیت حسن غیورانه پسند و
 شریک است و آئینه را بدست گیر کار را بدین اعلان که فوج و جان کشی به طور بهوک جان برای تقریب
 حیوان و دیگر حیوان فعل می نمایند و شمره میدهند که این جانور غرض فلانی جنست یا لال چه
 یاد زبانی بری پس گوشت آن در هیچ بزرگوار یا کرده و برین قیاس است و بجهت مذکور و
 بهوک جان اگر تمام بری بپوشانند یا آدمی زاده دیگر نمایند شصید درین عمل بکار نمی آید بلکه گناه

این کلام از کتاب
 التوحید است

این کلام از کتاب
 التوحید است

بنام خداوند فرج شده است بی شبهه نزد همه ما کلمه نجس است حکم در طعام و علوی نذر امر و حمله آن
اشیا جانوریکه بر قبور اموات و زیر علم و نشان سج می کنند هر چنگه مذکور کرده شود نام خدا بر او مکتوب
قال الله تعالى وما ذبحنا على الصليب خواه بیت قربت با صاحب قبر بود یا نه اما در باب کفیرانچه
مقدمه گذشت یاد باید آورد و خامه جانوریکه او را سائبه یعنی سائمی گذارند اگر کسی در فرج بنام خدا
گرفته و گوشت او را کشیده و خنجر بریان ساخت پس تناول آن قبل از ادا می قیمت به گشت اخلافت
نزد بعضی علما جایز و نزد بعضی تحقیقنا جائز نمیکونید که هنوز ضعیفی باقیست چه حکم نصوب مسئله اگر کسی با
جینی که قمار است دفع آن بخوابد چونکه فرج جانور به تن و خوش آمدن منوعات کامرس اگر آن فرج
گندمد بنام خدا بیت تقرب با آن خبیث جائز است امیضی برای دفع بلا صباح است که الفهم من جامع
قال البیہی علیه السلام انما الاعمال بالنیات واللہ اعلم بکلامه و العلامات
فرمود پیغمبر علیه السلام نیست که نواب علما به نیات است و خدا و انانیت بجز برای پنهان و آشکارا
مسئله نزد بعضی فرج برای قدم امیر و حاجیان کعبه و آیندگان از ضرب کفار به نظر آنکه برای حق
آنهاست جائز است قیاسا علی العقیقه که برای بشارت مولود مشروع شده آنچه درین رساله مرقوم شد
سند است از کتاب و امده علم بالصواب و الیه المرجع والمآب نام شد رساله مصنفه مولوی برهان الدین
مرحوم بسم الله الرحمن الرحیم بسم الله الذی بین الحلال والحرام و علی رسول الله
پایان رسید
اسان مرخدا ی راست که ظاهر کرد محلال و حرام را در بر سوش و ادلاء
و اولیاء السلام واضح باد که در عبارت تفسیر شرح العزیز در ضمن بیان قوله تعالی و ما اهل
به لغیر الله الایه فقره و دعوت که استنباهی در معنی آن بعضی افغان میکند در فقره مسطوره است
که جان جانور را برای غیر جان فرین نیاز کردن درست نیست و ماکولات و مشروبات و دیگر اموال
را نیز اگر چه از راه تقرب بغیر الله دادن حرام است و شرک اما نواب آن خبر ما را که عائد بدینده میشود
از آن غیر سخن جائز است ای بار علی هذا بعضی از آنها میگویند که طعام فاتحه مقرب اولیا علی امام
و شیرینی نیاز فقرای که ام بلکه شربت محرم محرام مطلقا شرک است و حرام قریند آنرا که امور موصوله در
کریمه مسطوره برای عموم است مراد آنکه آنخبر که شهره داده شود با و که بغیر الله است حرام است خواه

۱
۲
۳
۴
۵
۶
۷
۸
۹
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۱۴
۱۵
۱۶
۱۷
۱۸
۱۹
۲۰
۲۱
۲۲
۲۳
۲۴
۲۵
۲۶
۲۷
۲۸
۲۹
۳۰
۳۱
۳۲
۳۳
۳۴
۳۵
۳۶
۳۷
۳۸
۳۹
۴۰
۴۱
۴۲
۴۳
۴۴
۴۵
۴۶
۴۷
۴۸
۴۹
۵۰
۵۱
۵۲
۵۳
۵۴
۵۵
۵۶
۵۷
۵۸
۵۹
۶۰
۶۱
۶۲
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷
۶۸
۶۹
۷۰
۷۱
۷۲
۷۳
۷۴
۷۵
۷۶
۷۷
۷۸
۷۹
۸۰
۸۱
۸۲
۸۳
۸۴
۸۵
۸۶
۸۷
۸۸
۸۹
۹۰
۹۱
۹۲
۹۳
۹۴
۹۵
۹۶
۹۷
۹۸
۹۹
۱۰۰

وَمَا أَهْلُ بِهِ لَعَنَ اللَّهُ
وَمَا نَقَرْنَا لَهُ أَكْثَرَ نَسْأَةٍ كُتِبَ فِيهَا الْوَعْدُ لِلْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ يَلْعَنُونَ

وهو كالسليم في ذلك فإنه لو اهل لي

و ادنیٰ کتابی مانند سکه درین مجلسین اکرده

وَيُكْرِهُهُ أَنْ يَأْكُلَ الْفُلُكُ

در روز است بی خبری ایام که در کرده شود با نام حوایج و ادعای علامه رهبری در سند حوایج

فتم بر دست بیک کے آنکھ دکھارو ان غیر راہرو اقبال دین حرم عظمیٰ کو کہ وہ اپنے

أَنْ يَقُولَ نَبِيُّ اللَّهِ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ إِنْ أَسْمَ الرَّسُولِ غَيْرَ مَذْكُورٍ عَلَى سَبِيلِ التَّحْقِيقِ

انکہ جو یہ ذبح جسم امیر محمد رسول اللہ پر تحقیق نام رسول خدا کو میت بطور عطف

فَيَكُونُ مَبْدَأَ الْخَلْقِ الْوَحْدُ الْأَوَّلُ وَإِنْ كَانَ الْبَحْثُ لَا يَحُلُّ ذِكْرَهُ فِي التَّوَارِكِ

وقال لخصمك هذا الكافر كوف الله وكونك

و گفته اند بعضی فقهای این قبیله است که بنیاد را ج که می دانند علم خود را در حسن آنست که چهار کرده باشند اعراب و کلام و مانند خود را

بِالْطُّعْنِ لِأَنَّ كَلَامَ النَّاسِ الْيَوْمَ لَا يَنْفَعُنِي عَلَيْهِ وَمِنْ هَذَا الْقَوْمِ الَّذِي يَقْبَلُ مِنْ فَلَاحِ

عطف به تحقیق کلام مردمان امروز جادری نمی شود بر اعراب و از همین مستند خداوند مقبول گن از نظر

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا تَوْحِيدٌ إِلَّا لِلَّهِ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ

و اما برین دعا لان این دج کرده میز و بار و آنچه در درویم

و اگر گند غیر از الطور و محل و طریق عطف و شرکت مانند آنکه که در او اجماع تمام ائمه و انبیا

أَوْبَاسِمْ اَللّٰهُ وَفُلَانٍ اَوْبَاسِمْ اَللّٰهُ وَمُحَمَّدٍ رَسُوْلُ اَللّٰهِ بِالْحَقِّ يَخْرُجُ مِنَ النَّخْجَةِ لَا شَكَّ

و نام خدا و سلطان و پادشاهم خدا و محمد رسول اکبر و این نام می شود و بدو چرا که تحقیق

۱۰ ای طرح از کج هم از
۱۱ ای میل خود
۱۲ ای غم
۱۳ ای غم
۱۴ ای غم
۱۵ ای غم
۱۶ ای غم
۱۷ ای غم
۱۸ ای غم
۱۹ ای غم
۲۰ ای غم

والباقی تمام شد تقریر مولوی برهان الدین مرحوم حفظه نسو الله الرحمن الرحیم ما قول العلماء
 الکرام والعزلاء العظام اندر حضورت یکدیگر نذر کند اگر این کار سبب حاجت برآید کاه و سید محمد
 علیه الرحمه یا ربو علی قلندر بدین بعد از حاجت کاه و سید را فوج کرد پس آن کاه و سید
 ست یانه و نذرند کور حلالست یا حرام و معنی آیه کریمه و ما اهل به یغیر الله بیت میز اوجب و
 هو المصوب مسئله اولی سه صوت دارد یکی آنکه بوقت فوج کاه و یا کوفت صرف نام سید محمد
 یا ربو علی قلندر گرفته و با سن فوج کرده و یک آنکه بوقت فوج نام سید محمد کبیر غیره یا نام خدا
 گردانیده سووم آنکه ذبحه برای ایشان کرده و بوقت فوج نام خدا مجردا عن ذکر الغیر بلند نموده
 و درین هر سه صورت ذبحه مذکوره حرامست اما فی الصوم و الاولی فلفظه تعظیلا
 تا کلا و اما بیدکر اسم الله علیه ای لا تا کلا و ایها المؤمنون نام بیدکر اسم الله علیه
 مخورید از آنچه ذکر کرده نشد نام خدا بر وی ای غورید اسم من آن چیزی را که ذکر کرده نشد نام خدا بر
 باین مانت حقت ایها او ذبحت بلا شیمیه عمدا او یا اسم غیر الله و لفظه علیه السلام
 باین طور که میگوید بکنی خود یا ذبح کرده شود بدون اسم الله گفتن خدا یا نام غیر خدا و برای قول آن حضرت
 ان سمعت الذابیر یستغیر الله فلا تا کل اخرج به جامع الاصول و لیکن
 اگر شنوی ذبح کنند را که نام بگیرد برای غیر خدا پس مخورید است کرده است و جامع الاصول و برای آنچه
 التفسیرین کما ذکر علی ذبحه اسم غیر الله فهو حرام و لفظه الفقهاء طرأ ان الشیمیه
 بمعنی است ایچ ذکر کرده شود بوقت بحین نام غیر خدا پس او حرامست و برای قول همه فقها که بختن اسم الله گفتن
 شرط الحلی کافی الجامع وقال العلامة فی النهایة ولا یجوز ذبیحة الا کتانی
 شرطست برای ملت چنانکه در جامع الاست گفت علامه در کتابیه و حلال نمی شود ذبیحه اصل کتاب
 اذا ذکر وقت الذبح عزرا او لم یسم کما لا یجوز ذبیحة المسلم اذا ذکر وقت الذبح
 و نیز ذکر کند هنگام فوج کردن عن سیر یا سج را چنانکه حلال نمی شود ذبیحه مسلمان و نیز ذکر کند هنگام فوج کردن
 اسم غیر الله لفظه تعالی و ما اهل به یغیر الله وقال العلامة و لیست شرط ان یذكر
 نام غیر خدا را بجهت قول او تعالی در بعضی شریعه داده شد بوی برای غیر خدا گفت علامه زلمی و شرط کرده شد

در ذبحه
 اگر شنوی ذبح کنند را که نام بگیرد برای غیر خدا پس مخورید است کرده است و جامع الاصول و برای آنچه

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

أَمَّا أَبُو حُسَيْنٍ الشَّكْفَرِيُّ وَالْقَاضِي الْأَمَامُ أَبُو عَلِيٍّ الشَّيْقِيُّ وَابْنُ الْأَمَامِ عَبْدِ اللَّهِ
الْأَمَامُ أَبُو حُسَيْنٍ الشَّكْفَرِيُّ وَفَاتَهُ الْأَمَامُ أَبُو عَلِيٍّ الشَّيْقِيُّ وَفَاتَهُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ

الحاکیب والشیخ الامام عبدالواحد والحاکیب الامام ابوالخیر الکونینی رحمۃ اللہ علیہم
کاتب وشیخ امام عبدالواحد وحاکیب الامام ابو محمد کوفی رحمۃ اللہ علیہم

قَالُوا يَكْفُرُ بِآمَانَا إِنَّا فَكَّرْنَا ذَلِكَ اسْتَدْرَاَهُمْ وَلَا أَكْفَرُوا لَنَا لَا مَنَعِي الْحَقَّ بِالسُّلَمِ
تَفْسِدُ كَلَامَ فَرِيضَتِهِ مَنْ كَوَدَّ مِيدَانَهُمْ أَوْ رَسَحْتَ تَرَكُوهُ وَيَسْتَكْبِرُ عَنِّي كَمَنْ أَوْ رَاجِعًا كَمَا كَانَ يَكْفُرُ بِسُلَامِ

ان یقرب الی الآخر فی هذا الخوف فی الاستبارة والتطائر فعلى هذا الوجه اخبرنا

برای خدا و برای غیر خدا گفت سخاوت کرد و او را بطریق لائق است که حرام شود و حاکم گفت در برابر این الفاظ کفر که بر آید

الذبح للفقاد من الحج أو غيره أَمِيزَا كَانَ أَوْ غَيْرُهُ يُجْعَلُ الْمَذْبُوحُ مَيْتَةً وَأَحْسَلَفُوا
فج کردن بجهت آئیده الحج یا از جهاد امیر باشند وی یا غیر او میگردند ذبح را مردار و مختلف کرد و چنان

فِي كَفْرِ الدَّائِمَةِ الشَّيْخُ الشُّكْرُورِيُّ وَعَبْدُ الْوَاحِدِ الْوَرَقِيُّ الْحَدِيثِيُّ وَالنَّسَفِيُّ وَالْحَاكِمِيُّ
وَرُفُوحُ كُنْدَه. بَنِي شَيْخِ سَكْفُورِيِّ وَعَبْدُ الْوَاحِدِ وَرَسْتَه مَدِينِي وَنَسَفِي وَمَاكَم

عَلَى اللَّهِ يَكْفُرُ الْفَضِيلُ وَإِسْمَاعِيلُ الرَّاهِدُ عَلَى اللَّهِ لَا يَكْفُرُ لَوْ تَنَى وَهَكَذَا فِي شَرْحِ الْوَقْدِ
برین هستند که فاج کافر شود و فضلی و اسمعیل زاهد و میزند که هر آینه وی کافر نمی شود و محسن است شرح

الاکبر الامام علی القاری و غیر من الکتاب و قال امام الحنفیین ابو زکریا
اکبر تصنیف امام محمد قاری و سواى اواز کن بها و گفت امام محمد بن ابوزکریا

محی الدین نقوی علی الشافعی فی شرح صحیح مسلم فی تفسیر ما اخرجہ من قولہ
محی الدین نووی شافعی در شرح صحیح مسلم در تفسیر آنچه کہ روایت کرده است از قول

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَتَسْلَمُ لَكَ اللَّهُمَّ مِنَ الْوَلَدَةِ وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ دَسَخَ بَعِيثُ اللَّهِ وَأَمَّا اللَّهُمَّ

Figure 1. The effect of the number of trials on the mean accuracy of the responses. The error bars represent the standard error of the mean.

نیکست و گوشت میل میکنند این چه قربانها برای خدای عزوجل نیست که هر لازم آید و قربانی در روز گرد
 و در جمیع احوال آورد و سنگریزی بوقت غمت یعنی بوقت پوشیدن تشریف در نماز او و با
 میکند که فرستد و این قربانی مردار باشد و خوردن او روا نشود و آنچه در میان مانع شده است
 بشری حوراث بدان مبتلا اند است که بوقت آنکه آله کو دکان بیرون می آید از اجده می بکشد
 بنظم آن آله صورتی از سنگ کرده اند و آن بای پرستند و شمای که و دکان از و می آیند و عطا
 میکنند که فکر و دزد و دزدان این جن است که بر سر آب می روند و گوشتی بر سر آب می پرستند
 و به می که دارند گوشت بر سر آب می بکشد این پرستندگان آب نجس کنندگان فرستند و گوشتی در دست
 کله من القناوی التناکر خاشه اشفت عبارت مطالب المؤمنین تعیننا خلاص الکلمات
 این بر نفس از قادی تا آفرین تمام شد عبارت مطالب المؤمنین بعینها بر طبع مکات
 المذكورة والعبارات المشطوبة متى كان الذبح اى اراقه الدم للتقرب الى غير الله
 مذکوره و عبارت های مسطوره نیست که هرگاه باشد ذبح ای ریحین خون برای نزدیکی بسوی غیر خدا
 تحرمت الذبیحه کما ذکره مقدم الشکطان اول دفع الحن او السید احمد کبیر او
 حرام شود و ذبح مانند ذبح کردن برای آمدن پادشاه یا برای فتح جن یا برای سید احمد کبیر یا
 غیره و الاولیاء لان الذبح ههنا لغير الله فحرم و متى كان الذبح اى اراقه الله و
 برای خیرادشان از اولیا چه هر آینه ذبح در سجده برای غیر خداست پس حرام میشود و ذبح ای ریحین حرام
 التقرب الى الغير بل الذبح اى الذى يحصل بعد الذبح من الحن والحرم والتحریم حلت الذبیحه
 نزدیکی بسوی غیر خدا بسبب ذبح یعنی چیزی که حاصل میشود بعد ذبح از گوشت و بهی حلال شود و ذبح
 کافی الاولایه والاخر اى الاضحية والعقيقة والضیافة لان الذبح عبارة عن
 چنانکه در ولید و در حسن پادشاهانی و ضعیف و بهمانی چه تحقیق ذبح عبارت است از
 اراقه الله والتقرب الى الغير بلاكل والا شفاع لا لالذبح فبان الفرق بین
 ریحین خون برای خدا نزدیکی بسوی غیر خدا و ذبح که ذبح پس ظاهرست فرق میان
 الذبیحة للعدیم والحن والا و الاولایه و بین الذبیحة للضیفة والاخر اى
 ذبح برای آمدن غیر ذبح و اولیا و میان ذبیحه برای همان و ذبیحه و غیرها

وَالْعَاقِبَةُ مَنْ أَنْ فِي الْأَوَّلِ إِرَاقَةُ الدَّمِ وَنَفْسُهَا قَلْبًا تَقْرُبُ إِلَى الْغَيْرِ مِنَ الْبَحْرِ وَالْأَكْثَرُ
 وَحَقُّهُ أَنْ يَكُونَ فِي الْأَوَّلِ فَلَمْ يَحْمِلْ خُونَ دَافِعِ رَحْمَتِ كَرَمِ كُلِّ عِلْمِيَّةٍ مَشْهُورٍ بِسُوءِ الْبَرِّ وَادْبَارِ
 وَفِي الثَّانِي إِرَاقَةُ الدَّمِ بِإِسْمِ اللَّهِ تَعَالَى مِنْ عَيْنِيَّةِ الشَّقَرِ إِلَى الْغَيْرِ مِنْكَ الْأَوَّلِ
 وَدَرْدَمِ فَلَمْ يَحْمِلْ خُونَ بَنَامِ خَدَائِ تَعَالَى بِدُونِ مَيْتِ تَقَرُّبِ بِسُوءِ غَيْرِ خَدَائِ رَحْمَتِ خُونِ
 بَلْ يُصَالُ لِلنَّفْسِ الْبَكْرِ بِالْأَكْلِ وَلِهَذَا جَازَ الدَّجْمُ لِلصَّغِيرِ وَالْبَحْرِ وَغَيْرِهِ وَكَانَ الْمَقْصُودُ
 بِكَرِّهِانِ نَفْعِ سَبْوَغِ خُورْدُونِ وَبِرَّائِ مَيْمِ جَابِزِ دَجْمِ كَرْدُونِ بِرَّائِ مَيْمَانِ نَبْرَاجِ وَهُوَ كَأَنَّ تَجْمِيقِ
 فِي الْأَوَّلِ الدَّجْمُ لِلَّهِ وَالنَّفْعَةُ بِالْمَدَّ بُوْرُ لِلصَّغِيرِ وَفِي الثَّانِي الدَّجْمُ لِلْبَحْرِ
 وَدَرْدَمِ دَجْمِ بِرَّاحِدِ اسْتِ نَفْعِ بِجَانُورِ مَدَّ بُوْرُ بِرَّائِ مَيْمَانِ
 وَكَلِمَاتُ قَالَ الشَّيْخُ عَبْدُ اللَّهِ شَمْسُ الدِّينِ الدَّجْمُ أَنْكَانُ لَا كَرَامِ الصَّغِيرِ أَنْ يَدَّجْمُ لُطْفِ
 وَبِرَّائِ مَيْمِ كَفَتْ شَيْخُ عَبْدُ اللَّهِ شَمْسُ الدِّينِ كَهْ دَجْمِ أَكْرَبَ شَدِّ بِرَّائِ بَرْكَ مَيْمَانِ بَابِ طُورِ كَهْ دَجْمِ كَلِمَاتُ
 وَيَعْقِدُ عَلَيْهِ لَا لَاجِلَ أَكْلِهِ فَهُوَ حَرَامٌ وَفِي مُحَقِّقَةِ الْفُقَهَاءِ لَا يَجُوزُ الدَّجْمُ عَلَى الْبِنَاءِ
 وَتَصَدَّقُ كَلِمَةُ مَيْمَانِ نَبْرَاجِ خُورْدُونِ بِسَبْوَغِ حَرَامِ مَدَّ بُوْرُ نَفْعِ الْفُقَهَاءِ كَوْرِ سَبْوَغِ نَيْتِ دَجْمِ كَرْدُونِ بِرَّاحِدِ
 الْجَمِيدِ وَعِنْدَ شَرَاءِ الدَّارِ لَا كَرَامِ السَّبْوَغِ صَلَاحُ عَنْ ذَبَابِجِ الْبَحْرِ رَوَاهُ الْبَهْقِيُّ
 نَوَ وَتَرْدِيكَ خَرِيدِ سَرَّائِ جِهَ تَجْمِيقِ مَيْمَانِ بِرَّاحِدِ صَلَاحُ الْبَهْقِيِّ مَدَّ بُوْرُ دَجْمِ مَيْمَانِ جِهَ رَوَيْتُ الْبَحْرِ
 فِي السُّنَنِ عَنِ الشَّاهِدِيِّ وَفِي تَرْجُمَةِ الْعَلَامَةِ فِي النَّهْيَةِ كَانُوا إِذَا اسْتَرَوْا دَا رَا
 وَرَسَنَ مِنْ زَهْرِ تَقْوِيَّةِ كَرْدُونِ رَا عِلَامَةَ جَزِي دَرْ كِتَابِ نَبَايَكُ بُوْرْدُونِ وَفِي كَرْدُونِ مَيْمَانِ رَا
 كَوْنِ اسْتَرْجُو عَيْنَا أَوْ بَنُو بَنِيَانَا ذَبَابِجِ إِذْ جِهَ مُحَافَةِ أَنْ يَصِيبَهُ الْبَحْرِ
 بِبِيرُونِ مِي آوَرْدِ مَشْهُورِ رَا بِبَايَكُ دَنْدِ كَانِ رَا دَجْمِ مَيْمَانِ دَجْمِ رَا بِبَايَكُ دَنْدِ مَشْهُورِ رَا بِبَايَكُ دَنْدِ
 فَأَضْيَقَ الدَّجْمُ إِلَيْهِمْ لِذَلِكَ وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَاحُ مَلْعُونٌ
 بِسَبْوَغِ كَرْدُونِ مَدَّ بُوْرُ جِهَ مَيْمَانِ وَنَبْرَاجِ مَدَّ بُوْرُ مَدَّ بُوْرُ مَدَّ بُوْرُ مَدَّ بُوْرُ
 مَنْ ذَبَحَ لِعَدُوِّ اللَّهِ رَوَاهُ أَحْمَدُ وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ ذَبَحَ لِعَدُوِّ اللَّهِ رَوَاهُ مُسْلِمٌ وَفِي
 كَلِمَاتُ كَرْدُونِ مَدَّ بُوْرُ خَيْرِ رَوَايَتِ كَرْدُونِ حَدِيثِ رَا مَامُ أَحْمَدُ مَدَّ بُوْرُ كَرْدُونِ كَرْدُونِ كَرْدُونِ كَرْدُونِ

در اول دجیم بر احد است و نفع بجا نور مذ بوح برای میمان
 در دوم دجیم برای جن است
 در اول دجیم بر احد است و نفع بجا نور مذ بوح برای میمان
 در دوم دجیم برای جن است

در اول دجیم بر احد است و نفع بجا نور مذ بوح برای میمان
 در دوم دجیم برای جن است

قال الله تعالى لا تنسوا الا انفسكم واولادكم انما جعل المسنة والجمعة على ان
 رزقوا مني تعالى مناسير انفسها را وقت مکنه برای من تعالی کند اهل سنت و جماعت را بیکجهت
 التمسك ببيت لا يبرك ولا يطع روي عن علي بن ابي طالب عن النبي صلى الله عليه وآله ان الحكيم لا اذبحكم باسهم
 مستشبهه رزق است بل خویش اگر کوفی که در بیت از منی می آمد و در کتبش کتابی و دیگر رزق کرد بنام
 السهم علیه السلام لا يحل ولو ذبح باسم الله واولادكم للسهم يحل وكل من ذبح باسم الله
 سبی علیه السلام حلال می شود و اگر ذبح کرد بنام خدا و اراده کرد بوی حق را و بوی حق را بپوشاند
 قلت هذا غير ما ذهب القائل بالشرعية طه بن عوف قال رجل يحضرون الناس اني
 مريم بين من ذهب كسبت كذا من جبريت سبكه و كذا كسبت مريم روي عن رومان كسبت
 نذرت ان اذبح بقره لله تعالى و اراد بالله السيد احمد كذا على اعتقاد الحولية
 در کرم اینک رزق کنم گاوارا با منی خدا تعالی و اراده کرد بوی سید احمد کسیر را موافق اعتقاد فرق حوله
 يحل ذبيحته لانه لا يحل في نذره الذي هو اخص التنية لله تعالى لانه احكام
 حلال میشود و چون این چنین نیت علی در نذرش که او فاسد کرد نیت را برای خدا می کند کن او حلال کرد
 في اعتقاده حلول الله في السيد احمد كذا النذر في بقرته حلول الله في السهم حيث
 در اعتقاد خود حلول خدا در سید احمد کسیر نذر نیت را که اعتقاد میکند حلول خدا را سبی
 يقول ان الله هو السهم من ذبيحة طه بن عوف في النذور فقول الله حق ومعه باطل فحلال
 میگوید که چنین خدا او میستیریم پس خدای در عقودت پس خدای حق است و او را حق است
 ما نوقال ان نذرت ان اذبح بقره للسهم كذا النذر في طه بن عوف في النذور فقول الله حق ومعه باطل فحلال
 اینک که چنین من ذکرم گاوارا با منی خدا تعالی و اراده کرد بوی سید احمد کسیر را موافق اعتقاد فرق حوله
 النذور معا كما لو ذبح النذر في بلدهم للسهم وفي الغيبة الكبر فان قلت النذر
 سبب در روایت که اگر ذبح کرد در نذران نام سبی در نذر نیت را که اعتقاد میکند حلول خدا را سبی
 اذا سبي الله قال فلما يذبح السهم طه اذا كانت اولادكم و اولادكم انما جعل المسنة والجمعة على ان
 و بیکجهت خدا را بیکجهت برای من تعالی کند اهل سنت و جماعت را بیکجهت

لَا تَقْنِ الصَّرِيحَ وَمَا كَانَ عَلَى ذَلِكَ عَلَى قَصْدِ التَّقَرُّبِ إِلَى خَيْرِ الشَّيْءِ الْخَيْرِ وَالْخَيْرِ فِي
صَحِيحٍ مَرَجٍ وَدَارِ بَيْنَ بَيْنٍ بِرَأْوَةٍ تَقَرُّبِ سَبْعِي فَرِيدًا يَتَبَدَّلُ كَرْدَنِ بَيْنِ شَهْرٍ
الَّذِي هُوَ مِنْ اسْتِعْمَالِ الْأَلْفِ لَهَا دَوْنُ وَتَحْوِيلِ ذَلِكَ فَهَلَا أَيْ الْآيَةِ وَقَدْ فَضَّلَ لَكُمْ هَذَا
فَجْ كَرْدَنِ اِسْتِعْمَالِ كَرْدَنِ لَا تَزِيدُ كَرْدَنُ مَا تَدْرِكُ بَيْنَ نَسْتِيمِ كَرْدَنِ بَيْنِ تَقَرُّبِ مَحَلِّ كَرْدَنِ
عَلَى مَا ذَكَرْنِي الْآيَاتِ الْآخِرَ كَايَةِ لَدُنْكَ وَتَحْوِيلِ هَذَا كَايَةِ سَبْعِي تَرْوِي هَذَا الْآيَةِ مَتَبَيِّهَةٍ
بِأَخْبَرِ كَرْدَنُ كَرْدَنُ دَرِ آيَةٍ دِيكَرِ مَا تَدْرِكُ آيَةِ سُبُورَةٍ مَانَدُ وَغَيْرِ آيَةٍ وَبِوَسَبِ نَزُولِ آيَةِ آيَةِ كَرْدَنِ
لَسْتُمْ لَكِنْ حَيْثُ كَايَةِ الْيَتِيمُونَ السُّلُوبِينَ بِكَرْدَنِ كَرْدَنِ لَكُمْ اِسْتِعْمَالِ كَايَةِ الْيَتِيمَةِ وَقَدْ فَضَّلَ
شَرَّكَانِ فِي وَجُودِ كَرْدَنِ سَهْلَانِ رَأْيُ بَطُورِ الزَّامِ كَرْدَنِ خُورِيدِ مَرْدَارِ وَحَالِ الْيَتِيمِ
اللَّهُ مَا كَلَّمَ لَكُمْ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ وَقَدْ فَضَّلَ مَقْصُودُ كَرْدَنِ عَلَى مَقْصُودِ اللَّهِ مَا جَابَ اللَّهُ
خُورِيدِ جَانِدِ رَأْيِ كَرْدَنِ كَرْدَنِ سَهْلَانِ بَيْنِ حَقِيقِ غَلْبَةِ دَرِ كَرْدَنِ كَرْدَنِ خُورِيدِ جَابَ دَاوُدَ
عَنْ ذَلِكَ بِرَأْيِ الْيَتِيمَةِ كَرْدَنِ كَرْدَنِ اِسْتِعْمَالِ اللَّهِ فَلَذَلِكَ حُرْمَتُ بَرْدِ الْيَتِيمِ وَتَحْوِيلِ
الَّذِينَ الزَّامِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ مَرْدَارِ وَغَلْبَةِ دَرِ كَرْدَنِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
وَلَكِنْ تَرْوِيَهُمْ قَتْلُ عَلَى الْوَجْهِ الْخَادِ وَنَزُولِ قِيَمِ اللَّهِ تَعَالَى تَحْوِيلِ وَفَضَّلَ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
وَسَرْدِ كَرْدَنِ بَرْدِ كَرْدَنِ كَرْدَنِ دَاوُدَ وَغَلْبَةِ دَرِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
بَيْنِ بِنْتِ كَرْدَنِ مَحَلِّ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
الَّذِينَ السُّعْيِ مَعَ وَكَرْدَنِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
خُورِيدِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
حَيْثُ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
تَحْوِيلِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
بَرْدِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ
اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ اِسْتِعْمَالِ الْيَتِيمِ

السلامة

ادامه

کتاب التوحید
جلد اول

اَوْ يَكْفُرُ بِهِ قُلُوبُ النَّاسِ فَاَنْ كَانَ قُلُوبُ النَّاسِ اَشَدَّ بَغْضًا اِلَيْهِ اَوْ اَوْفَرًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا
 باو کینه بود تمام شد پس اگر کسی اگر بد کرد که کشت با نفع کرد که او را یا کوبند یا برای اینکه بد نزد خود را
 اَوْ اَوْفَرًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا اَوْ اَشَدَّ اُتْرَاقًا
 یا طام را بجز از حد جان داد که طام را با او را بر سر جان طام شود بلا شک پس چنین نفع کردن بر آنست
 مراد از این بقره آنست که اگر اولیاء اوصال التواب الیکم بالذبح و الطیم و لیس مراد
 مقصود نفع کنندگان که مذکور کرده اند و اولیاء رسانیدن تواب است بهی انشان نفع کردن و چنین نیست مراد
 الذبح یعنی الله قلت کما ان کان ذلک فهو حلال و علامه هذی الامراء ان لا یعین
 نفع کردن با خود اگر مراد است از انشان پس می طاعت و نشان این اراده است پس نکند
 بقره خاصه و لا یستمر با اسم ذلک المیت و لا یطعمها لیس بل یكون عنده کل البقره
 که خاص را و شمره مذکور نام آن مرده و نشان نکند او را چیزی بکشد نزدش مرده کار
 سوا سببه فی ذلک ان یقول الله المیت من السوفی و الحاصل بعد الذبح البقره المیتة
 برابر در آن است باشد گوشت خورده شده از بازار و گوشتی که حلت بذبح کردن که درین
 و غیره عنده سوا فی وفاء الذبح و لیس کذا الذبح بل یطعمها لیس و یطعمون بر اسم
 و غیره می نزدش برابر در جای آوردن ذبح و نیست چنان بکشد و نشان بکشد و شمره میزد نام
 المیت و یریدوا الذبح التخلیه که کا هو مرق بر اری العین و یطعمون و یطعمون
 مرده و اراده بکشد ذبح بزرگ را برای چنان که این شده است بین شمره و کافرینه و چیزی که کام بکشد
 و یطعمون بر ایا علیون نفس بل الله من الفاعل و اقول الله میگوید و کذا الله للوصوفه
 و شرک بکشد بهی بکشد یا و میریم بعد از ضلای ایشان و نمای ایشان پس بشمار و کوبند منت کرد و
 حرامین لا یطعموا فی الله و ان ذکر علیها اسما الله و لا یطعمها و انشان فی قوله
 حرام نیست بر ذبح کرده شده بر چیز اگر ذکر کرده شود بر هر چه میباید پس اینکه این برده و غنمه و قول و
 و ما اهل الذبح و انما یطعم فی الله و قال حاکم الخلدین مولا عبد الله
 و این شمره داده شده برای می آنچه شمره کرده شده بر هر چه میباید پس برده و غنمه و قول و

مع أنه أول يوم في الدنيا فكذلك ينبغي أن يكون حكمه كحكم الأظهر ما يجوز عند ذكر الله
بأكثر من شهود داده شود و بگویند این بن است که باشد کلمه او و منبک ظاهر کند چیزی را که در دل باشد و بگویند
فی ليله لم يسم فقلت إنما أنا كلفنا بالظاهر لا بالباطن فإذا وجهه على اسم الله تعالى
مردارده کردن می گویم چنین است که چنین گفت داده شدیم بظاهر باطن پس بگوید که او را بر نام خدا و حسب
ان يحل ولا يسئل لنا إلى الباطن و بعضی مفسران فهم میگویند که حضرت علی رضی الله عنه
بعد از آن که بشنید عید رسول در مود و او صلی رسول الله صلی الله علیه و سلم ان ما تحق
عنه بعد موتی پس معلوم شد که بزج جانور رفع و ثواب برده میرسد و مراد از این بقره مذوره
للاولیا همین است که ثواب با ایشان رسد جواب تنجیه کیش مذکور برای استرهای خدا از جانب
رسول مقبول صلی الله علیه و سلم بوده برای رسول مقبول و استرهای منه پس اگر کسی شنید همین
طرح از طرف مرده بطریق نیابت و وکالت آن بزج جانور یا دیگر عمل خیر را برای استرهای خدا
و تقرب حضرت حق عمل علانی یا پنهانی برده خواهد شد آنکه بزج برای مرده کرده آید و بقره مذوره
تفطیر لا ولیاء و تقرب بالیهتم و اگر اما هم و لا کلهم بزج میشود و لا کاجل
برای تنجیم او یا و براسه تقرب بودی ایشان و برای اکر ام ایشان و بجبهت ایشان نه براسه
الله و نیابة عنهم و اتصال الثواب اليهم و این است مراد فقهای مذاهب اربعه
که ثواب اعمال بسمت میرسد یعنی کسی که بی نیابت مرده و وکالت عمل خیر نماید آن ثواب
ثواب خود خواهد رسید کافی مواهب الله و غنی بهیچ نیابة فی العبادات المالیة کما قلنا
چنانکه در مواهب الرحمن است و غیره جایز نیابت در عبادت های ماله اند صدمه
والله اعلم و الامام و الاکلباس ولا يجوز فی البدنیه کما لصلی و الصلوة و التلاوة
و غیر اینها و در نمایند و جائز نیست در عبادت بدنی مانند نماز و روزه و طواف آن
و فی التکلیف فما کما هم و العزیم یجوز عند الله لا عند القدر و هذا مذهب الفقهاء
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و السامعین علی ان النیابة تجوز فی العبادات كلها ما لیه کاتب او نایب
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است

اینکه در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است

اینکه در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است
و در هر یک از اینها مراد از آنکه در هر یک از اینها نیابت در عبادت است و این مذهب است

الفاعل هو جنس الرجة واما ما وقع في البصائر في وجه من التفسير الكبري
 و هو في علم الرجة و ما وقع فيه و تفسيره بيا و ي و هو في التفسير الكبري
 و ما اهل به و قد اهل الله اي ما اهل مع الصوت عند و نحوه للصوت فمكث على جري عاودة
 و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه
 الشريك في ذلك و انما و قد لم يفرق في التفسير القديمة بين ما ذكرنا اسم
 شركان فدان و وقت و براسه بين فرق كذا و قد تفسر به بسم الله ان اوجه ذكر كذا و قد تفسر
 الله عليه و بين ما قصد به و قد تفسر به الله تعالى لان مشركي ذلك
 خدا و ي و بطن و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه و اوجه شبه
 الزمان كذا و اهل في الكفر كذا و اهل في الكفر كذا و اهل في الكفر كذا و اهل في الكفر كذا
 زمان بودند خاص شدن و در كمنه و بودند و تفسر او را و بگویند تقرب را به كرون با و بگویند
 ذكر و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 ذكر كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 و اسلام و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 وقت الدين كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 وقت دين اول كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 بعثت في ان لا يظن في الدين كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 لهذا و العا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 اين عا و در زمانه ما بر من جين است ان شهر و بگویند كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 احمد كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا
 احمد كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا

و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا و اهل كذا

سواء كان بطريق الاستقلال أو بطريق الشركة لعدم ذكره كل منهما في قصص التقرب إلى
بارئست كما في دفع بطور استقلال بطور شركة آدمي اگر ذکر کند ذری که خالی باشد از اراده تقرب به
غیر الله فعینه مقصیل فان ذکر موهو لا لا مخطو بکرمه لا ان يقول بسم الله محمد
غیر خدا پس درین تفصیل مستحبی اگر ذکر کند بطور وصل نه بطور حلقه مانند آنکه بگوید یا ج بسم الله محمد
رسول الله والاهم قبل من قال لا لا یحرم الذیحه لعدم قصد التقرب الیه وانما
رسول الله و خدا یا قبول کن از طایف حرام نمیشود و وجهیست نه بودن قصد تقرب بسوی غیر خدا و نه
که لا جمل مشایخیه فی ذلك بذكر اسم غیر الله بقصد التقرب ولو ذکره مقطوعا
که کرده نمیشود بقیست نه درین جهت ذکر کردن نام غیر خدا یا اراده تقرب و اگر ذکر کند در طریق حلقه
محرم و آن که یکن فی معنی التقرب لا نه صحیح فی الفکره والشركة لا تحتاج الی
حرام شود زیرا که نیست درین معنی تقرب چه یقین وی محبت و شرکت و شرکت حاجتی می شود چه
الینیه و لا ذکر موهو لا لا بطریق العطف ولا بطریق الوصل لا تکره ولا محرم
نیست و دیگر ذکر کند بطور وصل نه بطور حلقه و نه بطور وصل کرده نمیشود و حرام شود
لا نیفاء المسأله صورة و معنی مثلا ان يقول بسم الله و توقف ثم قال محمد
بسم الله بودن مشایخ از روی موهومی مانند آنکه بگوید یا ج بسم الله و سکت کرده یا گفت محمد
رسول الله غیر قصد التقرب الی غیر الله تعالی و اذا عرفت هذا الكلام فقد
رسول الله بودن اراده تقرب بسوی غیر خدا یا تعالی و نمیشود شناختن این کلام را پس متعین
عرفت ان صاحب الهدایه جمع المسأله فی جمل ادلیم لکن لا یستقر فینا فی قصه
شناختی که یقین صاحب هدایه نموده است مسئله را در اینجه و دیگر باشد ذکر نه دیگر
التقرب الی غیر و ذکر در غیر الله تعالی و غیره لکننا الموضوعه فیما قصد التقرب
تقرب بسوی غیر و ذکر کند ذری صاحبی می شود است از مسئله که در محبت و تقرب تقرب
الی غیر الله تعالی و اما حرام مطلقا و عرفت ایها ان ما وقع فی التقرب الی غیر
سوی غیر خدا یا تعالی پس هر چند در حرام است مطلقا و شناختی نیز که یقین می رود واقع نموده است در تقرب به

فقط التقرب الی غیر

فقط التقرب الی غیر

ای سواد ذکر
مهم اهرام لام

فصل
در بیان
نکته
در بیان
نکته

صالح و نیکو و در نتیجه مریدان است که و هکذا فی التبتا بوری و غیره من القاسم
 کرد و در مذبح او و حبه مریدان تمام شد و چنین است تفسیر نشانی و غیره و تفسیر
 و کلام متین محکم در معنی قوله تعالی و ما اهل به غیر است که حضرت شاه عبدالعزیز المحدث الدیوبی
 علیه الرحمه در تفسیر خود تفسیر این فرموده بده عبارت الشریفه و ما اهل به و دیگر آن جانور که توان
 برآورده شد و شهره داده شد در حق آن جانور که غیر است یعنی برای غیر خداست خواه آن غیرت
 باشد یا روحی خبیث که بطریق بهوک بنام او بدیند و خواه جنی مسلط بر خانه یا سرای که بدون
 دادن جانور از ایدای سکنه آنجا دست بردار نشود و یا ثوب را روانه کردن ندهد و خواه پیر
 یا پیغمبری را باین وضع جانوری فن مقرر کرده و دهند که این همه حرام است و حدیث صحیح وارد
 است که ملعون من ذبح غیر است یعنی هر که ذبح جانور تقرب بغیر خدا نماید ملعونست خواه در وقت ذبح
 نام خدا بگوید یا نه زیرا که چون شهره داد که این جانور برای فلانی است ذکر نام خدا وقت ذبح فائده
 نکند و چه آن جانور منسوب بآن غیر گشت خبیثی در و پیداکشت که زیاد از جهت مردار است زیرا که مردار
 بی ذکر نام خدا جان و بهشت جانین جانور را از آن غیر خدا قرار داده گشته اند و این صین شرکست
 و هرگاه که این جنس در می سرایت کرد و دیگرند که نام خدا حلال نمی شود مانند سگ و خوک که اگر
 بنام خدا ذبح شوند حلال نمی گردد و گفته این مسئله است که جان را برای غیر جان آفرین نثار
 کردن درست نیست و ماکولات و مشروبات و دیگر اموال را نیز اگر چه از راه تقرب بغیر خدا دادن
 حرام و شرک است اما اگر از راه تقرب بد تعالی بفقرا و مساکین داده توانش که فائده بدیند میشود
 از آن غیر ساختن جائز است زیرا که انسان را میرسد که ثواب عمل خود را بغیر خود بخشید چنانکه میرسد که
 مال خود را بغیر خود بدهد و جان جانور ملک آدمی نیست تا او را بجای تواند بخشید و نیز دادن مال بدین
 جهت مستحب ثواب است که آدمیان بوی منتفع میشوند و چون مردمان بعد از مفارقت این جهان
 قابل اشغال بعین مال از طریق نفع رسانیدن بآنها در شرع چنین قرار یافت که ثواب اموال را
 که مستحقان برسانند بآنها عائد سازند و جان جانور اصلاً قابل اشغال آدمی نیست و در زندگی پس
 از مردکی نیز قابل اشغال او نباشد آری انجیه از طرف مرده کردن در حدیث صحیح آمده است لیکن

در ساین جان جانور برای هر که منظور باشد چنانچه فاتحه و قل و درود خواندن طریق معین است
 برای رسانیدن ماکولات و مشروبات با درواغ خواهد بقصد رسانیدن ثواب مآل با درواغ نیست
 با قصد تقرب و دفع شر و جالبوسی و ملکی آری ذکر نام خدا بر آن جانور وقتی فائده میدهد که قصد
 تقرب بغير خدا را از دل دور کرده و خلایق آن شر و دوا و از دیگر دهند که ما ازین کابر کشیم
 انشی کلام الخیات الذکوی فی تفسیرہ واللہ اعلم بالصواب والیک المرجع والمآب
 تمام شد عبادت محدث و پهلوی در تفسیر و بی و خدا و انارت بصواب و سبک است بارت و بارت
 کتبہ خادم العلماء الراغبین محمد الدعوب المعین و زل الله شیخه
 نوشته است این را خادم علمای آئین محمد مشهور به معین تجاوز کند خدا از کسان و می روز
 الذین شاکلہم سوا اول از کلام قدوة المحققین عن المدقین مولا محمد حسین علیہ الرحمۃ
 ظاهر است که جانور مذکور لایا حلال است و بده عبارتہ الشریفة کہ بفرشیج سد و و بنال
 آن حرام است و بز و مانند آن کہ بنام شیخ سد و بیج میکنند اگر وقت بیج نماند کر فیه باشند که
 او مر دار شود و خوردنش روا باشد قال اللہ تعالی ولا تأکلوا مما یدکر اسم اللہ علیہ و
 اللہ لعنہ و اگر بنام خدا برسم اندام کبر و بیج کرده باشند اگر چه در دل نیت فاسد دارند ظاهر
 خوردنش حلال است و بیج کار را باید که خورد و الا جابلان کمان برند که این نذر حلال است
 پس گمراه شوند انتہی کلام شریف سوال و م مجیزه و سائبه و عیو که در کلام مجدد مرقوم است
 از کلام مفسرین معلوم میشود کہ حلال است بیج و حیث فیما یکتہم ما و ید الذی فی الاولیاء
 والعجب ان الاولی الخ و التامیة لا یخل سوال سوم درین زمان کہ ہنودان سار
 را میکنند و در آن تقرب الی غیرہ منظور میباشد حلال است یا حرام سوال چهارم را کہ درین طہور و غیر
 کہ مسلمانان و ہنودان و غیرہ از صیاد خرید کرده را میکنند طلبا للثواب جائز است یا نہ خوردنش
 حلال است یا حرام هو المصوب جواب اول اول آنکہ اولاً باید دست کہ عوام مردم
 و بیج کہ برای اولیا میکنند آن را چند طریقت کی آنکہ خند کنند کہ بشرط بر آمدن کار خود کا و دوا لہ
 و فرہ نیاز حضرت فلا فی خوانیم کہ دین حکم این مثل حکم طعام است اگر بذر بطریق حسن است بیج خلط و اگر

در ساین جان جانور برای هر که منظور باشد چنانچه فاتحه و قل و درود خواندن طریق معین است
 برای رسانیدن ماکولات و مشروبات با درواغ خواهد بقصد رسانیدن ثواب مآل با درواغ نیست
 با قصد تقرب و دفع شر و جالبوسی و ملکی آری ذکر نام خدا بر آن جانور وقتی فائده میدهد که قصد
 تقرب بغير خدا را از دل دور کرده و خلایق آن شر و دوا و از دیگر دهند که ما ازین کابر کشیم
 انشی کلام الخیات الذکوی فی تفسیرہ واللہ اعلم بالصواب والیک المرجع والمآب
 تمام شد عبادت محدث و پهلوی در تفسیر و بی و خدا و انارت بصواب و سبک است بارت و بارت
 کتبہ خادم العلماء الراغبین محمد الدعوب المعین و زل الله شیخه
 نوشته است این را خادم علمای آئین محمد مشهور به معین تجاوز کند خدا از کسان و می روز
 الذین شاکلہم سوا اول از کلام قدوة المحققین عن المدقین مولا محمد حسین علیہ الرحمۃ
 ظاهر است که جانور مذکور لایا حلال است و بده عبارتہ الشریفة کہ بفرشیج سد و و بنال
 آن حرام است و بز و مانند آن کہ بنام شیخ سد و بیج میکنند اگر وقت بیج نماند کر فیه باشند که
 او مر دار شود و خوردنش روا باشد قال اللہ تعالی ولا تأکلوا مما یدکر اسم اللہ علیہ و
 اللہ لعنہ و اگر بنام خدا برسم اندام کبر و بیج کرده باشند اگر چه در دل نیت فاسد دارند ظاهر
 خوردنش حلال است و بیج کار را باید که خورد و الا جابلان کمان برند که این نذر حلال است
 پس گمراه شوند انتہی کلام شریف سوال و م مجیزه و سائبه و عیو که در کلام مجدد مرقوم است
 از کلام مفسرین معلوم میشود کہ حلال است بیج و حیث فیما یکتہم ما و ید الذی فی الاولیاء
 والعجب ان الاولی الخ و التامیة لا یخل سوال سوم درین زمان کہ ہنودان سار
 را میکنند و در آن تقرب الی غیرہ منظور میباشد حلال است یا حرام سوال چهارم را کہ درین طہور و غیر
 کہ مسلمانان و ہنودان و غیرہ از صیاد خرید کرده را میکنند طلبا للثواب جائز است یا نہ خوردنش
 حلال است یا حرام هو المصوب جواب اول اول آنکہ اولاً باید دست کہ عوام مردم
 و بیج کہ برای اولیا میکنند آن را چند طریقت کی آنکہ خند کنند کہ بشرط بر آمدن کار خود کا و دوا لہ
 و فرہ نیاز حضرت فلا فی خوانیم کہ دین حکم این مثل حکم طعام است اگر بذر بطریق حسن است بیج خلط و اگر

در ساین جان جانور برای هر که منظور باشد چنانچه فاتحه و قل و درود خواندن طریق معین است

و اگر گوشت را از غرض بوی یا دینوی من غرضی باشد با حرام مثل خوردن کاه
 یا شیشه و در صورتی که جانور هرگز حرام نیست و گاهی فعلی که مقصود اصلی می باشد مثل کاردی و آتش
 منظور است شخصی از فحش حیوان میترسد برای دور کردن خوف پیش او جانور فحش کند یا غرضی طریق
 و هیچ شخصی را مقصود بدو باشد این اغراض مختلفه را غرضی نیست زیرا که شبهه اصل دوستی و در آن صورت
 نمی شود جای اشتباه و درین و یار و درین صورتهاست که برای مردگان میکنند پس باید دانست که اگر
 مقصود در صورت گوشت میوه چنانچه در فاتحه دستور است که جانور برای گوشت فحش میکنند و طعام آن خفته
 میخورند و ثوابش است میرسانند در صورت حیوان مذبح حلالست زیرا که شبهه در آن نیست و اگر در
 مقرر کنند پس نذر هم اگر گوشت واقع است آن گوشت حلالست بایش آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر
 فلان حاجت من بر آید اینقدر نیاز حضرت سید احمد بگیرم و این نذر را بر ایشان مقرر را بجز انهم اگر چه
 درین نذر گفتگوست لکن طعام حلالست و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که دو من گوشت
 در حضرت سید احمد بگیرم بعد از آن حاجت خود خواهم خورایند گوشت حلالست و اگر بگوید گوشت
 کا و خواهم خورایند نیز درست است و اگر بهین قصد کا و از فحش کند نیز درست است که مقصودش گوشت
 است و این همچنین اگر کا و نذر بنام سید احمد بگیرم بی هر بطور که تقدیر دهند نیز درست است گوشت او حلالست
 غرض از کا و مالیت است و اگر مقصود فحش برای میت بود پس ایصال ثوابش باشد یا تقرب بزوج
 بسوی میت بود و همین صورت متنازع فیهاست و صورتی است که فحش بدست ایصال
 ثواب الی میت حلالست و اگر فحش الیت است و برای تقرب بسوی میت است حرامست یعنی
 تقرب نزدیک شدن لکن در ختام نزدیکی حسی مراد نیست چه اگر نزدیکی حسی با اوج حاصل شود
 پس تقرب نیست که خوشنود کردن و تذلل و خصام و اعتقاد خود با ایشان منظور دارد چنانچه در
 جاهلان واجب است که هر کس زیارت مرقد سید سالار رفته و زیارت کرده و رتبه ای کمتر از آن
 است که مرعی بر نیاز نشان فحش کرد و لغرض مراد از نزدیکی آن محبت که در محاوره به جا بوسی و
 مانند آن زمان تقبیرند پس کلام آنکه جایکه تقرب بالغرض بغیر خدا منظور باشد و علامات
 آن نیست از نزدیکی آن مالک بگوید که من نذر فلانی کردم این شکرست و مذبح آن حرام

[illegible]

70

۴۴

سید احمد علی

سید محمد علی

خداوند بندگان

دیکھ کر اس نے ہنسی

دور

کے لئے جو کہ

میں نے یہ سب کچھ دیکھا ہے

و اگر تقرب غیر ذیج است ذیج را باید دید اگر چه حکم قصد و ذیج کند مرد است لکن جنگلکم
 کاکلهر و اگر خلاف حکم او قصد کند حیوان حلال است لیکن حکم مقصود است فقط و حال نذر است که نذر غیر اسیر
 مطلق ممنوع است چنانچه در فتاوی عالمگیری و در فهارر و غیره مرقوم است که نذر برای صلحا و اولیا باطل
 و حرام است مگر آن آثم و وفای آن نذر لازم نیست زیرا که باطل و حرام است و اگر مقصود احوال
 ثواب با اولیا باشد پس طریق این است که از طرف ایشان نیات بقدر وسایکین برای خوشه
 و حکم برداری خدا دهنه اینکه ازین تقرب ایشان جوید بالقصد تقرب خدای تعالی و ذیج کند
 و ثواب عبادت ذیج بدیگری رساند و این هم رواست و جانور حلال طلیک برای احوال ثواب نیست
 یا حی این صوت بالتشخیص و التبعین و اردت پیغمبر خدا صلی الله علیه و سلم قربانی کرده و منسوب الیه
 متنی و منکر است لکن بالوحدانیه ولی بالبلاغ و برای انجیمه از طرف خود حضرت امیر المومنین علی
 از من و اگر کسی را گوای و ادب برای نذر و صدقه است و برای من رسانیدن
 کرم اسد جهه را وصیت فرمود و البسط فی الفقه فی باب الحج عن العی و کلام تین است
 که حضرت خلاصه المحدثین قدوة العارفين محی اسنة النبوة خاتم الاولایه محمدیه مولانا عبد القادر
 دہلوی در ترجمه فرقان مجید فرموده جانا چاهی که اسد کی نیاز دینی یہ کہ او سکے را دین
 جنگل وادی او نگو دینا اسکا فائدہ او سکون بین چنا او سکے حکم برداری او چیری فائدہ فسر کو اور
 ثواب سی فائدہ دینی والی کو پھر جو کسی بزرگ کی وسطی کچدی اگر اس وضع پر دی تو شرک سی حسن اسد
 الزام میافقا لو هذا لله برعمهم وهذا لشرکائنا الى الخ ما قال ساء ما ليكم لو اوس بزرگ
 اپنی حکم پھر اوی او سکی طرف اسد کی راہ میں جنگل کہا او نگو تو حکم برداری اسد کی اور خیر فقیر کو اور ثواب
 اس شخص کی بدلی اوس بزرگ کو یا او سکون فقر کی حکم پھر اوی کہ خیر او سکے کردی پھر او سکی خیر کو کون
 کی کام آئی تو او سکون ثواب ہو یا یہ صوت مشکوکی ہی پہلی صوت بینکے و اسد علم بالصواب
 جواب سوال دوم و سوم اہل جاہلیت احکامی چند خراع کرده بودند و در آن با بقول ہذا
 نذر و تسکے نمودن از ان جمله حیرہ و آن مادہ شربت کہ اورا برای تیان مقرر میکردند و شیر
 کہسی نمی دادند گوش اورا میخاکا فستند ذیج نمی کردند و از آب چراگاہ طرد و رد نمی کردند و تعظیم و
 احترام پیش می آمدند و سائبہ کہ برای تیان جانور را میکشد استند و بار پرست او نمی نهادند و حکام

این کتاب در بیان احکام و فروع دین است
 و در بیان احکام و فروع دین است
 و در بیان احکام و فروع دین است

هم از بر گوشت و گوشت آن حلال است بپاشن آنکه مثلا اگر شخصی نذر کند که اگر فلان حاجت
بر آید اینک را بپاشد حضرت سید احمد کبیر میفرماید اینقدر طعام نیاز ایشان مردم را بخورائیم اگر چه درین نذر گفتگو
لیکن طعام حلال است و همچنین است حکم گوشت مثلا اگر شخصی بگوید که دوسم گوشت نذر حضرت سید احمد کبیر
بعد بر آید آن حاجت خود خواهم خورایند گوشت حلال است و اگر بگوید که گوشت کاخوهم خورایند نیز درست
است و اگر همین قصد کاخوایند که نذر رواست چرا که مقصودش گوشت است و پس همچنین اگر کاخوایند تمام
سید احمد کبیر کسی را بدین طور که تقدیم نذر رواست و گوشت آن حلال است غرض از کا و مالیت است که
مقصود و ذبح برای میت بود پس ایصال ثواب ذبح باشد یا تقرب ذبح بسوی میت بود و همین صورت است
متعارف فیها و صورتی که بنوعی طعام چهارست اول آنکه مقصود نذر و نیاز کردن گوشت باشد و نذر غیر الله مطلقا
ممنوع است چنانچه در قاضی عالمگیری آن کتاب الصوم و در مختار مرقوم است که نذر برای صلحا و اولیایا
حرام است و کتب آن باید که آثم شود چرا که مرکب امر حرام کرده و فایده و لازم نباشد زیرا که کتب
و حقیقت آن ائمت کذات باری تعالی استغنی است بهیچ چیز منتفع و مضرت نیست بخلاف مخلوقات که منتفع
و مضرت میشوند که انتفاع و مضرت ایشان مختلف و تفاوت میباشد مثلا اگر فلسی پادشاه دینی اقتدار صاحب
خزائن بسیار بدو البته منتفع بان خواهد شد و اگر محتاجی که سینه که پیش روی در دست ندارد و جامانده است
فلسی بدو می هم منتفع بان خواهد شد لکن فرقی که در میان هر دو انتفاع است استغنی از بیان است
پس دادن برای خدا از قبیل دادن به بندگان نیست بلکه دادن برای خدای تعالی ائمت که تعظیم
میشود و می مقصود باشد و چه کذا و تعالی استغنی است تعظیم خود نمود و در لون آن محتاج است بهیچ شخص نذر کند که بگوید
الله محتاجا و یا بسید حجج النبی بدو می متوکل باشد آنکه بگوید درویش کو محتاج نباشند بلکه غنی
مالک لگوک باشند و نیاز محتاج باشد اما خصوصیت ایشان نظر سیادت یا توکل است نذر برای محتاج
است و صرف آن بدو متوکل است اگر همین طور نذر برای او بگوید شکان قدس الله سرار هم کند روا
اینقدر فرق است که سبب انتفال از عالم دنیا به عالم برزخ منتفع بقدر و جنس طعام نمی تواند شد بلکه قضا
صرف آن الله تعالی بار و اعطای مطهر ایشان میرساند پس احوال ایشان در حالت حیات و بعد ممات بر یک
است همین قدر فرق است که آنچه بایشان میرسد بدل میباشد و شالشی آنکه بزرگ با دوست شخصی

نذر
برای میت

و اگر برای ضرورتی مانند آنکه طایفه دارد و در چنین وقت که خوف هلاکت بجهت بطاقت علف دروایش
و علی القیاس در مانند باید که مباح کند اگر کسی و بر آید و حرام نبود و البسطة فیها بالکسبة حیثه البیاض
فیهما یحل فی غیر من الجنان والله اعلم یا اهل البیت و علیکم السلام و علیکم السلام و علیکم السلام
یا معین تجاور الله من سبیلنا یدعوهم للذین یسلمون من الیمین و الیمین من الیمین و الیمین من الیمین
و امثال دوم اعراض و تفسیر تأویل و تفسیر شد که در تفسیر شیخ الغزالی گفته است سوم طعن و تشنیع
قوی و بنده بجهت آن که او دیگر و ازین هر سه طلب سوم قابل آن نیست که اهل علم تعرض
بآن نمایند بلکه مقتضای توقع استنباط شیعه اعراض از آن فرمایند و طلب دوم اگر چه واجب تحقیق
لیکن فهم این طلب مختص به تشنید است و طلب اول بطریقی تقریر باید کرد که حرام و خاص دریافت نمایند
بلکه دریافت حرام ضرورت را از خواص است چه که در کتاب فوج جانور بنا بر شیخ سعد و غیره عوام است
و گرفتار ندانیم بیان این مطلب تقریری روشن و طریق احسن ضرورت است لهذا این مطلب سه فصل بیان کرد
میشود فصل اول در تحقیق و تعیین صورتی که تشنگی در آن واقع است باید دانست که فوج حیوان ای اغراض
مختلفه میباشد ذکر آن اغراض باستیعاض تشنید است کما بی مقصود اصل چرم میباشد و کما بی به و کما بی
خون و کما بی گوشت و در وقتی که گوشت مقصود میباشد از آن کما بی بی اثر و کما بی خوراندن حیوانات
شکاری و کما بی خوردن خود و کما بی خوراندن دیگر می منظوری بود و هر گاه خوراندن و بکری منظور بود
احتیاج وی بود یا تنظیم و اگر ارام وی یا تحصیل غرضی از اغراض دینی و دنیوی و آن غرض مباح باشد یا
حرام مثل خوراندن فاحشه یا سفینه در حضور جانور هر که حرام نیست حلال است و کما بی فعل فوج
مقصود اصلی میباشد مثلاً کاردی را از آرائش منظور است یا شخصی از فوج حیوان نمی خورد یا بی دور
کردن خوف پیش از جانور فوج میکنند یا آموختن طریق فوج شخصی مقصود بود و باجماع باین اغراض مختلفه
ما را غرضی نیست زیرا که اشتباه حل و حرمت درین صورتها میشود جای اشتباه درین بار و درین زمانه
در صورتهاست که برای مردکان می کنند پیش باید دانست که مقصود در صورت گوشت می خورد یا نه
در فاحشه و تنور است که جانور را برای گوشت فوج میکنند و طعام آن بخت میخوراند و گوشت آن طعام فوج
است میسر است و در صورت حیوان مذلول حلال است هر که در آن شبه نیست و اگر نذر مقرر است تشنید

کرده متوجه بایه شود پادشاه او را از دربار بدم کرده و نور غضب و خشم خواهد کرد و اگر اخلاص آن امیر
 بخود متعلق نخواهد بود آن امیر هم ستمی تنبیه و زجر خواهد شد و اگر آن امیر مخلص است کشت بدانش نخواهد
 رسید و آن دهقان مردود و مطرود پادشاه و امیر خواهد شد و اگر دهقان بهشتی است آداب پادشاه
 پادشاه بجا آورد و خلعت فاخره یافته آن خلعت را و انعامات پادشاهی را با امیر گذرانید در صورت قبل
 بارگاه پادشاه و محبوب امیر خواهد شد و تطبیق تمثیل بر مثل در ظاهر است اگر چه لکس کینه شایسته
 پادشاه با امیر محتاج است و او بچاکس اینچنان ندارد پس مذکر که عوام برای اولیای قدس امیر سر بر هم بکنند ایشان را بر سر
 حرام و گناه میسراند و آن خبر حرام میشود که گوشت بود پس اگر شخصی نبی یا خانه پرور کند ناگوشت او خوب شود
 و او را فوج کرده و بخت فاخته حضرت غوث الاعظم رضی الله تعالی عنه خوانده بخوراند خللی نسبت بشاید نیست
 که برای بزرگ مظلوم زنده انجین عمل کند و اگر نذر کند که بشرط برآمدن حاجت خود که دو ساله نوبه نیاز
 حضرت غوث الاعظم خواهد بود پس حکم این مثل حکم طعام است اگر نذر بطریق حسن است بیج خلل و اگر
 قبیح است فحش حرام است و حیوان حلال شاید همین صورت مراد مولانا مبین است که در استقفا مشروح
 است و همین صورت با صورت محرمه شته شده و در تفسیر احمدی علت آن واقع گشته صوت دوم بکه
 کردن جانور و این دو قسم است اول آنکه حیوان وحشی را از قید صیاد و خلاص کنند یا خود خرید بعد قبض خود
 بگذارند و درین بار کردن قرب غیر خدای تعالی منظور نیست و این قسم را سبب فقر جبت در شیرین
 مسلمین رائج است و در شرع شریف هرگز سبب نقیب نیست دوم حیوان اهلی را چنانچه بجا بیاورند و آن حکم
 این قسم است که حلال است چرا که فاعلان این فعل تقرب در بار کردن و بی شقت سامتن آن منظور نیست
 با جاننش و بخش سردکاری ندارند دلیل قوی تر آنکه بندگان و کار و بجا بسیارند و فوج از افعال القیاح
 میباشند آری در مینود تقرب بجان حیوان هم رائج است لیکن برای این تقرب اکثر بز و جاموش را می کشند
 پس اگر مشرکی برای یهودی یا مجوسی یا کج خلقی را بکشد و یا جابل سلی بنام بزرگی یا مانا بد و جان کبوتر یا کج خلق
 بکشد کرده بخورد حلال است حال حاکم یا مجوسی که ازین نام خللی در آن نشده آری نظری العبد چه حکم دارد اگر کت
 او یا حق و آن متعلق است حکم غضب را و حرمت باین جهت خواهد بود نه جهت نام آن شخص تقدیری که بکشد و فوج
 حرمت بوجه غضب هم نخواهد بود لیکن باید دانست که در شرع شریف تقرب بایستعالی هم با بی وضع نمی شود اگر

عبدی که از دستش برآید

عبدی که از دستش برآید

عبدی که از دستش برآید

عبدی که از دستش برآید

که در اینجا بجای نفوذ آیین ستعلی و اورا فرستادن نقدی بوی منظور است و این در عبادت
 شخصی اورا بگوید که رویه با اشراف من ده آنچه انجام راجع است خواهم رسانید و همین است حال تمام عباد
 از نماز و روزه و ولادت و ذکر و تسبیح و درود و غیره با این طریق صحیح است و طریق قبیه این است که در
 عبادات تعظیم ایشان قصد کند و این جنسی در نماز ظاهر میشود و در روزه هم ظاهر است و در عبادات الهیه
 دارد شخصی از دانشمندی پرسید که دو رکعت نفل فلان وقت برای حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنه بخوانم
 و از کسی شنیده ام که این دو رکعت برای حضرت ایشان مقرر است دانشمند گفت که اگر ثوابش بحضرت ایشان
 میرسانید بجاست و اگر نماز برای حضرت ایشان بخوانید بجاست نماز صرف برای خداست بچکین ادران
 و نفل نیست آن شخص گفت معلوم میشود که شما صرف فرض بخوانید و نفل نمی خوانید چرا که سنت برای
 پیغمبر است و هر که نماز صرف برای خدا خواند پس اقصا بر فرض کند و غرض از بجا کثایت آنکه نادانان را
 انجین اعتقاد بایستاد و حال عوام دلیل بر آنست که آنها ندانند و بطریق قبیه در دل مرکوز میدارند و بجهت تعالی
 نمیشناسند اگر چه لایه جابل دهه العمر هر سال یا هر ماه طعام وافر بخیه نیاز حضرت غوث الاعظم قدس سره
 تعالی کرده باشد و اورا کسی پرسد که بچکاره سد طعام خورانیده جواب خدا بد گفت که نه و الا میگفت که همیشه
 برامی خدا تعالی می خورم و هر که در همین می رود می کند جای نزاع نیست زیرا که گفتگو درین است که نذر
 او ببار بد و طریق است حسن و قبیح اما طریق قبیح و افست باز داخل بیان سند نیست بآئی ماند آنکه اگر طریق
 حسن و دل باشد اما از زبان لفظ نذر گوید خلل در آن است یا نه نظر ماین که این لفظ در شرح ستعلی برامی
 است که مختص بجد است باید که شائبه از ممنوعات شرعیه در آن باشد و ادعای آن ترک اولی است اما
 حرام مقبولان بخت و قصد مسلمانان که بجای آنکه آنها گفتند شاید است و چونکه آن مسلمان در ملک
 حرب و جاهلیت بود و معذور شدند و اگر از الفاظ شتر که سبب تمایل عرف اند یا راشت را که
 پیدا کرده گفته آید باکی نیست و برای امتیاز این هر دو طریق تمثیلی گوئیم امیر می آداب و ان در دربار
 پادشاهی بادیه تان و خورد و او را آداب و قواعد در باده تعلیم کرد و علوم مجلس و غیره او را تعلیم کرده و
 آن ساخته که بجهت پادشاه رود و تقریری شالسته کرده او را بحضور رسانیده اگر در میان حق آداب
 که محقق پادشاه است امیر ادران در بار حاضر دیده پیش امیر و بطرف وی بجا آورد و پادشاه را سزا

خلاصه از کتب و کلمات

مِنَ الْاَكْبَانِ قَبْلَ وَفِي الدَّخْلِ بِغَيْرِ اسْمِ اللَّهِ وَقَدْ ذَكَرَ بِاسْمِ اللَّهِ وَدَعَى
 از وقت پیش وقت دُج بغير نام خدا و حال آنکه البته دُج کرده شد نام خدا و خوانده شد
 بِاسْمِ عَيْنِ الزُّكُوَّةِ وَفَرَّغَ عَلَيْهِ حُرْمَةُ الْأَنْعَامِ الَّتِي تُذْجَرُ فِي الْهِنْدِ فِي بَعْضِ
 بنام خدا و وقت دُج و تفریع کرد بروی حرمت چهار پایان که دُج کرده میشوند در هند و بعضی
 النَّذْوِ وَالْيَا زَايَةً مِثْلَ تِيَارِ الشَّيْخِ عَبْدِ الْقَادِرِ الْجِيلَانِي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
 نذر و نیاز مانند نیاز شیخ عبدالقادر گیلانی رضى الله عنه
 وَغَيْرُهُ وَكَسْتَدْفِي هَذَا الْحُكْمَ بِقَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ بِهِ إِذْ لَمْ يُطَاعَ
 و غیر ایشان و دلیل میگردد برین حکم بقول وی تعالی و آنچه شمره داده شد برای غیبه خدا بوی بی طاعت
 النَّفَاسِيرَ فَإِنَّهُمْ مُصَرَّحُونَ فِي تَقَاسِيرِهِمْ فِي هَذِهِ الْآيَةِ بِأَنَّ الْمُرَادَ بِهِ الْأَهْلَ
 گفته است تقاسیر را پس تحقیق ایشان تصحیح کننده اند و تفسیری خود برین آیت باینکه تحقیق مراد بوی اهل است
 حَبْنِ الدَّخْلِ قَالَ صَاحِبُ التَّفْسِيرِ الرَّحْمَانِيُّ الْمَعْرُوفُ بِالْقَسْرِ الْمَعْنَى وَهَذِهِ
 وقت دُج کردن گفت صاحب تفسیر رحمانی مشهور به تفسیر معنی و این است
 عِبَارَتُهُ وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ بِهِ فَإِنَّهُ إِنْ ذَكَرَ مَعَهُ اسْمُ اللَّهِ فَقَدْ عَارَضَ فِيهِ
 عبارت وی و آنچه شمره داده شد برای غیبه خدا بوی پس تحقیق اگر ذکر کرده شد نام خدا بلیغ است و عارض
 الْمَطِيرُ الْمُخْسَرُ مَعَ تَجَاسُّدِ الْمَوْتِ وَإِنْ لَمْ يَذْكُرْ فَقَدْ زِيدَ فِي تَجَسُّدِهَا وَآيَةُ
 مطهر بخسار با وجود نجاست آن بسبب برگ و اگر ذکر کرده شد نام خدا بلیغ نیز زیاده کرده شد در نجاست وی
 قَالَ فِيهِ وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ فِي الْجُزْءِ الثَّامِنِ وَلَا تَأْكُلُوا شَيْئًا مِمَّا لَمْ يَذْكُرْ
 گفت و تفسیر معنی و این است عبارت وی در سیاره هشتم و مخورید چیزی را از آنچه یاد کرده شد
 اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ عِنْدَ ذِكْرِ تَحْقِيقًا وَلَا تَقْدِيرًا كَالْمُؤْمِنِ الْمُتَعَدِّ بِتَرْكِهِ
 نام خدا بروی ترد و بخش تحقیقا و نه تقدیرا مانند مسلمان قصد کننده ترک کردن نام خدا
 لِقِيَامِ اِيْمَانِهِ مَقَامَ ذِكْرِهِ عَلَى أَنَّهُ ذَا كَرَمٍ يَقْلِيدُ فَمَوْأَلَى مِنَ النَّاسِ الَّذِينَ
 بجهت قائم شدن ایمان وی مقام ذکر نام خدا اعلا و اینکه تحقیق مؤمن یا و کتمه است از دل و این مؤمن بهتر است از آن

حقه الالهیه در اکرام و تعظیم
 حقه الالهیه در غیر اینها

حقه الالهیه در تعظیم

الآن نطلب ان يستدل هذا الامر من هذا الشأن بل اصرار وهناك لكن الاستدلال
 انوف كمال بكم تحقيق استقلال اين امر نيست از بين شان بلكه افزايت و دروغ گن غايت نديارم
 كل الدائم عنكم لان الحامل للشاة الموصوف قد اصر في انشاءها اليكم فمعجب لكوني
 بالكل جمع کردن از شما چرا که تحقيق بر دارنده صحيحه که شاه موصوف ست البته اصرار کرده در نسبت کردن صحيحه بسوئالتجيب درود
 المذكور عمار و عنكم بانه لا ينبغي ان يصدر هذا الخبر عن مثلكم لا تكم اهل من ان
 مذکور از انچه روايت کرد از شما باینکه تحقيق نيز فائده بود که صادر ميشد اين تخيير از ماندن شما چه تحقيق شمار کتر تسديد از اينکه
 نحو هو امثل هذا المقال فلما رأى اصرار الحامل في ذلك المقال شرط في الجواب شرط
 در آيميد بمانند اين سخن پس بركا بکده ديولانا اصرار حاصل را در آن قول شرط کرد و در جواب شرط هاي
 السؤال الاول ان السائل يريد السؤال بخاتمير ليطلم عن حاله وصفا تيم و محاطب به
 سوال را شرط تخشين اگر تحقيق سائل مزين کند سوال را بهر خود تا که اطلاق شود از حال دي و صفه هاي دي و مطلب کرده بود
 على فهم تكمسوا الناس على قدر عقولهم وهذا لا يمكن بدور علم انهم و رستم والثا
 بر راه کلام کنند مردمان را بر اندازنده عقلا اوشان و اين ممکن نمي شود بدون دانستن نام اوشان و نشان اوشان
 ان السؤال لا يخلو اما ان يكون بطريق الاستفاده والاستفاده وبغير المقال او
 و شرط دوم آنکه سوال خالي نميشود باینکه مياشد بطور فائده گرفتن و متوى گرفتن و ظاهر کردن قول يا
 بطريق المناظرة وتحقق الحال مع ايقان العلم والعمل والتجرب عن التعصب والخطو والخرق
 باين مناظره و تحقيق حال بايقين کردن علم عمل و بر بير کردن از تعصب و نامرکز حق و اصرار از
 عن المكابرة والجدل اما الاول فلا تكم من شرط الاستفاده والاستفاده وبغير المقال او
 از جنك کردن و خصومت اما اول پس بحت آنکه تخمين دي از شرط هاي استفاده و استفادت چنانکه پوشيده نيست
 و اما الثاني فلا بد للسائل ان يتق الله في تحقيق الصواب و محاشاه فلا عتساف في
 و اما دوم پس ضرورت مسائل را اينکه تبرسد از خدا در تحقيق صواب و تبرسد خدا را در و کجروسي در
 الخطا و على نقوه يتبع الحق و تحشيد يقض الصدق ليجد رغا سوء الخناب
 خطاب و بر تقواي خدا بپروي کند حق را و بخت خوف خدا بيان کند راست را تا نيز بپروي قيات حق را

لا يستدل هذا الامر
 فخره و استقلال
 دي و استقلال
 على بن ابى طالب
 نه س و ۱۲

من نوحى اليه
 و آمدن و طي و در

اتقان
 مع اى اتقان العلم
 مع التبحر في التعصب
 و بطلان

الحزب حتى استلبت في أيدي أهل بيتي شهادتهم وفضل عظيم قلنا اني نزلنا
بزرگ خود را که گمارشند با ما مادم و مردم خانه من شهادت میدهند و در احد تحقیق می صاحب من رک سبزه که همین تو کردی
من السالين فان شاء الله المستعان بعد محضه واحد ثمن من الحاضر والفاقر والسامع من
از سزستان پس اگر خواهد مادم و طلب کرده شده بعد تدریسی میرو و خواهد یافت را از حاضران و خوانندگان و شنوایان با
از کار و صبر و زهد و خیر و پاکیزگی و از خافه الحرج و المرح في السق طم الحيا في الشرح والليل و اذا
اگر باشد مبرندگان این بستر و این اگر بزرگ و معراج را به سبب این اختیار است شروع کردن و در تک کردن
و عتيد هذا الليالي شمس عتيرتهم فضيلة جديده الا ان هو ان يكون محيي و صديق شاه كرم على جاء
فراغت کردم باین میان شروع کردم به کاشتن قصه و او ایست که تحقیق دوزی دوست یار من شاه کرم علم عدد و حاکم
و معبر طاسر عند الفاضل المذكور الحديث الاعظم زاد في موضوعهم وساعت علومهم و كنهات هذا
باومی کاغذی بود و در فاضل کرم محدث بزرگ زیاده شود و فیضا آوشان و شورش و علم آوشان و بوم حاضر آنجا
مختصر الحيات و منى اللوفان فاكبر حقيقة منسوبة الى جنابكم ولا نغرض انكم و جنابكم نشاهد هاهنا أهل الخليل
بمخبر الحيات تقرب موافق بطل بر شاه کرم علی خطر اگر منسوب بود بسو جناب بدون تفرق من نام شام و مشربا پس من معبر
فحقول من يربوا و اعرفوا ان معانيها قد ثبتت اليها الحقيقة العارضة اليها الانجاب من وجوه اداء حكمة و فاء
تعبیر که در از میان محمد و حکم بغایت دغدغه میانان نسبت کردم بسو صید پس لا تشبهوا انک سبب است محمد بسو جناب از خبر که
لقد تمتم فقلنا ان هذا القدر من حلي و وضع حقيقة و نسبها الى الانجاب خطأ و افترأ حذرة الا ان قد
در شمس کسب کنم تحقیق این کاغذ حد و منی است از روی حقیقت نسبت بسو جناب است بمان تفرق و جلال اگر تحقیق من
ان محض الجناب عند التذكرة والتحقيق خلا و لما كتب فيها الثاني ان التبادر من سبق محرم
لذلك تحقیق جلب نزدیک تذکره و تحقیق مخالف است برای انچه قوم است از آن و جردم که تبادر از دوش نوشتن آن
مناظره مع الاستدلال و الطعن هذا ايضا خلا و لما كتب فيها الثاني ان التبادر من سبق محرم
ان امره است باستدلال و طعن و این نیز مخالف است را طریقه شام و درست بر کردش تحریر نماید این چشم و کواهی مادل
البالثان اذ ذكر من عار السؤل في قوله فرغ عليه ايضا ولم يطالع التفاسير بعد هذا من السؤل
و من ان تحقیق انچه کرده شد از عبارات سؤل انچه دل باو فرج علیه و در فویش لم يطالع التفاسیر و درست بسو از میان نشین

در سبب تحقیق
فقد تمتم فقلنا ان هذا القدر من حلي و وضع حقيقة و نسبها الى الانجاب خطأ و افترأ حذرة الا ان قد
در شمس کسب کنم تحقیق این کاغذ حد و منی است از روی حقیقت نسبت بسو جناب است بمان تفرق و جلال اگر تحقیق من
ان محض الجناب عند التذكرة والتحقيق خلا و لما كتب فيها الثاني ان التبادر من سبق محرم
لذلك تحقیق جلب نزدیک تذکره و تحقیق مخالف است برای انچه قوم است از آن و جردم که تبادر از دوش نوشتن آن
مناظره مع الاستدلال و الطعن هذا ايضا خلا و لما كتب فيها الثاني ان التبادر من سبق محرم
ان امره است باستدلال و طعن و این نیز مخالف است را طریقه شام و درست بر کردش تحریر نماید این چشم و کواهی مادل
البالثان اذ ذكر من عار السؤل في قوله فرغ عليه ايضا ولم يطالع التفاسير بعد هذا من السؤل
و من ان تحقیق انچه کرده شد از عبارات سؤل انچه دل باو فرج علیه و در فویش لم يطالع التفاسیر و درست بسو از میان نشین

مختصر الحيات

حیات

تو شام و مشربا

در شمس

بِذَلِكَ الْبَيَانِ فَانْصَرَفَ وَاسْمَعُوا بِرَأْسِ الْوَحْشِ وَاسْمَعُوا بِرَأْسِ الْوَحْشِ
 بآن بیان پس خاموش شوید و بشنویید بپشت گوشها و یاد دارید و فراموش نمیدانید پس تحقیق اینست
 لَدُنْهُمْ لَا قَهْرَ وَالْآذَانُ هُنَّ فِي مَيَانِهِمْ مَخَاطِبُ الرِّسَالِ بَيِّنَاتٌ وَهُوَ مَخَاطِبُ
 برای مباحثان نهما و در نهما پس یکسانیم زبان را و برایشان همانیکه خطاب گفته ام بسود دست خود و او خطاب کند
 إِلَيْكُمْ يَحْفَظُنَا وَإِذْ رَأَيْنَا فَلا تَقُلْ مَا آحَاطَ بِهِ ذَهْنِي الْقَاصِرُ نَبْلًا مِنَ التَّقْرِيرَاتِ
 بسویم برای یادداشتن و علم من پس بر آنکه نقل کنیم آنچه در گرفته است بوی من که قاصرست در حالیکه پاره از تقریراتند
 وَلَا كُتِبَ مَا حِظَّ بِهِ فِكْرِي الْقَاصِرُ قَلِيلًا مِنَ التَّقْرِيرَاتِ وَهَذَا الْقَدْرُ مَحْظُوظٌ مِنْ
 و بر آنکه بنویسم آنچه که یاد داشته باشم از فکر من که سستست در حالیکه اندک است از تقریرات و اینقدر محفوظ است
 الْبَيَانِ إِلَى آخِرِ مَا قَالَ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمُحَقِّقَةِ الْحَالِ وَأَمَّا هَذَا الْفَقِيرُ فَقَدْ حَقَّقَ الشُّكُوكَ
 از بیان تا آخر آنچه گفت خدا و دانست بحقیقت حال و اما این فقیر پس البته لایحی شده است و مشکا
 فِي أَشْنَاءِ الْخَيْرِ الْمَعْرُوفِ إِلَى جَنَابِكُمْ أَنْ تُقْبِلُوا عَلَيَّ بِرَفْعِ الشُّكُوكِ وَتُعْطُوا عَلَيَّ بِسُكُونِ
 در میان نوشتن پس عرض داشته شده بسوختن شما که فائده و وسیع ابعاد در کردن شکها و احسان کنید من بساکن
 الْخَاطِرِ مَعَ حُصُولِ تِلْكَ الْيَقِينِ فَإِنَّا أَكْتُبُ فِي هَذَا الْخَبَرِ مَجْلُوبًا لِمَوْلَى الْمَذْكُورِ مَعَ بَيَانِ
 خاطر با حصول اطمینان یقین پس من بنویسم درین محسوس بر محل جواب مولای مذکور و اطمینان کردن
 الشُّكُوكِ الَّتِي عَرَضَتْ لَنَا فِي مَطْلَعَةِ مَبَانِيهِ وَتَدْبِيرِ مَعَانِيهِ قَوْلُهُ يَا لَيْتَ شِعْرِي
 شکهای که پیش آمد برای من در مطالع کردن الفاظش و فکر کردن معنای او و قولش ای کاش علم من
 كَيْفَ يَحْكُمُ حُجْرَتَهُ مَا دَعَى فِي جَنَنِ مِنَ الْأَحْيَانِ قَبْلَ وَقْتِ الدُّجَى فَعَمِي أَسْمُ اللَّهِ
 چگونه حکم میکند بجرام بودن آنچه که خوانده شد در وقتی از وقت شب و در وقت بیدار کردن بفر نام خدا
 وَقَدْ دُجِيَ بِأَسْمِ اللَّهِ وَدُعِيَ بِأَسْمِهِ حِينَئِذٍ كَوْنَهُ اسْمِي قَالَ لِمَوْلَى زَادَتْ
 و حال آنکه تحقیق دُجی کرده شد نام خدا خوانده شد نام خدا و دُجی کردن تمام شد فرمود مولى زیاد شود
 مَوْضِعُهُمْ وَسَاعَتُهُمْ لَوْ زِيدَ عَلَيْهِ الْعَظِيمُ وَالتَّقَرُّبُ بَعْدَ قَوْلِهِ حُجْرَتُهُ مَا
 بقصای او نشان و مشهور شود و علمای او نشان اگر زیاد کرده شود بر آن قول عظیم و تقرب بعد قولش محبت آنچه خوانده شد

لحق انفع من كبره
 و در بیان اینست
 که در دست
 عن الزمير الاول
 على الطالب

بعد از اینست
 نفس را بنویس
 على وجه تحقیق
 و در آید
 نفسی که
 بنویس از

و تقریر
 و تقریر
 و تقریر

ویم جوفیه من اللیل الثواب **والتالیث** ان یراعی شرط المناظره لیسلا

و امید دارد در روز قیامت از خدا یافتن ثواب را و شرط سوم آنکه نگذارد شرطهای ساطره را تا زود

یسلاک فی طریق المجادل و المناظره و یکلمه علی فن التفسیر و الحدیث و الفقہ و الجمل

در راه جنگ و هلاکت و گفتگو کند موافق علم تفسیر و حدیث و فقه و اصول

لا ینزل علی بالقبول و الرابع مع الماظره علیه الحق یقبل بطیب القلب و الخجانی یستنبط

چرا که تحقیق و گرفتن میشود قبول و شرط چهارم آنکه هرگاه نمایان شود بر سائل حق قبول کند و در انجوشی دل و بیاد ویزد

بیر العمل و الاثنان علی ان قد جربت فی هذه البلاد ان اکثر الناس بعد

حق بعمل و استوار کردن علاوه اینکه تحقیق من البته تجربه کرده ام درین شهرها اینکه تحقیق بیشتر در میان پس

ما تبین لهم الحق اقر و اید مشاهد و اذعنوا له مشاهد و حین خرجوا الی الباز

از ظاهر شدن حق برای ایشان اقرار کرده اند بحق یا اعتبار طلب بر یقین کردند برای حق برود و و فیکبیر و ن شد بسود و درانه

و غابوا عن مجلسه لا یجاب لک صواب عن الحق و یطرق فی الصدق فالله علیهم شهید

و غایب شدند از مجلس باران رجوع کردند از حق و برگشته شدند در صدق پس خدا بر ایشان گواهیست

ان مجاز للعید الخامس ان یراعی مناصب العلماء و مدارج الفقهاء لیمحافظه فی

تحقیق و بیاد داشتن مذهب بر ایندگان و شرط پنجم آنکه نگذارد مرتبه ای عالم را و مرتبه ای فقهارا تا محافظت کرده

الآداب و میخاطب به محضر الخطاب و السادس ان یحیی مقدمات البیان

در ادبها و خطاب کرده شود بوی خطاب نیک و شرط ششم آنکه حفظ کند مقدمات بیان را

و یتدبیر فیها علی سلاسه الجنان فان العلم للتدکیر و تحقیق المقال لا للمسخ و

و فکر کند در آن مقدمات موافق سلاست دل پس تحقیق علم برای یاد و تدبیر و برای تحقیق سخن نه برای فسر کردن

و النجیة الحدال فاذا اخل عن اهتمام الشر و طاف فلیس الکلام الا تصدیم الا و قات

و مباحثه کردن و جنگ نمودن برین فیکمال شود از قصد شرعها پس نیست سخن مکرر تف کردن اوقات

و کما بطل الدین بآیات معانی انطق بالحق و کما یفاد باللسان لیستشفی ذهن السامعین

و ابطال کردن عقیده های دینی با آنکه تحقیق من گویا می شود بوی برای آنکه تعادل در زبان تا سفاک بدوی درین

ایضا

مستند است

الْقَائِمِ قَوْلُهُ وَيَسْتَدْفِي هَذَا الْحُكْمُ قَوْلَهُ تَعَالَى وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ بِهِ أَشْيَاءٌ لَيْفُظُهُ
توهمش و مستند درین حکم بقول او تعالی و جانوریکه مشهور داده شده برای غیر خداست
قَالَ الْمُؤَلِّفُ زَادَتْ فَيَوْمَهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ بَلْ عُلَاءُ نَاحِيَتِهِمْ اللَّهُ قَدْ بَيَّنَّاهُ وَحَلَّ

مستند برین زیاد شود فیضی او شان و مشهور شود علم او شان بلکه علمای مادی هم بعد قدیم و نو
یَسْتَدْفِي وَنَحْنُ كَمَا يَطْهَرُ مَطْلَعُ الْكُتُبِ قَوْلُهُ ارَادَ كَمَا يَطْلَعُ التَّقَاسِيرُ أَشْيَاءٌ لَيْفُظُهُ
سندی کرید باین چنانکه ظاهر میشود بمطالعه کتابها توهمش چه مطالعه کرده است تفسیر را تمام شد بقطش
أَقُولُ هَذَا التَّشْنِيعُ بَعِيدٌ عَنْ مِثْلِكُمْ عَلَى مِثْلِ مَرْتَبَعَةٍ عَلَيْهِ عَلَى أَنَّ مَطْلَعَهُ

گویم این طعن درست از مانند شما بر مانند کسی معنی کردید بروی بنابر آنکه مطالعه او
فِي التَّقَاسِيرِ سَائِرُ الْفُتُونِ الْمَذْكُورَةِ وَغَيْرِهَا مُسْتَقْنَى عَنِ الْبَيَانِ قَوْلُهُ فَلَا فَيْضَ مَصْرُوحٌ
در تفسیر او و همه قضای مذکور و غیر آن بی نیاز است از بیان کردن توهمش پس تحقیق ایشان
فِي تَقَاسِيرِهِمْ وَهَذِهِ الْآيَةُ بَيَانُ الْمَرَادِ بِهَذَا الْفَلَا حِينَ الذِّكْرِ أَشْيَاءٌ لَيْفُظُهُ قَالَ

در تفسیری خود درین آیت باینکه مقصود بوی شمرده دادن است وقت زوج کردن تمام شد قطش فرمود
الْمَوْلَى زَادَتْ فَيَوْمَهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ لَيْسَ التَّقْيِيدُ بِمَرَادٍ عِنْدَ الْمُؤَلِّفِ
مولى زیاد شود فیضی او شان و مشهور شود علم او شان نیست قید دادن مراد تر و غیر آن از لفظ خدا

بَلْ مُرَادُهُمْ هَذَا اللَّفْظُ تَبْيِينُ الْوُجُودِ وَجَرُّ الْعَادَةِ كَمَا هُوَ مَصْرُوحٌ فِي التَّقَاسِيرِ بِشَهَادَةِ
بلکه مراد او شان باین لفظ بیان کردن محل است و جاری شدن عادت است چنانکه وی تصریح کرده است و تفسیر او
اللُّغَةِ وَالْأَصُولِ وَالتَّقَاسِيرُ كَالْحَمَانِ وَالْحَدَادِي وَالشَّاهِدِي وَالْبَيضَاوِي وَغَيْرِهَا

لفظ اصول و تفسیر مانند تفسیر حمان و تفسیر حدادی و تفسیر زاید و بیضاوی و غیر اینها
مِنَ الْكُتُبِ الْمَذْنُونَةِ كَمَا سَيُفْصَلُ فَالْخُصِيصُ حُكْمٌ مُحْضٌ قَوْلُهُ قَالَ صَاحِبُ التَّقْاسِيرِ

از کتابهای علم دین چنانکه تفصیل کرده خواهند پس خاص کردن زیر روی صفت توهمش گفت صاحب تفسیر حمان
الْمَعْرُوفُ فِي التَّقْاسِيرِ الْغَنَى وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ وَمَا أَهْلُ الْغَيْبِ لِلَّهِ بِهِ فَإِنَّهُ إِنْ دُكِرَ مَعَهُ اسْمُ اللَّهِ
که مشهور است تفسیر غنی و این است عبارتش و جانوریکه مشهور داده شده برای غیر خداست پس تحقیق او کرده شده است

این تفسیر را که در این
تفسیر است

این تفسیر را که در این
تفسیر است

لا فادار علی حرمت و مباحها کما هو مطلوب لكل و لکن و بی علی کثیر من

بر آن فایده پیدا و مدار علی حرمت را و بسیار از اینها که در طلب برست فی الجمله و بکار و مذهب و بی شتر از

الاحکام و اقول ما استغاد من تتبع کتب التفسیر و الاصول و الفقهاء ان

الحکام و یکویم انهم استغاد من تتبع کتبهای تفسیر و اصول و فقاهت که جمیع

مدار علی حرمت و مباحها کما هو التقیر علی الغیر العظیم لکن و لکن عند الذم کما عند من

مدار علی حرمت و مباحها کما هو التقیر علی الغیر و تقییم است برای غیر اگر چه و یک کما عند الذم کما عند من

یقید الحرمة وقت الذم فان ثبت هذه العلة لذلك الحكم عند الجناح المعظم

که تقید بر حرمت و الوقت و ج پس اگر ثابت شود این علت برای آن حکم نزد جناب بزرگ

فکیف طوع و اشتعا و اها فی هذا التعمیر مع ان لا بد من تطابق مرام التفسیرین و

پس چگونه بجمیع شده آگاه کردن آن علت درین تقریر یا آنکه مزبور بود از آن تا که موافق میشد مطلب مفسران و

الفقهاء و ان لم یثبت عند الجناح فلا بد لها من البیان حتی یطریق الجناح

فقدار و اگر ثابت نشود آن علت نزد جناب پس ضرورت برای آن از دلیلی تا آرام گیرد دل

مع ذلك لا بد من الجواب عما یظهر من تتبع کتب المذکور که کما سیجی فی اخر هذا

با آن ضرورت از جواب از آنچه ظاهر میشود از تلاش کردن کتبهای مذکور چنانکه بیاید در آخرین

المقال قوله و فرغ علیه حرمة الا نعام التي تدبیر و الهند فی بعض النذور و النذور

علامه قوش و تفریع کرده است بر وی حرمت چهار بیان را که ذکر کرده میشوند در هندوستان و بعضی تذکره و نیار

مثل نیار الشیخ عند القادر و الجیلانی رض و غیره و انشی بلفظه قال المولى زائد

مانند نیار شیخ عبد القادر جیلانی رضی الله عنه و غیر ایشان تمام شد بلفظ فرمود مولی زیاده شود

فوضعم و شاعت علیهم لیس هذا تقریر بل تطبیق الحكم علی المورد و نقل

و در آستانه مشهور شود علمای آستان مینست این تفریع بلکه مطابق کردن حکم است بر محل و نقل کردن است

من السار و المتجددین رضوان الله علیهم جمعین کما یظهر بعد الرجوع الی الکتاب

الاستدراج و محمدیان رضوان الله تعالی علیهم چنانکه ظاهر میشود بعد رجوع کردن بسوی کتبهای

کتاب التفسیر و الاصول و الفقهاء

عند الذبح كما هو الطريق المتعارف في الشرع ولهذا اذا ترك الذابح عمدا لا يحل
تروك بكنج کردن چنانکه او طریق معین مشهورست در شرع و بلیس همین وقتیکه بگذارد نام خدا را از پنج قصد احلال
عند الخفية وكان مثل الميتة والخمر حتى قالت الخفية اذا قضى لقاضى محل يقضه
تر و صدای خفیه و باشد مذبح مانند مردار و خوک تا اینکه گفته خفیه و تشبیه حکم کند قاضی بحلال و در تشبیه
القاضى لا حرمانه كالحال للضر عند هم خلافا للشافعي فان محل عنده وليس المراد
قاضی دیگر چه که بحقیق او مخالفست برای آیه تر و خفیه در حالیکه خلافست برای نام شایسته بحقیق حلال میشود و از شافعی
من تلك اللفظة اعني عند ذبحه ان الاهل اذا كان عند ذبحه والكلام
از آن لفظ اراده نموده اند بجهت آنکه تحقیق اهل جزاین نیست که اعتبار کرده میشود و تشبیه اهل نزد بخش حلال
فيه فانه هذا من ذلك على انه لا يثبت منه مطلوب المستدل لا كثر في صدق
درین است پس کلمات این از آن علاوه آنکه تحقیق ثابت نمیشود از این مطلوب استدلال چه تحقیق استدلال در سبب
لا استدلال على حرمة الذبح بتقيد لا لاهلال بقيد عند ذبحه وهما اى في
استدلال است بر حرمت ذبحه بتقید کردن اهل بقید عند ذبحه و اینجا است در
عبارة يدكر اسم الله هذا القيد في الشرايط حلية الذبح يدكر اسم الله حقيقة كما في السلق
عبارت یدکر اسم الله این قید فاده میدهد بشرط بودن حلیه ذبح را بذاکر کردن نام خدا تحقیقا چنانکه در حسن
باللسان عند اكل او نقدر انما في التعقل بالجنان ايضا عند الشافعي ولا كلام فيه
بر بیان است نزد همه یا تقدیرا چنانکه در دانشن بدل است نیز نزدیک شافعی و نیست سخن در آن
فانهم ان يبينوا باننا فالاستدلال لا يثبت مرامه وهو كما ترى وقول صاحب
بأنه میان بر دو روی بسیار پس دلیل گرفتن بونی دلیل گرفتن است با نجات یکصد او را و چنانکه می بینی قول
التفسير ولا تقدير الا ببيان المد الشافعي واستدل على تقوية مدية فانه
تفسیر و لا تقدیر را آیه بیان است برای مذبح شافعی و استدلال است بر تقویت مذبح شافعی پس بحقیق
عند الشافعي حلية مترك التسمية عمدا والمصنف شافعي يبين مدية هبة و انشاء تفسير
نزد شافعی ثابتست حلال بودن جانوریکه وقت ذبحش اسم نکرده باشد قصد او صفت شافعی است بیان میکند

عند الذبح كما هو الطريق المتعارف في الشرع ولهذا اذا ترك الذابح عمدا لا يحل

عند الخفية وكان مثل الميتة والخمر حتى قالت الخفية اذا قضى لقاضى محل يقضه

عند الذبح كما هو الطريق المتعارف في الشرع ولهذا اذا ترك الذابح عمدا لا يحل

عند الشافعي حلية مترك التسمية عمدا والمصنف شافعي يبين مدية هبة و انشاء تفسير

فَقَدْ عَارِضَ فِيهِ الْمَطْعَمُ الْخَمْسَ مَعَ خَاشِعَةٍ بِالْمَوْتِ وَإِنْ لَمْ يَذْكُرْ فَقَدْ زَعَدَ فِي مَجْمَعِ شَيْءٍ
 پس البته عارض شده است آن طاهر کلمه خمس کنده را با وجود خاشعش برک و اگر ذکر کرده نشد نام خدا پس البته زیاده کرده شد در حکم
 بَلْفَظِهِ قَالَ لَمْ يَكُنْ زَادَتْ فَيُوضُّهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ عَجَبًا مِنَ السَّائِلِينَ كَيْفَ
 بلفظ وی فرمود موعله زیاد و شود و فیضای ایشان و مشهور شود و علمای ایشان تعجبست از سائل چگونه
 اسْتَدَلَّ بِهَذَا التَّفْسِيرِ مَعَ أَنَّ دَعْوَاهُ أَنَّ الْمَرَادَ بِهِ الْأَهْلَالَ حِينَ الدَّيْمِ وَإِنْ هَذَا
 دلیل آورد باین تفسیر باینکه تحقیق عوآ و اینست که تحقیق مراد بوی شمره دادن است وقت بیج کردن و کجاست
 مَذْكُورٌ فِيهِ سُبْحَانَ اللَّهِ هَذَا دَلِيلٌ مِنَ الْخَصْمِ لَا يَبَاتُ مَطْلُوبُهُمْ عَدُوٌّ شَدِيدٌ سَبَبٌ خَيْرٌ
 مذکور در آن تفسیر سبحان الله این دلیلست از جانب خصم بر آنست ثابت کردن طلب و
 كَرِخًا وَخَوَائِدُ لِلَّهِ ذِكْرُهُ بَيِّنَاتٌ كَيْفَ يَكُونُ ضَمًّا عَلَى الْحُجَّةِ بِشَهَادَةِ الْأَصُولِ كَمَا هُوَ
 و خدا خدایان را و خداوندی باین بیان چگونه آگاه میکند ضمنا بر حجت بگوایی دادن علم اصول چنانکه او
 ظَاهِرًا عَلَى امْرَأَةٍ طَبْعُ سَلَامٍ وَذَهَبٌ مُسْتَقِيمٌ قَوْلُهُ وَابْنُ قَالَ فِيهِ وَهَذِهِ عِبَارَتُهُ
 ظاهر است بر کسیکه مراد او طبیعت سلیمست و ذهن راست و قولش و نیز گفت و تفسیر معنی و این عبارت است
 فِي الْخُرُوجِ الثَّامِنِ وَلَا تَأْكُلُوا شَيْئًا مِمَّا لَمْ يَذْكُرْ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ عِنْدَ ذَنْبِهِ تَحْقِيقًا
 در سیاره هشتم و مخربید چیزی را از آنچه یاد کرده نشد نام خدا بوی نزد بخش حقیقه
 وَلَا تَقْدِيرَ كَالْمَوْثِقِ بِتَرْكِ الْقِيَامِ إِيمَانًا بِمَقَامِ ذِكْرِهِ عَلَى أَنَّهُ ذَاكَ الْبَقْلِيُّ كَمَا هُوَ
 و نه تقدیر بر مانند مردمان که قصد نموده است ترک کردن نام خدا بجهت قیام شدن ایمان و مقام ذکر خدا علاوه آنکه وی یاد کرده
 أَوَّلُ مِنَ الثَّامِنِ الَّذِي لَوْ يَذْكُرُ لَذَكَرَهُ مَعَ عَقْلِهِ عَلَيْهِ عَنِ اسْمِ اللَّهِ بِكَلِمَةٍ إِنَّهُ
 بترت از فراموش کننده که اگر ذکر میکرد بر آنست ذکر میکرد نام خدا را با وجود عقلش از نام خدا باطل تمام شده
 بَلْفَظِهِ قَالَ لَمْ يَكُنْ زَادَتْ فَيُوضُّهُمْ وَشَاعَتْ عُلُومُهُمْ قَوْلُهُ عِنْدَ ذَنْبِهِ وَقَعَ
 بلفظش فرمود موعله زیاد و شود و فیضای ایشان و مشهور شود و علمای ایشان قولش عند ذنبه واقع نموده
 قِيدَ اللَّغْنِ وَهُوَ يَذْكُرُ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ لَا لِلْفِي إِشْعَارًا لِأَنَّهُ مُحْتَاجٌ إِلَى ذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ
 قید برائی منفی و او نیز که اسم الله علیه است قید برائی منفی برای آگاه کردن باینکه محتاج کرده میشود بسو ذکر کردن نام

عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله

عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله

عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله

عنه الماد-هم اسم الله
عنه الماد-هم اسم الله

ثُمَّ وَجَلَّ وَأَمَّا هَذَا فَهَلْ رَفَعَ الصَّوْتُ أَيْ رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ لِلصَّوْتِ وَذَلِكَ قَوْلُ هَلْ
 مَالِ بَزَكٍ أَصْلُ الْهَلَالِ بمذکر آن آواز است ای بلند کرده شود بگو آواز برای ب و آن قول مردمان رمانه
 لِحَاكِهِتِ بِاسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى اِنَّهُ يَقِي هَذَا التَّفْسِيرَ اِنْ دُكِرَ تَحْتَ قَوْلِهِ تَعَالَى وَمَا
 جَاهِلِيَّتِ بِتَبَامِ لَا تِ وَعُسْ تَمَامُ شَدِّ بَسْ دَرِیْن تَفْسِیْر اِکْرَچِه دِکْر کرده شد زیر قول او تَعَالَى وَاجْجِ
 اُھْلَ بَیْرِ لَعْنِ اللّٰه اِیْ ذِیْ حِلِّ الْاَصْنَافِ بِطَرِیْقِ التَّفْسِیْرِ بِالْاَحْصَانِ اشْعَارِ اِیَّاكَ الْمَقْصُودُ مِنْ اَهْلَاکِ
 شَهْر داده شد بگو برای غیر خدا یعنی فوج کرده شد بر کسان بطور تفسیر بالاحصای ای آگاه کردن باینکه تحقیق مقصود از اهل
 وَالْغَرَضُ مِنْ بَاْعْتِبَارِ الْمَالَ وَالْعَاقِبَةِ الذَّخْرُ دُونَ غَيْرِهِ عَالِمًا وَلَكِنْ تَفْسِیْرُ لَفْظِ اَهْلَاکِ
 وَغَضِ اِلْهَالِ بِاَعْتِبَارِ اِنْجَامِ وَاَخْرَجَ دَجَمَتَ نَهْ غِیْرَ اَنْ اَکْثَرُ وَلَکِنْ تَفْسِیْرُ لَفْظِ اِلْهَالِ
 وَتَرْجُمَتُهُ وَمَعْنَاهُ بِاَعْتِبَارِ وَصَمِ اللُّغَةِ وَاسْتِعْمَالِ الشَّرْعِ وَالْعُرْفِ هُوَ رَفَعَ الصَّوْتُ
 وَتَرْجُمَتُهُ وَصَمَای او باعتبار وضع لغت و استعمال شمع و عرف آن بلند کردن آواز است
 مُطْلَقًا کَمَا فَادَیْرَ قَوْلُهُ اَنْ رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ لِلصَّوْتِ اَهْ فَيَتَاوَلُ اَهْلَاکَ قَبْلَ الذَّخْرِ وَ
 مَطْلَعًا چنانکه فامده داد بگو تو شای بلند کرده شد بگو آواز برای ب تا پیش مل شد اهل را پیش فوج
 عِندَهُ وَهَذَا کَمَا یَذْکُرُ فِی تَفْسِیْرِ هَذِهِ الْاٰیَةِ قَدْ عِنْدَ ذِیْهِ وَعَلَى طَرِیْقِ هَذَا
 تَرْجُمَتِ فُجْ وِبَرای همین ذکر کرد در تفسیر این آیه قید عند ذیکر را و بر مطابقت این
 ذِکْرِ فِی تَفْسِیْرِ سُورَةِ الْمَائِدَةِ وَمَا اُھْلَ لَعْنِ اللّٰه اِیْ رَفَعَ بِهِ الصَّوْتُ لَعْنِ اللّٰه وَهُوَ
 ذکر کرد در تفسیر سوره مائده و آنچه شمره داده شد بر آنچه خدا بگو ای بلند کرده شد بگو آواز برای غیر خدا و او
 قَوْلُهُمْ بِاسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى عِنْدَ ذِیْهِ اِشْتِیْ فَاَوْرَدَ تَفْسِیْرًا لَفْظًا اُھْلَ لَعْنِ اللّٰه اِیْ رَفَعَ
 قول و نشان تَبَامِ لَا تِ و عُسْ تَمَامُ شَدِّ بَسْ دَرِیْن ذکر تفسیر لفظ ما اهل لعن الله به ای بلند کرده شد
 الصَّوْتُ بِه لَعْنِ اللّٰه اِلٰی هُنَا تَمَّ تَفْسِیْرُهُ ثُمَّ اَوْرَدَ هَذِهِ الْعِبَارَةَ وَهُوَ قَوْلُهُمْ بِاسْمِ اللّٰه
 آواز بوسه برای غیر خدا تا اینجا تمام شد تفسیر وی باز وارد کرد این عبارت را و او قول و نشان تَبَامِ لَا تِ
 وَالْعُزَّى عِنْدَ ذِیْهِ بَیِّنًا لِمَوْلِدِ النُّزُولِ وَاشْعَارِ الْحَرْفِ عَادَةً اُھْلَ لِحَاكِهِتِ بِاَهْمِ
 و غیره نزد و بخش بر میان کردن محل نزول و آگاه کردن بر جاری شدن عادت همانان بجهت بیان هر که محفل

ملاحظه فرمایید
 تفسیر از آیه ۱۱۹

تفسیر
 سوره مائده

ادبانه

تِلْكَ آيَةٌ فَعَسَىٰ أَلَّا تَكُن مِّنَ الْخَافِينَ يَقُولُ الْحَقِيقِيُّ وَالتَّقْدِيرِيُّ وَهَذَا الْحُكْمُ مُخَالَفٌ لِّمَا هُوَ
آن آیت پس تمیز کرد ذکر را بطوریکه مثل ناند ذکر حقیقی را و ذکر تقدیری را و این حکم مخالفست برای بدیه
الْحَقِيقِيُّ أَشَدَّ الْخِلَافِ كَمَا سَبَقَ قَوْلُهُ فَمَهْذِهِ التَّفَاسِيرُ هَرُوحٌ فِي أَنَّ الْمُرَادَ بِذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ
حقیقی بنایت خلاف چنانکه گذشت و تفسیر پس این تفسیر صریحست در اینکه تحقیق مراد بذكر نام خدا یا
غیره وقت الله می یابد علیه قَوْلُهُ عِنْدَ ذِكْرِ اسْمِهِ بِلَفْظِ قَوْلِهِ زَادَتْ فَيُصَوِّرُهُمْ وَشَاءَ
غیر او وقت هیچ است دلالت میکند بر قولش عند ذبح تمام شد بلفظش فرمود مولی زیاد شد فیصفا او شان و
عَلَوْهُمْ لَيْسَ كَذَلِكَ لَعَلَّكَ تَفْسِيرُ آيَةِ الْاَوَّلِ مُطْلَقٌ عَنْ قِيلٍ عِنْدَ ذِكْرِ قَادَعَاءِ التَّقْيِيدِ فِيهِ
علما او شان نیست اینچنین چه تحقیق تفسیر آیت اول خالیست از قید عند ذبح پس عوی کردن تقدیر آن
خِلَافٌ لِلْوَاقِعِ وَتَفْسِيرُ آيَةِ الثَّانِيَةِ صَرِيحٌ فِي أَنَّ الْمُرَادَ بِذِكْرِ اسْمِ اللَّهِ عَلَى الذِّجَةِ
مخالفست برای واقع و تفسیر آیت دوم صریحست در اینکه تحقیق مراد بذكر نام خدا هر ذبحه
ذِكْرُ اسْمِهِ الشَّرِيعِي وَقَدْ ذُكِرَ لَهَا قَبْلَهُ وَلَا بَعْدَهُ وَلَا كَلَامٌ فِيهِ وَلَكِنَّ بَصَرِيحٌ فِي أَنَّ
ذكر اسم بزرگ خداست وقت ذبحش نه پیش ذبح و نه بعد آن نیست کلام را آن نیست صریح در اینکه تحقیق
لَا حَالُ لِمَا لَمْ يَكُنْ عِنْدَ ذِكْرِ اسْمِهِ مَا يَكُونُ عِنْدَ ذِكْرِ اسْمِهِ لَا مُطْلَقًا كَمَا هُوَ مَرَادُ السَّائِلِ فَقِيَاسُ أَحَدِهِمَا
اجمال حسرام کنده برای حجه نیست که باشد در ذبحش نه مطلقا چنانکه او مطلب سائلست پس قیاس کردن یکی از آن
عَلَى الْآخَرِ قِيَاسٌ مَعَ الْفَارِقِ وَيَكُونُ هَذَا الشَّبَهَ بَيْنَ نَيْبَتِ خَوَاصِّ الْخَيْرِ يُرَادُ الْخَارِجُ عَلَى قِيَاسِ
بر دیگر قیاست با وجود فارق و میباشد این شباهت بر کسی که ثابت کند خواص خوک را یا خیر را بر قیاس کردن
بِشَوْتِ خَوَاصِّ الْبَقَرِ وَالْحِجْلِ وَيَتِمُّ تَضَادُّهُمَا بِحُجَّتِهِ فَالْأَنَّ لَا بُدَّ لَنَا أَنْ نَذْكُرَ عِبَارَةَ التَّفَاسِيرِ
شبهت خواص کا و یا اسب و میان بر دو مخالفست که پوشیده است پس اینوقت ضرورت برآورد کرد که عبارت تفسیر
بِقَدَرِ مَا لَيْسَ بِالْمَجْمُوعِ وَأَنَّ الْأَنْحَالَ مَعَ كَثْرَةِ اسْتِعْثَالِ الْبَالِ قَالَ فِي الْمَذَكَّرِ
منافق می که می شود در ستایی و وقت کوچ کردن با وجود کثرت مشغول شدن دل گفت و تفسیر مدارک
فِي تَفْسِيرِ سُورَةِ الْبَقَرَةِ وَمَا أَهْلُ الْبَيْتِ لَعَلَّ اللَّهُ أَيْ ذِكْرِهِمْ لِلْأَصْنَامِ قَدْ كَرِهَ عَلَيْهِ غَيْرُ اسْمِ اللَّهِ
تفسیر سوره بقره و آنچه شده داده شد بقرای غیر خدا نمی بخورده شد بر کفان پس ذکر کرده شد بر کفان نام خدا

این آیه را
در سوره بقره
در آیه ۱۱۸
در تفسیر
در تفسیر

این آیه را
در سوره بقره
در آیه ۱۱۸
در تفسیر
در تفسیر

در سوره بقره
در آیه ۱۱۸
در تفسیر
در تفسیر

در سوره بقره
در آیه ۱۱۸
در تفسیر
در تفسیر

المقصود من هذا الخبر انما هو التمثيل وبيان المنكر وجرى العادة لهم وذكر

تفسيرهم ودر کردن خاص جزاین نیست که او را تمثیل است و بر بیان محل و دل جاری شدن عادت

فِي تَفْسِيرِ الْكِتَابِ فِي سُورَةِ الْبَقَرَةِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ رَفَعَهُ الصَّوْتُ لِلصَّخْرِ

در تفسیر کتاب در سوره بقره و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا بند کرده شد و اولی برای

وَذَلِكَ قَوْلُ أَهْلِ الْحَاذِلَةِ بِاسْمِ اللَّاتِ وَالْعُزَّى قَبْلَ أَنْ يَصْلَحَ الْإِطْلَاقُ وَفِي الْبَيِّنَاتِ

و آن قول مردمان زمانه جاویدت بنام لات و عسری پس بن تفسیر این طلاق است در تفسیر بیاضی است

فِي سُورَةِ الْبَقَرَةِ وَمَا أَهْلَ بِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ رَفَعَهُ الصَّوْتُ عِنْدَ حُجْرِ الصَّخْرِ

در سوره بقره و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا بند کرده شد و آن اولی از ترزد بخش برای است و

أَهْلُ هَذَا أَصْلُهُ رُؤْيَا الْهَلَالِ يُقَالُ أَهْلُ الْهَلَالِ وَأَهْلُ الْهَلَالِ كُنْ بِالْجَرِّ

اهل این هلال دین ماه نیست گفته میشود دیده شد ماه نو و دیدم آن را که برگاه جاری شد

الْعَادَةُ أَنْ يُرْفَعَ الصَّوْتُ بِالتَّكْبِيرِ إِذَا رُفِيَ سَمِعَ ذَلِكَ أَهْلُ الْهَلَالِ تَقَرُّبُ لِرَفْعِ الصَّوْتِ

عادت است باینکه بلند کرده شود و او را بعضی الی اکبر و فیکر دیده شود ماه نو نامیده شد آن اهل را باز گفته شد اهل برای بلند

وَأِنْ كَانَ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ فِي هَذَا التَّكْبِيرِ وَإِنْ ذَكَرَ لَفْظُ عِنْدَ حُجْرِ الصَّخْرِ لَكِنْ أَفَادَ

اگر چه باشد برای غیر اهل تمام شد پس بن تفسیر اگر چه ذکر کرده شد لفظ عند حجه صخره لیکن فایده و تفسیر

أَنْ مَعْنَى أَهْلِ هَذَا وَتَرْتِيبُ فِي اللَّغَةِ وَلَا سِتِّعَالِ إِنَّمَا هُوَ رَفَعُ الصَّوْتِ مُطْلَقًا

این معنی است اهل و ترتیبش در لغت و استعمال جزاین نیست که او بلند کردن او را است مطلقا

سَوَاءٌ كَانَ عِنْدَ الدَّخْرِ أَوْ قَبْلَهُ أَوْ بَعْدَهُ كَمَا يَشْعُرُ بِهِ آخِرُ عِبَارَتِهِ تَقَرُّبُ لِرَفْعِ الصَّوْتِ

برابر است که باشد نزد دخیل یا قبل او یا بعد او چنانکه شعرت بوی آخر عبارت بیاضی باز گفته شد برای

أَهْلُ هَذَا قَوْلُ أَهْلِ الْبَيِّنَاتِ وَرَبُّنْ أَهْلُ الشَّيْءِ وَالْجَمَاعَةِ وَشَيْءُ الْكَلَامِ

اهل و این است اهل بیاضی و امر در اهل سنت و جماعت و بزرگ اشعه

وَقَدْ وَهَّ الْأَمْرَ فِي تَفْسِيرِ سُورَةِ الْمَائِدَةِ تَحْتَ هَذِهِ الْآيَةِ وَمَا أَهْلَ لَعْنَةُ اللَّهِ أَيْ رَفَعَهُ

و پیشوای است در تفسیر سوره مائده زیر این آیت و آنچه شمره داده شد بوی برای غیر خدا بند کرده شد

در تفسیر بیاضی است

عادت است

و تفسیر بیاضی است

برابر است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ وَلَا یَرْفَعُونَ اَصْوَاعَهُمْ لَعْنِیْهِ اللّٰهِ اَعَنْتُمْ كُیْدَهُمْ وَهٰذَا
نَجْمٌ یُّكْرَدُ بِنَامِ لَاتٍ وَغَسَّ وَیُكْرَدُ اَوَانِیْ خُودِ رَاۤیِ غِیْظًا كَثِیْرًا كُیْدُهُمْ وَایْنِ

ذَكَرْ مَا دَعِمَ قَالِبَا وَذَكَرْ فِي سُورَةِ الْأَنْعَامِ أَوْ شَقَا أَهْلَ لَيْلِي الشَّوْبَةِ

دو رکوردن عادت ایشان است که هر دو رکورد در سوره
الغلام یا حرام که شش و ده آیه شریفه برای غیر خدا است

منصوبة لكل صفة لغسق أي رفع الصواب لكل دمج باسم غير الله وسمي بالفسق

منسوب به باعتبار محل صفت است بر انقطاع این بند کرده شد و از بر ز بخش بنام غیر خدا و نامیده شد بفسق

لَقَدْ عَلِمْنَا فِي بَابِ الْمُسَقَاتِ فِدَاكَ لَقِطَةً ذَبَعَهُ هُمُومًا وَخَرْنَا لَكَ التَّقْسِيرَ بَيَانًا لِلْمُؤَدِّ وَاسْتَعَارَ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

و بعد

بسم الله الرحمن الرحیم

مبحث کتب استعمال فی باب مستقامت لیس که در مفسر فط علی فجہ را در اینجا در آن تفسیر برای بیان کردن محال و دل

عَادَتُهُمْ وَالشَّاهِدُ عَلَى الْأُطْلَاقِ لِلْعَدَّةِ وَالشَّرْعِ وَالْعُرْفِ وَذِكْرُ هَذَا اللَّفْظِ

بحر جی کاسیم و ساقی علیا اناست درین سرور است
 چهار سال عادت او شان بود که امر : الخلاق لغت و شرع وعرف و ذکر کردن از لفظ

جاری شدن عادت و سال و نوازه برین خلاق و سرچ و سحر و در درون این خط و

في موضعين من التفسير مع انه قد مر في اصول الحنفية فاطبة ان التعبد يكون

در یک موضع نه موضع دیگر از تغییر را با آنکه بحقیق البتہ ثابت شده است در اصول حقیقه جمعا الک مجموع تغییرات

على طريقة المفهوم المخالف لأن المطلق يجري على إطلاقه والمقيّد على تبيده فالتأني

بر طور مفهوم مخالف چه تحقیق مطلق جاری میشود بر الحاق خود و مقید بر تفصید خود پس اینانی میشود

أَحَدُهُمَا لِأَخْرَاجِ بَيِّنٍ وَكُتِبَ الْأَصُولُ وَفُرِعَ عَلَيْهِ أَحْكَامُ كَثِيرٌ مِّنَ الْخُلَاقِيَّاتِ بَيِّنُ الْخُفْ

کلی از آن بر دو برای دیگر خا که بیان کرده شد و در کتب اصول فقه و تفریع کرده شد بر دو احکام بیشتر از سائل اختلاف میان علمای

وَمَنْ هَذَا وَالنَّفْسُ السَّامِيَّةُ فِي الْمَوَاضِعِ الْمَذْكُورَةِ هَكَذَا

و غم ایشان، بختانت در تقصیر زیاد است در موعضای ذکر کرده شده ذکر کرده و آن

الْبَقِيَّةُ وَالْأَهْلُ بِالْغَضَبِ مَا ذُكِرَ لَعَنَ اللَّهُ وَرُفِعَ الصَّوْتُ وَلِهَذَا سَمِعَ الْإِمَامُ

البقرة وما أهل به لغير الله إي وما كذبوا بغير الله ودر این سوره سجدات و سجده ها

بقیہ واکہ سہرہ دادہ شد بیان برای عیجد ایسی واکہ پنج کردہ سدر عیجد او سیدار و بر این

هَذَا لَا يَرَفَعُ النَّاسِلَ صَوَاهُ عِنْدَ رُوَيْتِهَا شَيْءٌ وَأَفَادَ عَطْفُ الْعَامِ عَلَى الْحَاضِرِ مَسْأَلَةً

میں نے اپنے دل سے
فراق کی آگ لگا دی
میں نے اپنے دل سے
فراق کی آگ لگا دی

معہ مفتی عارف
نفس زبیدی ۱۳
مفتی اسی نور الدین
اصحٰی
مفتی اسی نور الدین
نفس زبیدی ۱۲

أَقُولُ مَا اسْتَفَادَ مِنْ كِتَابِ التَّائِيْدِ فِي الْأَحَادِيثِ وَالْفَقْهِ أَنَّ مَا جَاءَ فِي الدِّيْنِ

ميكويم از آنچه استفاد ميشود از كتابهاي تفصيلي و حديثها و علم اصول و فقه اينكه تحقيق مدار حلال بودن و نجس

على البدن من الطريق الشرعي المعروف بشرط قصد التقرب الى الله تعالى سبحانه و لم يرد

بر وجهي كه درين بطور شرع مشهور است شرط قصد كردن نزد كسي بسوي خداي تعالى سجاوه و اراده كردن

التعظيم له و الا خلاص له بحيث لا يشارك غيره ولا في الظاهر ولا في الباطن و لا في

تعظيم راي خدا و اخلاص بر اخذ بطوريكه شريك نمند غير او تعالى رانده در ظاهر و در باطن در وجهي

حتى يترك الفقهاء معنى التسمية كما في جامع الرموز و غيره تحت قوله لا تارك

تا اينكه بيان كردند فقهاء معنى التسمية را چنانكه در جامع الرموز و غير اوست زير قول نصف ترك كسده

التسمية عما ذكر الداعي اسم الحرج على الدية عند الدية لله تعالى فذكر كونه

بسم الله قصد آت ذكر كردن بكنهه صرف نام خدا را بر وجهي وقت بيع كردن براي خداي تعالى پس ذكر كونه حلال

في اثناء بيان فوايد القبول الا حرجا زينة و انما قلنا لله تعالى لا لله لو ذبح و سمي بغير

در بيان بيان كردن فائدهاي قبه و احترام و جزاين ميت كه قيمت قطعه تعالى براي اينكه تحقيق كند كه دويم الله

لا مبر و غيره من العطاء لا يحل لا لله ذبح تعظيما له لا لله تعالى ولهذا لا يصعب

مير يا غير او از بزرگان حلال نميشود چه تحقيق ذبح كرده شد بر تعظيم وي نه براي خدا تعالى براي هيچي نداشتن

يد يربل يد فعه الى غير و خلافه اذا ذبح للصيف فانه لله تعالى ولهذا يصعب

رو بر او و بلكه دفع نمكند از اسب و غير او بخلاف آنچه كه وقتي ذبح كرد بر آسمان پس تحقيق آن ذبح بر اخلاص است بر كسي كه نداشت

يد يربل ليكل كما في الزهد في ربي و في الاشباه والنظائر في نجاسة النية و المحج

رو بر او و اما بخورد و چنانكه در راي است تمام شد و در اشباه و نظائر در بحث ميت و بحث

الخامس في بيان الاخلاص ولكن ذكر و اني كتاب الاضحية ان البدنة محترمة عن

پنجم در بيان اخلاص وليكن ذكر كردن فقهاء در كتاب الاضحية تحقيق شد بر كفايت نمكند از

سبعة اركان الكل مرهدين القرنة و ان اخلفتها كلها من اضحية و قران و متعة

در وجهي كه درين بطور شرع مشهور است شرط قصد كردن نزد كسي بسوي خداي تعالى سجاوه و اراده كردن التعظيم له و الا خلاص له بحيث لا يشارك غيره ولا في الظاهر ولا في الباطن و لا في

در وجهي كه درين بطور شرع مشهور است شرط قصد كردن نزد كسي بسوي خداي تعالى سجاوه و اراده كردن التعظيم له و الا خلاص له بحيث لا يشارك غيره ولا في الظاهر ولا في الباطن و لا في

در بیان حدیث
در بیان حدیث
در بیان حدیث

ذَجْرَ لِقَدُومِ الْأَمِيرِ أَوْ لَوَاحِدٍ مِنَ الْعُظَمَاءِ يَحْرُمُ وَلَوْ ذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ تَعَالَى وَالضَّعِيفُ
 ذَجْرَ كَرِهَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ أَمِيرًا يَبْرَأُ سِيَرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا كَانَ يَحْرُمُ يَسْجُدُ أَوْ كَرِهَ ذَكَرَ اسْمَ اللَّهِ تَعَالَى أَوْ لَوَاحِدٍ مِنَ الْمَدِينَةِ
وَاللَّهُ لَخَبِيرٌ بِتَوْبِهِ لَا بَصَارَ ذَجْرَ لِقَدُومِ الْأَمِيرِ وَتَحْوِيلُ
 و در مختار شرح تنویر الابصار ذج کرد برائے آمدن امیر و مانند
 گویند که حدیثی از امیر یا یکی از بزرگان حرام میشود چه تحقیق شرع و داده شود برای غیر خدا اگر چه ذکر کرد نام خدای تعالی را و اگر ذج کرد
 الضَّعِيفُ لَا يَحْرُمُ وَلَا تَنْتَهَى الْخَلِيلُ وَكَرَامَ اللَّهُ تَعَالَى وَالْفَارِقُ أَكْثَرُ أَنْ قَدْ قَالُوا
 برای همان حرام میشود چه تحقیق این سنت خلیل است و تعظیم کردن خدای تعالی و فرق گفته اند که تحقیق اگر آورد و چیزی را
 مِنْهَا كَانَ الذَّجْرُ لِلَّهِ تَعَالَى وَالنَّفْعُ لِلضَّعِيفِ أَوْ لَوَاحِدٍ أَوْ لِلرَّجُلِ وَإِنْ كُنْتَ تَقْدِمُهَا لِيَاكُلَ
 از آن باشد ذج برای خدای تعالی و نفع برای پیمان یا برای و لیس یا برای فائده تجارت و اگر نه آورد و چیزی را نخورد
 بَلْ يَدْفَعُهَا الْغَيْرُ كَانَ لِعُظَمَاءِ غَيْرِ اللَّهِ كَحَرَمٍ وَهَلْ يَكْفُرُ قَوْلَانِ بَرَاءَتِهِ وَشَرْحُهَا
 بلکه دفع کرد آنرا بر آنجا و مانند برای تعظیم غیر خدا پس حرام میشود و لیس یا کافر میشود ذج و دو قول مذکور است از بزرایه و شرح و بیان
 قُلْتُ فِي صِدْقِ الْمُنِيَّةِ لَا يَكْفُرُ لَا تَأْكُلُ الظَّنَّ بِالْمُسْلِمِ بِأَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَى الْأَدَمِيِّ هَذَا
 گویم و در کتاب صید نیست کافر میشود چه تحقیق با بزرگانی نمی کنند بزرگان یا بزرگان تحقیق نزدیک یکدیگر است آدمی باین
 الْحَرَمُ وَتَحْوِيلُ فِي شَرْحِ الْوَهْبَانِيَّةِ عَنِ الدَّخِيرَةِ وَنَظْمُهُ فَقَالَ شَعْرٌ قَاعِلُهُ جَمُودٌ
 ذج و مانند است در شرح و بیان از ذخیره نظم کرد آن را بگفت و فاعل آن جمود است
قَالَ كَافِرٌ وَفَضِيلٌ وَاسْمُ الْعَمَلِ لَيْسَ يَكْفُرُ إِلَّا شَيْءٌ وَهَكَذَا فِي مَطَالِبِ الْمُؤْمِنِينَ
 گفتند که کافر است و فضیل و اسمی که کافر است گویند تمام شد و همچنان است در مطالب المؤمنین
 وَبَصَارِ الْأَحْسَابِ وَغَرَابِ الْقَيْنَةِ وَغَيْرِهَا وَفِي الْحَدِيثِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ كَفَرَ
 و بصر الاحساب و غراب القینه و غیر آنها در حدیث است لعن کرد خدا کسی که کفر کرد
 لَعَنَ اللَّهُ رَوَاهُ أَحْمَدُ وَالْمُسْلِمُ وَابْنُ أَبِي حَتْمٍ وَابْنُ أَبِي عَرَبٍ وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَابْنُ أَبِي حَتْمٍ وَابْنُ أَبِي عَرَبٍ
 برای غیر خدا روایت کرد این را احمد و مسلم و نیز در حدیث است لعن است کسی که ذج کرد برای غیر خدا روایت کرد

مُسْتَبَلٌ يَذْكُرُ فِي عَمِيرٍ أَسْمَى وَفِي مُتَاوَى رَيْسَانٍ فِي بَيْتٍ يَكُونُ كَعَمْرًا

از آن گداز کرده میشود که خبر او تمام شد و در قادی قاضی خان است در باب پنج باشد که

رَجُلٌ دَعَا رُوحَهُ الْإِنْسَانِ فِي وَقْتِ الْخُلْعَةِ وَالْثَمَانِي فِي مُحَاوَرَاتِ وَقَائِشَةِ دِلِّقَالِ

مردی فوج کرد برای وجہ امتنان در وقت خلعت و دعوت در مہمانی و انجمن ہا بہ باشند اور گفت

الشيخ الامام ابو بكر محمد بن الفضل رحمه الله تعالى هذا كفر والمذبح مية الاكل

شیخ امام ابو بکر محمد بن فضل رحمہما اللہ تعالیٰ ابن کفرست و جانور مدح و دراست خود

وَقَالَ النَّبِيُّ الْأَمَامُ اسْمِعِينِ الرَّاهِدَ رَحِمَهُ اللَّهُ إِذَا ذَمَّ الْبَقْرَ أَوْ الْأَيْلَ فِي الْخَوَارَاتِ

و گفت سنج امام اسماعیل زاهد رحمه الله وقتیکه فوج کردگاورا بیشتر را در دعوتها

أَوَلَمْ نَرْسُلْ فِي الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكَ أَسْمَاءً مِمَّا تَبْتِغِي عَنْ أَهْلِ كُنْعَانَ إِذِ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَهْلَ الْبَيْتِ الْمُنَافِقِينَ فَجَعَلْنَاهُمْ نَوْمَ الْغُرَابِ لَعِبْتَ لَهُمْ عَزْلَ الْغُلَافِ إِذِ اتَّخَذُوا صُورًا مِثْلَ صُورِ الْمَلَائِكَةِ فَأَلْهَمْنَا الْغُلَافَ أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا الْمَلَائِكَةُ آتِنَا بِهَذِهِ آلِهَةِ الْبُطَيْنِ وَأُولَئِكَ يَنْفَكُونَ مِنْ أَجْنَابٍ فَأَلْهَمْنَا الْوَيْلَ لِقَوْمِكُمُ الَّذِينَ دَرَجُوا أَعْنَافُ الْوَيْلِ لِقَوْمِكُمْ هَؤُلَاءِ لَقَدْ أَقْبَلْتُمْ إِلَيْنَا فَلَمْ تَكُونُوا أَتَقْنُونَ فَاذْكُرُوا يَوْمَكُمْ الَّذِي كُنْتُمْ تُكْفَرُونَ

یا جہاد! گفت جماعتی از عالمان می باشد کفر تمام شد و در فتاویٰ عالمگیری است

من كتاب التبايح وفي المسجل ذبح عند فرقي الصيف لعظيمه لا يحل أكلها وكذلك عند فرقي

از کتاب ذابیح و در شکل فنج کرد تردیدین همان برای تعلیم و احصال نشود و خوردنش همچنان برودن

لَمْ يَكُنْ لَكَ عِندَ عَيْنِ الضَّعِيفِ لَاجِلُ الضِّيَافَةِ فَانْتَ لَا بَاسَ بِكَ

الامير وغيره لعظماءه واما اداد جرح عبدالعظيم فكثير من اعدائه

ایر یا خبر دے برای تعظیم وی و اما و مسلک دج کرد و در عاب سدل همان جنگ محال پس بعضی

كُنَّا فِي الْجُومَةِ النَّبِيَّةِ رَسْمِيَّ وَفِي فَصُولِ الْعَادِي فِي بَابِ طَبَقِ الْفَرَسِ

پنجاه است در جوهره نیره تمام شدت و در فضول عمادی است در باب آنچه عیاشان لعل سیر و

عَلَى الْإِنْسَانِ شَيْئًا وَقَدْ وُفِيَ وَأُخْذَ خَوَازِجُ كُفْرٍ الذَّالِمِ وَالْمَذْبُوحِ مِثْلَ كُنَافَةٍ

برای تعلیم انسان چیزی را وقت آمدنش و گرفت دعوت را کافر شود و فح کشته و جانور مذبح مردار است

وَالْأَخَرُ وَذَكَرْنَا النِّصَاقَ قَالَ الْإِمَامُ اسْمِعْهُمُ الْإِنَّا هَذَا إِذَا دَخَلَ الرَّجُلُ الْإِبِلَ وَالْبَقَرِ

الدجيرة وودل فيها ايضا وقال له مام استعجل السجدة يا بسم الله الرحمن الرحيم

ذخیره و ذکر کرده شد و حصول عمادی بیدولت امام اسماعیل را بدو عجله و ج کرد و مرد سرور را

فِي الْخَوَارِ كِتَابِ لَاحِلِ الَّذِي يَقْدُمُ مِنَ الْحِجْرِ وَالْغُرُوقِ قَالَ الْأَمَامُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْحَاجُّ الْحُرِيُّ وَآلِهِ

تاریخ تاجیکان
دولتین خوار
زکند امیر
ولایت خوار

۵۰

در بیان فضیلت

ابوداؤد و معناه علی ما صرح به الشرح بحسب اللغة الذبح یقتضی المقرب بل غیر
ابوداؤد معنی او بنا بر آنچه تصریح کرده نوی شاره آن حدیث بحسب لغت ذبح است باراده تقرب به سوی غیر
الله تعالی سواء ذکر التسمیة عند الذبح ام لا وفي غرائب بنی عبید و

خدا ی تعالی برابرست که ذکر کرده شود پس از نزدیک ذبح یا نه و در غرائب ابو عبید

بُستانِ الفقیه و کثر العباد ائله لا یجوز ذبح النقرة والغنم عند القبور

و بستان فقیه و کثر العباد است که تحقیق جاریست ذبح کردن گاو و گوسفند نزدیک گورها

بقوله علیه السلام لا عقر فی الاسلام هكذا فی سنن ابی داؤد دعی بنی الذبح عند

برای قول آنحضرت علیه السلام نیست ذبح در اسلام همچنانست در سنن ابوداؤد یعنی ذبح کردن نزد

القبور كما فی فتاوی البندی و ابراهیم شاهن و غیرهما و کذا لا یجوز علی السواء الجحد

گورها چنانچه در فتاوی بندی است و ابراهیم شاهی و سوائی این برد و همچنین جاریست ذبح بر گورهای

و عند شرا الدار لان النبی صلی الله علیه وسلم کفی عن ذبائح الجن بناء علی اقم

و نزدیک خریدن برای چه تحقیق پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع فرمود از ذبحه های جن بنا برین که تحقیق

یکرمون مخافة انهم ان لم یذبحوا یؤذیهم الجن فابطل النبی صلی الله علیه وسلم و نهی عن ذبح

اگر ام بیکرند جن را بجهت ندیده اینکه تحقیق ایشان اگر ذبح نکنند زیاده و شمارا جن پس بطلن فرمود پیغمبر صلی الله علیه وسلم منع کرد

و فی فتاوی ابراهیم شاهی فی باب المتفرقات و فی دستور القضا

و در فتاوی ابراهیم شاهی است در باب متفرقات و در دستور القضا

فی المتفرقات من فتاوی التسمیة رجل ذبح للضیف شاة و ذکر اسم الله تعالی

در متفرقات نفل از فتاوی تسمیه مردی ذبح کرد برای مهمان گوسفند را و یاد کرد نام خدای تعالی

یحمل اكله و لو ذبح لاجل قوم او قد و مر واحد من العطاء و ذکر اسم الله تعالی یحرم

حلال میشود خوردنش اگر ذبح کرد برای قوم یا برای آمدن یک از بزرگان و یاد کرد نام خدای تعالی اگر ام شنبو

اکله لان فی المسئلة الثانية کان الذبح تعظیما له لا تعظیما له تعظیما له لا یؤصم بین ید ید لیا

خوردنش چه تحقیق در مسأله دوم باشد ذبح برائے تعظیم او را است تعظیم او را پس بخاوردن و خوردن او یا بخورد

در بیان فضیلت
در بیان فضیلت
در بیان فضیلت

الامام ابو حنيفة السفياني رحمه الله والقاضي الامام ابو علي النيسابوري والحاكم الامام ابو عبد الرحمن

امام ابو حفص سفر در وقایع امام ابو علی تسبیح دعا کرم امام ابو عبد الرحمن

الكَاتِبُ الشَّيْخُ الْأَمَامُ عَبْدُ الْوَاحِدِ بْنِ دَرَبِ الْمَحْمُودِ الشَّيْخُ الْأَمَامُ أَبُو رَسْحَى الْمُوقَدِي

کاتب و شیخ امام عبدالواحد بن درب حدید و شیخ امام ابوسعحق نو قدس

وَالْحَاكِمُ الْأَمَامُ أَبُو مُحَمَّدٍ الْكَافِي إِنَّهُ يَكْفُرُ بِشَيْءٍ فَلَا مَرَعَةَ بِالْمُتَمَيِّدِ وَمَقْلُ التَّوَابَاتِ

و حاکم امام ابو محمد کشف تحقیق او کا ویرستہ تمام شد پس ہر گاہ فایغ شدیم از تنہید و نقل کردن روایت

فَاسْتَقِمْ مِنْكُمْ السُّؤَالَ عَلَى نَحْمِ الْحَقِيقَاتِ مَا قَوْلَكُمْ رَحِمَكُمُ اللَّهُ فِي الْأَنْعَامِ الَّتِي أَهْلُ الْبُيُوتِ

ایس فتویٰ مطہرہ از شما سوال را موافق تحقیقات چیست قول شمار حم کہ شمار احد در چهار پایان کہ شہرہ دادہ شدہ

اللَّهُ عَظِيمًا وَتَقَرَّبَ إِلَيْهِ وَذَكَرَ اسْمُ اللَّهِ سُجْدَةً حِينَ الدُّخُولِ فَلْتَمِمْ أَنْ تَحْلُلَ مِنَ الطَّنَاءِ

خدا یعنی خوانده شد بوی برای غیر خدا و ذبح کرده شد بر کتفیم تقرب بسو غیر خدا و ذکر کرده شد نام خدا سبحان و قتی که ذکر کرد

فَأَجَابَكُمْ لِرَوَايَاتِ مَا الدَّلِيلُ عِنْدَكُمْ مِنَ الْبَيِّنَاتِ بَيِّنَاتٌ تَوَجُّرُوا وَاللَّهُ هَذَا وَهَذَا

پس چیت جواب بفرما و اینها و کلام دلیل است تردیدها از دلیل باینسان نمیدانم اب داد و سود و حد و اینست شمارا و بدای
نقا خط کار بر سر خط اول خط اول و نه بنام شاه و کر علی صاحب شاه صاحب

مصدر: انشا کہو عاصی احمد علی الدینوالا بعد اس موضوعات مطالعہ فرمائے کہ ساتویں رقمہ الشیخ مع

مسائل مربوطی احسن اعلیٰ صاحب سیدہ جواب مسائل بعضی فضلاء کہ نوشتہ اند رقم سوم و دوم و اولیٰ صاحب

سعی کنانمیزه دینیه اگر خری جواب نویسنده در فقیر بفرستید تا بان فاضل بسم و تصدی خود بس کنیم و نیز

یک آیه بنا بر دریافتن تفسیر آن مرد حاجی اعطای صاحب فقه جواب آن نیز از مولای صاحب اگر نوشته تفسیر

تر دفعه بفرستد والا خیر تر خود فرد جواب با احتیاط دارند بکار خواهد آمد و اعمال فراغت دنیوی را موقوف

المنذ عند الملاقات: يكر اعمال نجرب هم اجازت خواهم داد حافظ فقير عبد الغني مكر آله اگر فرد جوا

مسئله برید، و مولوی سن علی صاحب تر و خود دارند برای نوشتن جواب پس نقاش تر و فقیر نوشته

بهر مستند و یار خود در اند من خواهم طلبید غرض نقل این فرد که می رود و نقل جواب این اگر مولو حبیب

جواب بنویسند هر وقت نقل نمایند نقل خطا که در جواب این رساله مضمون رسید ان امد

فيه عند المسيحين كرهه من ذلك في الذر المختار ذبحه لقدوم الامير ونحوه كواحد من العظماء
 كفت در مختار ذبح کرد بنابر ادن اسير و مانند آن مثل کسی از بزرگان
 یحیی و لا تله اهل البغیر لله ولو ذکر اسم الله تعالى ولو ذبح للضعیف لا یحرم وهل
 حرام میشود زیرا که او قرار یافته شد برای غیر خدا که چه ذکر نام خدا هم کرده شود و اگر ذبح کرد برای مهمان حرام نشود آیا
 یکفر قولان بنار زنی و شرع و هبائیه قلت و فی صید المؤمنة انکره ولا یکفر
 کافر میشود قال آن درین و قول است بهر زنی و شرح و بیان میکند که در صید مکتوب است که او کرده است فاعلش کافر
 لا تأکل منی الظن بالمسلم انه یتفرق الی الا دمی بهذا البحر ونحوه فی شرح الوهبائیه
 چرا که ماسوین نمیکند بحال مسلم که او تقرب بخود بسو آدمی باین ذبح کردن و شل او نکردست و شرح و بیان
 عن الذخیره و نظمه فقال شعر فاعله جهودهم قال کافر و فی فیض و لا یغیر
 از ذخیره و نظم کرد و در این گفت و فاعلش کافر کافر است و فی فیض و لا یغیر
 لیس یکفر و انشی عبارة للذر المختار و فی فصول العمادی و من یدبح فی وجه انسان
 کفیر نمی کنند آخرت عبارت در مختار و در فصول عمادی است و آن کسی که ذبح میکند بر روی انسان
 شیئا وقت قدومه و اتخذ حواره کفر الذاریح و المذبح مکتوب و کذا فی الذخیره و ذکر
 چیز را وقت آن او و کثرت دعوت مردم کافر شود ذبح کننده و مذبح یعنی آن جانور مردار شود و چنین است در ذخیره
 فیها و قال اسمعیل الراهد اذا ذبح الرجل الاربیل او البقر فی الحوارات لاجل الذی
 در ذخیره و گفت اسمعیل زاید و تسبیح ذبح کرد مردمی شریک را کافر را در حوارات یعنی غوتمای تحت شجره
 یقعد من الحج او الغن و قال الشیخ الامام اباعبد الله و الشیخ الامام اباحفص القاضی
 که می آید از حج یا از غن و پس بر آنست شیخ امام اباعبد الله و شیخ امام اباحفص و قاضی
 الامام اباعلی النسفی و الحاکم الامام اباعبد الرحمن الکاتب و الشیخ الامام عبد الوهاب
 امام اباعلی نسفی و حاکم امام اباعبد الرحمن کاتب و شیخ امام عبد الوهاب
 و الشیخ الامام اباسحق و الحاکم الامام ابامحمد قالوا یکفر و اما ما فاکره ذلك اشد
 و شیخ امام اباسحق و حاکم امام ابامحمد گفتند کافر میشود و این آن لکن بن کعب و عبد الله

در ذخیره

در مختار

سوال کسی کا و یا بزرگ بنام کدام شمشید یا ولی ذبح نماید یا صرف لمیده یا شیر برنج به نیت نیاز کند ام
 بزرگ بزد و صلح را بخوراند این هر دو را چه حکم است و خوردن طعام نیاز و نذرانه مساکین و فقیر را بجا
 است غنای و اهل تمول را چه حکم است **جواب** ذبح کردن جانور بنام غیر خدا خواه پیغمبر باشد خواه ولی خواه
 شمشید خواه غیر ایشان حرام است اگر بقصد تقرب بنام خدا ذبح کرده باشد و حیوان جانور هم حرام و در آنچه
 و ذبح کننده متدبیر شود به ازین فصل منع لازم است در تفسیر کبیر و تفسیر نیشابوری مکرر تفسیر قوم
 قال العلماء لو ان مسلماً ذبح ذبیحة وقصد بذبحها الشکر لله صاعداً و ذبیحة
 لکفنه علیما یجوز ذبح کرد ذبیحه را و اراده کرد نزد کسی را بسوی خود کرد ذبح و ذبیحه را بزرگ
 ذبیحة قرینا است و اگر لمیده و شیر برنج بنا بر فاتحه بزرگی بقصد ایصال ثواب بروح ایشان پروردگار
 مضایقه نیست جابر است طعام نذر الله اعتبار خوردن حلال نیست طعام نذر الله نیست کسی گوید اگر بعض
 را اشتاق شود یا مسافرین یا بدکاران من شود بر ذریع من این قدر طعام برای خدا خواهم خورایم این نذر
 الله است و اگر فاتحه بنام بزرگی داده شد پس بغیرا هم خوردن در آن جائز است و الله اعلم تمام شد تفسیر
 حضرت مولانا شاه ولی الله صاحب قدس سر العزیز استفتا در باب جانور که بنام غیر خدا ذبح کرده شود
سوال ما قولهم رحمهم الله در صورتیکه کسی جاندار را برای تقرب بغیر الله ذبح سازد و مرادش ازین نثار
 جان بنا بر تعظیم الله باشد لیکن عند الذبح نسبت به گوشت آن جاندار سبب کرشمه حلال مشویا سبب
 تعظیم و تقرب بغیر الله که بر همین نیت ذبح کردید حرام میشود بنوا و جوا **جواب** ذبیحه که تقریباً و تعظیماً لغیر الله
 ذبح کرده شود حرام کرده و ذکر تسبیح بخلاف نیت سفید نیست بلکه بخین ذابج را اکثر علماء نسبت بکفر کرده
 چنانچه در تفسیر نیشابوری مذکور است **اجمع العلماء لو ان مسلماً ذبح ذبیحة وقصد بذبحها**
الشکر لله صاعداً و ذبیحة ذبیحة قرینا استی معنی چنین است اجماع کردند علماء
 که اگر کسی ذبح سازد که ام جانوری و قصد کند بذبح او تقرب غیر خدا را و متدبیر باشد ذبیحه او حکم ذبیحه
 بیکه دانستی لیکن اگر کسی جاندار را برای ذبح بغیر الله مقرر سازد و عند الذبح قصد تقرب بغیر خدا را
 از دل دور کند و خالصاً الله را ذبح سازد آری الآن من سابق حکم عدم و بطلان خواهد گرفت ذبیحه
 پیشک حلال خواهد شد زیرا که در میان معتبر وقت ذبح است و لذا اکثر مفسرین در تفسیر و ما اهل لغیر الله

این
 تعبیر
 ذبیحة

قلب الرحمن	محبوب علی	محمد اکرم	فخر احمد	ابو خانی	ابو احمد
میر حسن	میر محمد	میر حسن	احمد علی	احمد علی	احمد علی

ذکر که تعریف و تهنیت علی بن ابی طالب کرده شود حسب ایات کتب متبرقه فقه حرام است اگر چه نام خدا و متبرج زبان آورده باشد و از این
علی اصم کافر نیست بلکه اعظم و علم التم و احکم حرره العبد المسکین صلی الله علیه و آله و سلم و اهل بیت علیهم السلام
بر غرض صبیح و خدا و انارست و علم وی تمام ترست نوشت این را بنده مسکین بعد الدین عقی عنه جواب سید بکر و ابدا و خدا
تقریر و پذیر سر ایاد ایت تذکیر از جناب ستطاب فضل الفضل و اکمل الکمل
فلک تحقیق قمر برج تدقیق حضرت مولانا حاجی ابوالبرکات رکن السله والدین محمد
المدعو بمولوی تراب علی لازالت افاداته شاعره و افاضاته لاکمه ظهور و بعضی
اقوال مولوی عبد الحکیم بنجابی ملتان غفر الله له

در حدیثی از رسول الله

حَامِدًا وَ مُصَلِّيًا اَقُولُ مُسْتَعِيْدًا بِاللّٰهِ مِنْ قَبْرِ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُوْرِكُمْ
در حالیکه ستایش کنده ام و درود فرستنده ام میگویم در حالیکه پناه جوینده ام بخدا از بدی و وسوسه اندازنده باز پس بنده اگر وسوسه می
اِنَّ الْاَهْلَالَ مَعَاذَ فِي اللُّغَةِ رَفَعُ الصَّوْتِ فَكُلُّ مَنْ رَفَعَ صَوْتَهُ فَهُوَ مِهْلٌ قَالَ ابْنُ اَحْمَرَ
تحقیق اهلال سینه وی در لغت بلند کردن آواز است پس هر که بلند کرد آواز خود را پس کن هس است گفت ابن احمر
شعر یُهْلُ بِالْفِدَا قَدْ رَجَا نَهَا + كَمَا يُهْلُ الرَّاكِبُ الْمَضْرَبَ + هَذَا مَا قَالَهُ الْاَصَمِيُّ ثُمَّ
شعر آواز بلند میکند در زمین بموارسوارش چنانکه آواز بلند میکند سوار دانه اسب این چیز است که گفت در اصم
قِيلَ لِمَنْ مِهْلٌ يَقَالُ اَهْلٌ فَلَانٌ مَجْحُوْرٌ اَوْ عَمْرُوْهُ اَيُّ اَحْرَمٍ هَا وَ ذٰلِكَ لِاَنَّهُ سَمِعَ الصَّوْتِ
گفته شد بر آن مجرم مثل گفته میشود اهلال کردن آن مجرم یا عمره یعنی احرام بت بان و آن برای آنست که تحقیق مجرم میشود
بِالتَّلْسِيَةِ عِنْدَ الْاَحْرَامِ وَ الدَّارِجُ مِهْلٌ لِاَنَّ الْعَرَبَ كَانُوْا يَسْمَعُوْنَ الْاَوْتَانَ عِنْدَ الدَّارِجِ
بلکه گفتن نزدیک احرام و دخی گفته هس است چه تحقیق عرب بودند که نام بتان میکردند نزدیک کردن
وَمِنْ قَعُوْنَ اَصْوَاتِهِمْ يَدْرِكُهَا هَذَا مَا قَالَهُ اَقَادَةُ اِمَامِ التَّكْمِيْلِيْنَ فِي تَفْسِيْرِ الْكَبِيْرِ وَيُقَالُ سَمِعَ
و بلند میکرد آوازهای خود را بیا کردن بتان این چیز است که فائده داد و او را هم تلمیذین تفسیر کرد گفته میشود آواز کرد

در حدیثی از رسول الله

ظاهراً جداً فإنه ادعى أن المراءى هو أنه هذا عند الدخ وهو غير مدكور فيه بل هو مطلق
ظاهر بتعيينه بنسب تحقيق او دعوى كرد كه التمهيد اطلاق است نزد يك دمج داین میت مدكور در آن بكرا و طلق
عن هذا القيد فهو دليل لنا و حجة عليه و يؤيد هذا الإطلاق ما في الكشاف من ما أهل به
الزمن فيه پس آن دلیل است برای ما و الزام است بر و نماید بعد این اطلاق ما آنچه در تفسیر کشاف است و ما اهل به
بغير الله اى رفع يد الصوت للنعيم و ذلك قول أهل الجاهلية بينهم اللات والعزى اثنتى
غير الله یعنی بلند کرده نبود و او از برای است و آن قول اهل جا میت است بنام لات و عزى اخر شده
و ما في انوار العرش في تفسير سورة المائدة و أهل الجاهلية اى رفع الصوت لغير الله
و آنچه در تفسیر انوار العرش است در تفسیر سوره مائده و ما اهل بغير الله یعنی بلند کرده نبود و او از برای اخر
يد كقولهم باسم اللات والعزى عند دخير اثنتى فذكر تفسير الأهل لملطفاً و أكد
بوى مانده قول او شان بنام لات و عزى نزد و بحث آخر پس ذكر و تفسیر اطلاق را مطلق باز دارد
قيد عند دخير بطريق التمثيل و ظاهر على من كنه مهاره بالقرن ما يكون مقصوداً من التمثيل
كرد قيد عند دخير بطور مثال و هوید است بر سیکه در امارت است بعلم تفسیر آنچه میباشد مطلوب از تمثيل
فأدر في جملة المراءى تفسيراً لملطفاً باعتبار وضع اللغة و استعمال الشرع و العرف
پس باب پس خلاصه مطلب آنکه تحقيق تفسیر اطلاق باعتبار اصل لغت و استعمال شرع و عرف
هو رفع الصوت مطلقاً و اما وقع في البضاي و المذكر و الذر المنثور و غيرهما من
آن بلند کردن آواز است مطلقاً و اما آنچه واقع شده در بضای و مذکر و ذر المنثور و سواى اينها از
قيد عند الدخ فمفسراً لا حصص فيها على أن الغرض من الإهلال هو الدخ و ظلالاً و
قيد عند الدخ پس تفسیرت با خبری آگاه کردن بر اینکه غرض از اهل آن دمج است بیشتر و
لا شعاراً لجرى عادة أهل ذلك الزمان على أنه قد تقرر في مقوله أن القيد لا يكون
آگاه كردن بر جریان عادت اهل آن زمانه علاوه بیکه البتة ثابت شده و تمام خود كه تحقيق قید میباشد
على طريق المفهوم المحال لهذا المطلق يبقى على إطلاقه و القيد على تقييد و فلا ساقى فيما
بر طور مفهوم مخالف چه مطلق باقی میباشد اطلاق خود و قید بر قید خود پس نیست منافات

الحال
عبدالمجید

قُلْ هِيَ سِتْرٌ لِلَّهِ وَالْعَرُشُ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ وَتَعْلَمُ مَا فِي الْبَاطِنِ مَا لَا تَعْلَمُ فِي السَّاطِطِ
قولش که من تمام است و عرش نزد من است و آن را که در آن است که در آن جبرائیل و میکائیل و
جبرائیل و میکائیل و عرش و اما ما قال من ان الله ذکره فحاشية البصائر لم يوافقنا عند الحكم
جائز چنانکه ساختن اکنون و اما آنچه گفت از اینکه حق اگر کرده شد و عرش بیاضی تصنیف بولنا عبدالحکم
قولش ای رفیع به الصوت عند ذی العرش و اما شئ فقره لا فیه فی المذکور
قولش ای رفیع به الصوت عند ذی العرش و اما شئ فقره لا فیه فی المذکور
فی تلك الحاشية هكذا قوله ای رفیع به الصوت عند ذی العرش و اما شئ فقره لا فیه فی المذکور
در آن حاشیه اینچنینست قولش ای رفیع به الصوت عند ذی العرش و اما شئ فقره لا فیه فی المذکور
ذبحر الى هذا هو ان الحاصل المعنى انتهى فسط ما ذكر في ترجمه عبارات تلك الحاشية
و بحسب لفظ ما پس بیان است بر کمال معنی آخرند پس باقی شد آنچه ذکر کرد در ترجمه عبارت آن حاشیه
حاشیه قال ترجمه اینست که غیر و غیر بود که در عبارت بیضاوی معنی است راجع است بسوی عبارات از ترجمه است
ثم قال فقلنا نحن الكواكب غير ان ترجمه اهل به لغیر الله نودی علیه لغیر اسم الله تعالی
ماز گفت در حاشیه نقل از کواکب و غیر آن تحقیق معنی اهل به لغیر اسم الله تعالی کرده شود بر برای ترجمه نام
و قال فی ترجمه و معنا اهل به لغیر الله
گفت در ترجمه آن معنی اهل به لغیر اسم الله تعالی
او ذکر کرده بود غیر اسم الله تعالی انت بعلک ان لفظ عند الذی عرفت کواکب و غیر
فقد التزمنا تحالفه فقلنا نحن من العجائب فقلنا نحن من العجائب فقلنا نحن من العجائب
پس این ترجمه مخالف است بر آوی بالیقین باز از عجایب است پس کوفتن او بر دعوی خود عبارت تفسیر را
حاشیه قال و فی بصر الرحمن و ما اهل به لغیر الله فانه ان ذکر مع اسم الله فقد عا
بقایب گفت و در بصر الرحمن است و اهل به لغیر اسم الله تعالی کرده شود با غیر نام خدا پس الله معلوم شد
فیه المظهر المحسن مع محاسن بالوقت و ان له يد ذکر فقد زيد في ترجمه اسمی و وجه العجب
در آن مظهر بخش را با وجود بخشش برگزیده و اگر نگویند و نام خدا پس الله زیاد کرده شد بجای آن آخر شد و ترجمه

احلا وان مناط الالهة المحرمة على التقرب الى غير الله سواء ذكر اسم غير الله وقت المذبح
 برزد تحقيق مدار عذر حرمت بر تقرب بسوی غیر خدا برست ذکر کرده شود نام غیر خدا وقت
 او قبله فی تفسیر الحداد بحر ما الله کل ذی یجوز یقرب یدن بها الی غیر الله تعالی النبی و من
 یا قبلش در تفسیر حداد است پس حرام کرد خدا هر ذی که تقرب کرده شود بدین بخش بسوی غیر خدا تا الی آخرند و ما
 فی التفسیر الکبیر والنیسابوری و تفسیر عبد الصمد و غیرها فخص و بما اقلنا علیک
 در تفسیر کبیر و نیشابوری و تفسیر عبد الصمد و جز اینها پس تلاش کن و با آنچه آمدیم بر تو
 حخص عند البصیر الحدیث ان ما ورد ذلک القابل من ان ما کتب مولانا الحافظ
 ظاهرند نزد مینا و اما اینکه تحقق آنچه وارد کرده است از اقبال از اینکه تحقق آنچه نوشته است نزد مولانا حافظ
 المحدث عبد العزیز الدهلوی فی تفسیر و عند قوله تعالی و ما اهل ید لغیر الله و ما
 محدث عبد العزیز دهلوی در تفسیر خود نزدیک قول او تعالی ما اهل ید لغیر الله و حاصل
 ما فیہ حرام است جانوی که مشهور و منسوب کرده شود برای غیر خدا تفسیر من عند تفسیر و مخالف
 آنچه در آن تفسیرت تفسیرت از نزد دانش و مخالفت
 للتفسیر و اللغة و تسوید للآوراق لا غیر تقر بلفظه فقیه تصلیل للناس و یسئل للخلق
 برای تفسیر و لغت و سیاه کردن و رقماست و سوا این تمام شد بلفظ وی پس من براه کرد دست بر آمد و ما یبیرت
 ثم ما قال ان منشا غلطیه حمل اللام فی قوله تعالی لغیر الله علی القلیلک و الاختصاص
 باز آنچه گفت که تحقیق منشا غلطی حمل کردن لام است در قول او تعالی لغیر الله بر تنبک و اختصاص
 و هو سهو ظاهر بل هی مفعول لا اهل و لو یدرانه اذا کان اللام القلیلک و الاختصاص
 و او سهو است ظاهر بلکه او مفعول است برای اهل و ندانست که تحقیق و قلیل باشد لام بر تنبک و خصوصیت
 یلزم ان لا یكون حراما ما ذبح بشرا که اسم غیر الله مع آنکه حرام گما فی الهدایت و غیره
 لازم می آید اینکه باشد حرام آنچه ذبح کرده شود بزرگتر نام غیر خدا با وجودیکه تحقیق وی حرام است چنانکه در هدایت و غیره
 ثم یفید یر فقیه ان المراد من القلیلک و الاختصاص هو التقرب الی غیر الله تعالی
 آخرند عبارتش پس من آنست که تحقیق فراد از تنبک اختصاص آن تقرب بسوی غیر خدا تعالی

فَإِنَّ ذَلِكَ الْأَمْرَ يُتْرَكُ وَيَأْمُرُ النَّاسَ بِتَرْكِهِمْ فَعَلَهُمْ وَيُؤَكِّدُ النَّاسَ بِفَعْلِهِ فَلِذَا اسْتَقْبَلْتُمْ
دِرْآنَ امْرِئِيكَ بِنَدَارٍ وَأَمَّا كَمُتْرَدٍ مَرْدَمَانِ رَاكِبَهُ اسْتَنْتَبِى يَابْكَدُ أَتْرَادُ كَيْدُ مَرْدَمَانِ رَاكِبُهُ نَشْرُ بِيْكَ سَبِيْرُ
لَهُمَا الْخَيْلُ الْمَشَى الْوَرِيْعُ الْحَمْلُ طَسِيْعُ تَوْجَرُوا الْجَوَابُ بِتَرْكِهِ الْمُؤْمِنُ الْحَمَلُ الْعَامُ
ویدوسته بریز کار با احتیاط بیان کنید تا ثواب داده شود جواب بگذارد و آنرا مومن با احتیاط کند
النَّاسُ بِتَرْكِهِ لِلْإِحْتِيَاظِ وَلَا عَمَلٍ دَرِيْلُ الْحَرْمِ يُعْمَلُ عَلَى الْخَيْلِ وَفِيهِ إِطَاعَةُ الرَّبِّ الْخَيْلِ فِي
مَرْدَمَانِ رَاكِبَهُ اسْتَنْتَبِى أَنْ يَرَاكَ إِحْتِيَاظُ وَبِرَّ عَمَلٍ كَرْدَنِ دِلِ حُرْمَتِ حِلَّتِ وَدِرِنِ فَرْمَانِ بَرْدَرِ بَرْدَرِ كَارِ بَرْدَرِ
كُتِبَ الْأَصُولُ وَالْفَقْرُ أَفْجَعُ فَهَذَا الْقَوْلُ بِطَبَقٍ مُّصَنَّفٍ يُعْمَلُ عَلَى دَرِيْلِ الْحَرْمِ وَتَرْكِهِ كَذَلِكَ
کتابهای اصول و فقرت و فیکه جمع شوند حلال و حرام غالب شود حرام نمیشود عمل کرده شود دلیل و علم بر آنست
فِي الْأَشْبَاةِ وَالنَّظَائِرِ وَأَمَّا الْمَثَالُ الَّذِي أَوْرَدْتَهُ أَفْهَامُ الْقُرْآنِ وَسَيُذْكَرُ الْعُلُومُ مِنْ
در اشباه و نظائر و اما مثالی که وارد کردی آنرا ای سردار سرداران سردار علما از
ذِي الدِّيَارِ وَالْبَقَرَةِ وَالشَّاقَةِ فَهِيَ النَّظَرُ الدَّقِيقُ وَالتَّحْقِيقُ الْإِسْنِي خَارِجٌ عَمَّا نَحْنُ فِيهِ
ذبح کردن مرغ و گاو و بز پس آن مثال بطریایک و تحقیق عجیب خارج است از آنچه در آنست
أَذْخَرْنَاهَا مَنْصُوصٌ بِبَعْضِ الْكِبَارِ وَالسُّنَّةِ وَعَلَيْهِ اتِّفَاقُ الْفُقَهَاءِ وَالْأَصُولِيِّينَ وَالْمُفَسِّرِينَ
چهره متن مصحح است بنص قرآن و حدیث و بر حرمت آن اتفاق فقها و اصولیین است و مفسرین
فَحَلَّاهُ خَلْفَ لَا مُخْتَلِفٌ وَلَا تَلَفٌ لَيْسَ إِلَّا لَمَعَى الْوُذْعَى إِلَى تَوَكُّلَاتِ بَعْضِ النَّاطِرِينَ
فحللاه خلف لا مختلف و لا تلف لیس الا لامع الی توکلآت بعض الناطرین
پس مخالف آن باطلست نه مختلف و التفات کن ای بنده من ذکی بسو تو تمها بعضی ناظران
وَأَنَّهُمْ تَنَظَّرُوا إِلَى بَعْضِ الرِّوَايَاتِ الْمُؤَوَّلَةِ أَوِ الْمُرْدُودَةِ فَوَقَعُوا فِي الْوُطْءِ الظَّلَامِ وَمَا
پس تحقیق ایشان نظر کردند بسو بعضی روایتهای تاویل کرده شده یا مردود پس بقیانند در و ط تاریک و
أَتَوَيْسِي يَعْزِلُ بِقَلْبٍ لَا ذِكْرَ كَلَامٍ بَلْ صُلُوْا وَأَضَلُّوا النَّاسَ كَعُودٍ بِاللَّهِ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ
نه آوری بنیز یک میا ویز در دل از کسب از چنین است بلکه گمراه شدند و گمراه کردند و ما را نهان به کیم بعد از بدی
الْحَنَائِصِ ثُمَّ أَذْكَرُ عِبَارَةَ بَعْضِ الْكُتُبِ الْمُعْتَبَرَةِ تَنْشِيْطُ الْوُجُوْدِ وَتَقْرِئُ الْحَقَّ مُنْذِرِينَ فِي
افکند باز پس میده باز ذکر کنیم عبارت بعضی کتابهای معتبر را خوش کردن موحدان و خوش کردن موحدان و در

المسلمان كما هو متفق في البحر الرائق وغيره هذا فان قيل ولا يمكن من الجاهل والآخر
 سلمان جنانا ان مخرج دست در بحر التوفيق وغيره ان يكبر من راسه ان كان كمن وباش ان خبك كمنه فكل واحد
 دعوى ان الحق لا يورث العلمين والصلوة على رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 دعوى ما استكره البتة تائيد من خدائش دور ودار جهان ورحمت كاهل نازل بابر رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 واحكام الكافرين من الاضمار والمهاجرين والوليايئد الساجدين واتباعه الى يوم الدين
 وبارئهم من كل ملان از انصار ومهاجران واوليائهم واوليائهم واوليائهم واوليائهم
 يسبح الله الرحمن الرحيم ما قل لكم حكم الله اذ البتة اجل واحرمته في امي يعني اذا
 حيث قول شما بنحسب شمار اخذ او تفكيك جمع شد و حلال حرام وديك خبري و
 قال بعض العلماء رحمهم الله حرام او شرك او كفر واستدلوا بالآيات والآخبار المتواترة
 بعض عالمان رحمهم الله البتة او حرام است يا شركت يا كفر و دليل گرفتند بآيتها وچيزاي متواتره
 المنصوصه او المشهوره التي هي حجة قطعية وبالقواعد الاصولية التي يستنبط بها
 صريح يا خبري مشهوره آنها محبت يقيني اند وبقواعد علم اصول كه استخراج كرده ميشوند بآيتها
 المسائل والخرافات الفقهية المعبرة وقال بعضهم رحمهم الله بوجوه ولا خيرة واستدلوا بحديث
 صريح و خبريات علم فقد سببر وكونيد بعض عالمان رحمهم الله بجايز بودن آن و سباح بودن آن
 بالآيات والآخبار الغير المنصوصه بخرافات الغير المعبرة وكم يمكن ذلك في القرآن الكريم
 بآيتها وچيزاي غير صريح و خبريات غير معتبرة ونباشد آن امر در سبب زمانه
 المشهوره بالخبرية بل انما هي بدعة من يدع اهل الاهواء لا عن ارض دنيوية فاستدلوا
 كواهي داده شد بكني بلكه جريان ميت كه او بدعت است از بدعتهاي مردمان هواي نفسانيت و فساد
 او نيات باطله او تعظيم مفرط يفضي الى الشرك او الفتن او الفساد كذبح الدليل والبقرة
 ونيوي طسد يانتهاي باطل يا برك زياده كه ميرساند بسو شر ك يافتنه يافساد ماسد فوج كردن مرغ يا كاو
 على القبر راوا كلامه من الافعال التي تصنع بحكام المسلمين فما يفعل المؤمن المحتاط
 بر گور يا نشانها از فعلهاي كه صادر ميشوند از عامه مسلمانان پس چه كند مومن با احتياط

صیغنامه زبن انصاح

صفحه	سطر	غلط	صحیح	صفحه	سطر	غلط	صحیح
۱	۱	نتین	یتین	۱۳۱	۸	غلط	صحیح
۲	۲	+	+	۱۳۲	۱	رفع	رفع
۳	۳	خود	خود	=	۳	یفعلا	یفعلا
۴	۴	لهذا	لهذا	=	۱۱	لا عمل	لا عمل
۵	۵	عبد	عبد	۱۳۳	۸	و فی	و فی
۶	۶	اقرار	اقرار			المسلم	المسلم

نامہ جوہر زبن انصاح

۱	۹	نیتنا ای	نیتنا ای
۱۰	۱۱	آیتنا	آیتنا
۱۲	۱۲	زمانہ	زمانہ
۲۰	۲۰	از برای	از برای
۳۶	۳۶	جواب آنا	جواب آنا
۳۸	۳۸	کنند	کنند
۳۹	۳۹	بکیرا	بکیرا
۴۲	۴۲	بر کنان	بر کنان
=	=	مفروض	مفروض

تصیح نامہ حواشی زبن انصاح

صفحه	علامت	سطر	غلط	صحیح
۹	۵۴	۵	تہی	تہی
۲۵	۵۵	۴	تخذتہ	تخذتہ
۴۴	۵۶	۲	ابو ہریرہ	ابو ہریرہ
۵۳	۵۵	۲۴	بالفت	بالفت
۵۵	۵۵	۱۵	سند و لم	سند و لم
۷۵	۵۶	۴	اقامتہ	اقامتہ
=	۵۷	۴	اہل	اہل
۱۰۱	۵۷	۳	تسب	تسب
۱۰۹	۶۱	۳	نشان	نشان
=	=	۱۲	مسل	مسل
۱۱۳	۵۵	۱	خبرہ	خبرہ

۲۰	۲۰	تحریم	تحریم
۲۱	۲۱	عبد	عبد
۲۲	۲۲	یقرض	یقرض
۳۸	۳۸	التقرب	التقرب
۴۱	۴۱	کہ	کہ
۴۶	۴۶	و	و
۴۸	۴۸	معطل	معطل
۵۱	۵۱	آدے	آدے
۶۰	۶۰	زبردستی	زبردستی
۶۵	۶۵	می گزارند	می گزارند
۶۶	۶۶	لامست	لامست
=	=	با	با
۷۲	۷۲	معنی	معنی
۹۱	۹۱	لتیریف	لتیریف
۹۵	۹۵	لغت	لغت
۱۱۰	۱۱۰	الحفظ	الحفظ
۱۲۰	۱۲۰	اللغة	اللغة
۱۲۵	۱۲۵	عمدا	عمدا
۱۳۸	۱۳۸	هو	هو
۱۴۰	۱۴۰	آن	آن
=	=	علة	علة
۱۴۱	۱۴۱	الغرض	الغرض
=	=	المقصود	المقصود

التفسير الكبير والنيكور كوان مسلما ذبح ذبيحة وقصد يد جبرائيل القربى الى غير الله صار
 تفسير كبر ونيكور كوان تحقيق سلمان ذبح كرد ذبيحه را و قصد كرد ذبيحه بنفش نزد يك را بسو غير خدا كرد
 مرتدا و ذبيحه ذبيحه مرتدا و هكذا في تفسير جامع البيان وفي تفسير عبد الطملي ذكر
 ذابح مرتد و ذبيحه اش في حجه مرتد و همانست در تفسير جامع البيان و در تفسير عبد الصمد ذكر
 الامام ابو عاصم العامري محمد بن احمد عن اصحابنا ان سلطانا لو دخل بكذا فلن يجر
 امام ابو عاصم عامر محمد بن احمد از ياران ما كه تحقيق با د شاه اكر دخل شود در شهرى بنفش
 الناس الذبايح تقربا اليه يد جبرائيل و ارا فذبحها لم يجر شئ منها الا انه قد اهل
 مردمان ذبيحه مارا بر تقرب بسو باد شاه بنج آنها و بنفش خون آنها حلال نشود خوردن جيزى از آنها تحقيق الشيخ
 بها لغير الله و تقرب يد جبرائيل الى غيره و في الكشف في سورة البقرة و ما اهل به لغوي
 بوى بر اخير خدا و نزد يكى كرده شد بنفش بسو غير خدا و در تفسير كشاف ست در سورة بقره و آنچه شمره داده بنوبه
 الله اى رفع به الصلوة للصوم و ذلك قول اهل الجاهلية باسم اللات والعزى و في
 بر اخير خدا يعنى بلند كرده بنوبه اواز برائى بت و آن قول مردمان جاهليت ست بنام لات و عزى و در
 الذبح المختار ذبح لقدم الامم و تحية كواحد من العظماء يحرم لانه اهل به لغوي
 در مختارست ذبح كرد برائى اهل اير و مانند آن مثل يكى از بزرگان حرام ميشود و تحقيق شمره داده بنوبه
 و لو ذكر اسم الله تعالى في الحديث لعن الله من ذبح لغير الله روى احمد و المسلم و معناه
 اكر چه ذكر كرد نام خداى تعالى او در حديث ست لعنت كرد خدا كسى را كه ذبح كرد بر اخير خدا روايت كرد از امام احمد
 على ما صرح به الشراح ان الذابح يقصد التقرب الى غير الله سواء ذكر التسمية عليه
 بنا بر آنچه تصريح كرد بنوبه شارحان حديث اينكه تحقيق ذابح قصد كند تقرب را بسو غير خدا بر ابرست كه ذكر كند اسم خدا
 الذبح امر لا وفي كثير العباد لا يجوز ذبح البقرة و الغنم عند القبور لقوله عا لا يحقر
 ذبح يانه و در كثر العبادت جايزست ذبح كردن كاو و كوسپند نزد يك كورا برائى قول آنحضرت ميت ذبح كردن

داوود

راى خدا

در تفسير كشاف

فلا سلام هلكنا في سنن ابي داود و الله اعلم بالصواب
 در اسلام چنانست در سنن ابو داود و خدا داناست بصواب